

STAR WARS

COMANDOURILE REPUBLICII CONTACT DUR

PRIMA CARTE DIN SERIA COMANDOURILE REPUBLICII
LEGĂTURA OFICIALĂ CU INCITANTUL JOC VIDEO STAR WARS

KAREN TRAVISS

KAREN TRAVISS

**RĂZBOIUL CLONELOR
COMANDOURILE REPUBLICII
CONTACT DUR**

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Traviss
The Clone Wars – Republic Commando: Hard Contact
2004

Karen Traviss

Karen Traviss este o autoare de science-fiction din Wiltshire, Anglia. Este autoarea seriei Wess'Har și a scris materiale conexe bazate pe seria Star Wars, Gears of War, Halo, G.I. Joe și cea mai nouă serie Nomad, în colaborare cu Nick Cole și Jason Anspach. Munca ei traversează diverse forme de media, inclusiv romane, povestiri, benzi desenate și jocuri video.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Deci, iată cum s-a întâmplat.

E întuneric beznă și coborâm în crevasă, prea repede: simt impactul în măsele când aterizează. Sunt primul jos și inund camera cu lumina lanternei de pe cască. Între noi și Geonosieni se află o ușă blindată triplu sigilată și nu am timp să calculez încărcătura necesară pentru a o arunca în aer. *Atunci, să fie multă.* FM de la *foarte multă*, așa cum am fost învățat. Lipești banda termică în jurul marginilor și introduci detonatorul. Mai ușor de spus decât de făcut: ușa din aliaj e plină de mizerie.

Comandantul *Echipei Delta* se conectează la comunicația din cască.

— Dai o petrecere acolo jos, Theta?

— Nu poți grăbi un artist...

— Vrei să le spui asta droizilor păianjen?

— Răbdare, *Delta*. Haide, haide. Rămâi pe metal, da? Aproape am terminat.

— O mulțime de droizi păianjen...

— Te-am înțeles, *Delta*.

— Nu te grăbi. Nu este nicio *presiune*. Absolut deloc...

— Liber!

Ne lipim de pereții cavernei. Pentru o fracțiune de secundă, totul e lumină albă, zgomote dureroase și praf care zboară. Când putem vedea din nou, ușile sunt aruncate înăuntru, rupte în bucăți, împrăștiind fum.

— *Echipa Delta* – liber să intrați. Porniți, porniți, porniți.

— Am crezut că nu vei mai spune asta niciodată.

Echipa Delta ajunge la pământ și intră direct înăuntru, trăgând, în timp ce noi ne retragem și le acoperim spatele. Sunt o groază de tuneluri aici jos. Dacă nu suntem atenți, ceva ne poate ataca din orice direcție. Casca ar trebui să mă protejeze împotriva sunetelor puternice, dar războiul e zgomotos. Foarte zgomotos. Nu-mi pot auzi comunicatorul din cască prin zgomotul de rafale sonice ale Geonosienilor și al focurilor noastre de armă. Pot auzi și exploziile anti-blindate. La naiba, le simt prin cizme. O mișcare îmi atrage atenția în față, apoi dispare. Mă uit prin luneta DC-17-ului, verificând dacă a fost doar imaginația mea, iar Taler face un gest spre un alt tunel dintre cele cinci aflate în fața noastră.

— Darman, ia acel E-Web și menține poziția.

Le face semn lui Vin și Jay și se îndreaptă aproape spate în spate spre gura tunelului, verificând în toate părțile. Apoi mă uit în sus, deasupra capului. Sunt mai mulți Geonosieni prin preajmă decât am crezut. Mult mai mulți. Îi dobor pe doi de

deasupra mea și apoi mai mulți ies din tunelul spre stânga, așa că deschid focul cu blasterul cu repetiție, frumos și devreme, pentru că dacă îi las să se apropie prea mult, explozia mă va prăji și pe mine. Chiar și așa, mă dă înapoi ca un baros.

— Taler, aici Darman, terminat. Nu-l pot vedea. Nu-i pot vedea pe niciunul dintre ei, dar pot auzi focuri rapide. Taler, aici Darman, mă recepționezi, terminat?

Problema nu era tăcerea, ci absența unei voci familiare. Apoi, câteva strigăte fragmentate și pline de paraziți de *Rănit! Om rănit!*

Cine? Cine e rănit?

— Taler? Vin? Jay? Mă recepționați, terminat?

Am pierdut contactul cu echipa mea. E ultima oară când îi mai văd.

Capitolul 1

LINIE CODIFICATĂ CRIPTATĂ

Recepție, recepție.

Controlul avansat de pe Geonosis către Flota de Sprijin, Ord Mantell. pregătiți-vă să primiți transportorul de evacuare. Echipa de triaj medical estimează 12.000 grav răniți, repet 12.000. Răniți ambulanți, 8.000, repet, 8.000. Timpul estimat de sosire zece ore. Prioritate logistică pentru echipele de sprijin pentru tancuri bacta. Pregătiți 72.000 de soldați apti de luptă, repet 72.000, în așteptarea redistribuirii. Prioritate la suportul de armament pentru unitățile de comando. Asta e tot. Terminat.

Nava de asalt a Republicii, Implacabilul, în așteptare după extracția de pe Geonosis

Luptătorul 1136 din trupele de Comando ale Republicii¹ studie fiecare față din rând care aștepta să se imbarce pe navele de luptă. Unii aveau căști, iar alții nu, dar oricum aveau cu toții fața lui. Și erau cu toții străini.

— Mișcați-vă, strigă șeful de încărcare, făcând un gest dintr-o parte în alta cu un braț întins. Haideți, mișcați-vă, oameni buni – cât de repede puteți.

Navele de luptă coborâra în nori de praf și soldații se imbarcară, unii întorcându-se pentru a-și trage camarazii la bord, astfel încât navele să se poată ridica din nou rapid. Nu era niciun motiv să întârzie. O mai făcuseră de o mie de ori în antrenamente; extracția dintr-o bătălie reală era lucrul pentru care se pregătiseră. Asta nu era o retragere. Obținuseră prima victorie.

Curentul descendent al navelor de luptă ridică în aer solul roșu Geonosian. RC-1136 – *Darman* – își scoase casca și își trecu cu grijă mânușa peste cupola de un gri palid, ștergând praful și observând câteva zgârieturi și urme de arsuri.

Responsabilul de încărcare se întoarse spre el. Era unul dintre foarte, foarte puținii străini pe care îi văzuse Darman vreodată lucrând cu Marea Armată, un Duros scund și zbârcit, cu un temperament pe măsură.

— Te imbarci sau nu?

Darman continuă să-și șteargă casca.

— Îmi aștept camarazii, spuse el.

— Mută-ți fundul argintiu și strălucitor, spuse iritat șeful de încărcare. Am un program de respectat.

Darman își duse cu grijă placa de articulații chiar sub bărbia șefului de încărcare și o ținu acolo. Nu fu nevoie să ejecteze vibrolama și nu fu nevoie să spună vreun cuvânt. Își spusese punctul de vedere.

— Ei bine, oricând sunteți gata, domnule, spuse Durosul, pășind înapoi pentru ajuta în schimb trupele clonă.

Nu era o idee prea bună să superi un luptător din trupele de comando, mai ales unul care avea adrenalina din luptă.

Dar încă nu vedea niciun semn de la restul echipei sale. Darman știa că nu avea rost să mai aștepte. Nu raportaseră. Poate că aveau defecțiuni cu comunicațiile.

¹ Luptătorul 1136 din trupele de Comando ale Republicii – Republic Commando 1136 – RC-1136.

Poate că ajunseseră pe o altă navă de luptă. Era pentru prima dată în viața lui artificial de scurtă, când Darman nu reușise să ajungă la oamenii alături de care fusese crescut.

Oricum, mai așteptă încă o jumătate de oră standard, până când navele de luptă deveniră mai puțin frecvente și rândurile soldaților deveniră mai scurte. În cele din urmă, nu mai era nimeni în picioare pe câmpia deșertică în afară de el, șeful de încărcare Duros și o jumătate de duzină de soldați clone. Era ultima extracție a zilei.

— Ar fi bine să veniți acum, domnule, spuse șeful de încărcare. Nu mai e nimeni de găsit. Nimeni în viață, cel puțin.

Darman privi pentru ultima oară orizontul, încă simțindu-se ca și cum ar fi întors spatele cuiva care întindea mâna spre el.

— Vin, spus el, și urcă în navă.

În timp ce nava se ridica, privi praful învolburat, formațiunile stâncoase care se micșorau și peticele de mărăciniș împrăștiate, până când Geonosisul deveni o pată de un roșu stins. Încă mai putea să caute pe *Implacabilul*. Nu se termina aici.

Nava de luptă se strecură în docul gigantic al *Implacabilului*, iar Darman privi în jos, într-o mare de armuri albe și mișcări ordonate. Primul lucru care îl frapă când nava de luptă își opri propulsoarele și se fixă pe platformă, fu cât de liniștită părea toată lumea. În hangarul aglomerat, plin de soldați, aerul mirosea a transpirație și a frică împuțită și a miros de puști blaster descărcate care irita gâtul. Dar era atât de multă liniște încât, dacă Darman nu ar fi văzut dovezile de oameni epuizați și răniți, ar fi crezut că nu se întâmplase nimic semnificativ în ultimele treizeci de ore.

Puntea vibră sub tălpile sale. Încă se holba la cizme, studiind modelele aleatorii de praf Geonosian care se agățau de ele, când o pereche identică apărură la vedere.

— Numărul? spuse o voce care era ca a lui.

Soldatul îl *mătură* cu un senzor de numere: nu era nevoie ca Darman să-și spună numărul, sau orice altceva de altfel, pentru că senzorii din armura Katarn îmbunătățită îi raportau tăcuți starea, electronic. Nicio rană semnificativă. Echipa de triaj de pe Geonosis îi făcuse semn să treacă mai departe, concentrându-se pe răniți și ignorându-i atât pe cei prea grav răniți pentru a fi ajutați, cât și pe cei care se puteau ajuta singuri.

— Mă auzi? Haide. Vorbește cu mine, fiule.

— Sunt bine, domnule, spuse el. Sunt RC-unu-unu-trei-șase. Nu sunt în stare de șoc. Sunt bine. Apoi făcu o pauză. Nimeni altcineva nu avea să-i mai folosească porecla de echipă, *Darman*. Erau cu toții morți, știa asta. Jay, Vin, Taler. Pur și simplu știa. Domnule, aveți vreo veste despre RC-1-1-3-5...

— Nu, spuse soldatul din trupele de comando, care, evident, auzise întrebări similare de fiecare dată când se oprea să verifice. Apoi făcu un gest cu bara mică pe care o avea în mână. Dacă nu se află în infirmierie sau nu figurează pe această listă de căutare, atunci nu au reușit să scape.

Era o prostie să întrebi. Darman ar fi trebuit să știe asta. Soldații clone – și mai ales cei din comandourile Republicii – își făceau treaba. Acesta era singurul lor scop. Și erau norocoși, le spusese sergentul de instrucție; afară, în lumea obișnuită, fiecare ființă din fiecare specie din galaxie se frământa cu privire la scopul lor în viață, căutând un sens. O clonă nu avea nevoie de asta. Clonele știau. Ele fuseseră perfecționate pentru un anumit rol și îndoiala nu trebuia să le tulbure niciodată.

Darman nu știuse niciodată până acum ce era îndoiala. Niciun antrenament nu-l pregătise pentru asta. Găsi un loc lângă perete și se așeză. Un soldat clonă se

așeză lângă el, înghesuindu-se în spațiul liber și ciocnind pentru scurt timp o placă de umăr. Se uitară unul la celălalt. Darman avea rareori contact cu celelalte clone: comandourile se antrenau separat de toată lumea, inclusiv de trupele ARC. Armura soldatului era albă, mai ușoară, mai puțin rezistentă; comandourile se bucurau de protecție îmbunătățită. Iar Darman nu afișa culori ale gradului.

Dar amândoi știau exact cine și ce erau.

— Frumos *Deece*², spus invidios soldatul. Se uita la pușca DC-17: soldații simpli primeau pușca mai grea, cu specificații mai mici, DC-15. Blaster cu impulsuri ionice, aruncător de grenade anti-blindat și armă cu lunetă?

— Da.

Fiecare element al echipamentului său era fabricat la o specificație superioară. Viața unui soldat era mai puțin valoroasă decât cea a unui soldat din trupele de comando. Așa stăteau lucrurile, iar Darman nu pusese niciodată la îndoială acest lucru – nu pentru mult timp, în orice caz.

— Are de toate.

— În ordine. Soldatul dădu din cap aprobator. Ți-ai făcut treaba, nu?

— Da, spuse Darman încet. Treaba a fost făcută.

Soldatul nu mai spuse nimic. Poate că se ferea să discute cu comandourile. Darman știa ce credeau soldații despre el și cei ca el. *Ei nu se antrenează ca noi și nu luptă ca noi. Nici măcar nu vorbesc ca noi. O grămadă de primadone.*

Darman nu credea că este arogant. Doar că putea să facă orice lucru pe care trebuia să-l facă un soldat, și chiar mai mult: asalt, contrainsurgență, extragere de ostatici, demolări, asasinate, supraveghere și orice fel de activitate de infanterie pe orice teren și în orice mediu, în orice moment. Știa că poate, pentru că o făcuse. O făcuse în timpul antrenamentelor, mai întâi cu muniție simulată și apoi cu gloanțe reale. O făcuse cu echipa sa, cei trei frați cu care își petrecuse fiecare clipă din viața sa conștientă. Se întrecuse cu alte echipe, mii de oameni ca ei, dar nu chiar ca ei, pentru că erau *Frați de Echipă*, iar asta era ceva special. Totuși, nu fusese niciodată învățat cum să trăiască separat de echipă. Acum avea să învețe cel mai greu mod posibil. Darman era absolut convins că era unul dintre cei mai buni soldați de operațiuni speciale creați vreodată. Nu era distras de grijile cotidiene de a-și crește o familie și de a-și câștiga existența, lucruri pe care instructorii lui spuneau că fusese norocos să nu le cunoască vreodată. Dar acum era singur. Foarte, foarte singur. Era într-adevăr foarte descurajant. Se gândi mult timp la acest lucru în tăcere. Să supraviețuiești când restul echipei tale a fost ucisă nu era un motiv de mândrie. O simțea mai degrabă ca pe ceva ce sergentul său de instrucție o descrisese ca fiind o *rușine*. Se pare că asta era ceea ce simțea când pierdeai o bătălie.

Dar ei câștigaseră. Era prima lor bătălie și câștigaseră.

Rampa platformei de aterizare a *Implacabilului* coborî, iar lumina strălucitoare a soarelui lui Ord Mantell pătrunse înăuntru. Darman își puse casca la loc fără să stea pe gânduri și se așeză într-o linie ordonată, așteptând să debarce și să fie repartizat. Urma să fie răcit și ținut în *hibernare* până când datoria îl va chema din nou. Așadar, acestea erau urmările victoriei. Se întrebă cât de rău s-ar putea simți înfrângerea.

* * *

² Deece – termen folosit pentru pușca blaster DC-17.

Imbraani, Qiilura: la 40 de ani-lumină de Ord Mantell, Brațul Tingel

Câmpul de barq unduia din argintiu în rubiniu, în timp ce vântul dinspre sud-vest îndoia în valuri boabele care se maturizau. Ar fi putut fi o zi perfectă de sfârșit de vară; în schimb, se transformase într-una dintre cele mai proaste zile din viața lui Etain Tur-Mukan. Etain fugise și tot fugise și nu mai avea nimic în ea. Se aruncă la pământ între brazde, fără să-i pese unde cădea. Își ținu răsuflarea când ceva puturos și umed se stâlci sub ea.

Weequayul care o urmărise nu o putea auzi din cauza vântului, știa sigur asta, dar își ținu oricum respirația.

— Hei, fetițo! Cizmele lui scârțâiră mai aproape. Gâfâia. Unde te duci? Nu fi timidă.

Nu respira.

— Am o sticlă de urrqal. Nu vrei să dăm o petrecere? Avea un vocabular *remarcabil de vast* pentru un Weequay, centrat în totalitate pe nevoile sale primare. Te vei distra când mă vei cunoaște.

Ar fi trebuit să aștept să se întunece. Aș fi putut să-i influențez mintea, să încerc să-l fac să plece. Dar nu o făcuse. Și nu putea, oricât ar fi încercat să se concentreze. Era prea plină de adrenalină și de panică necontrolată.

— Haide, ticăloaso, unde ești? Te-am găsit...

Părea că-și croiește drum prin cultură și se apropia tot mai mult. Dacă se ridica și o lua la fugă, era moartă. Dacă rămânea unde era, el o va găsi – în cele din urmă. Nu avea de gând să se plictisească și nu avea de gând să renunțe.

— Fetițo...

Vocea Weequayului era aproape, în dreapta ei, la vreo douăzeci de metri distanță. Sorbi o respirație sugrumată și își strânse din nou buzele, plămânii durând-o, iar din ochi curgându-i lacrimi din cauza efortului.

— Fetițo... Era mai aproape. Avea să calce pe ea. Fetițo...

Știa ce avea el de gând să facă atunci când o va găsi. Dacă era norocoasă, ar fi ucis-o după aceea.

— Fet...

Weequayul fu întrerupt de o lovitură puternică și umedă. Scoase un mormăit și apoi urmă o a doua lovitură – mai scurtă, mai ascuțită, mai tare. Etain auzi un țipăt de durere.

— De câte ori trebuie să-ți spun, *di'kut*³? Era o voce diferită, omenească, cu o tentă dură de autoritate. Zbang. Nu-mi irosi timpul. Urmă o altă lovitură: un alt țipăt. Etain își ținu fața înfiptă în pământ. Dacă te mai îmbeți încă o dată, dacă mai urmărești femeile încă o dată, o să te tai de aici până aici.

Weequayul țipă. Era genul de sunet incoerent de animal pe care îl scoteau ființele atunci când le copleșea durerea. Etain auzise prea multe astfel de sunete în scurtul ei timp petrecut pe Qiilura. Apoi se făcu liniște. Nu mai auzise vocea aceea până atunci, dar nu avea nevoie să o audă. Știa exact cui aparținea.

Etain se strădui să asculte, așteptând pe jumătate ca o cizmă grea să o calce brusc pe spate, dar tot ce putu auzi fu zgomotul a două perechi de picioare care mergeau prin cultură. Îndepărtându-se de ea. Prinse frânturi din conversația care se stinge pe măsură ce vântul o lua: Weequayul încă era certat.

³ Di'kut – prost, idiot, inutil; în funcție de context poate însemna nesimțit, cretin etc.

— ...mai important...

Ce anume era important?

— ...mai târziu, dar acum, *di'kut*, am nevoie de tine... bine? Sau o să te tai...

Etain așteptă. În cele din urmă, tot ce putu auzi fu respirația vântului, foșnetul grânelor și, ocazional, chemarea unui țipar de pământ care își căuta perechea. Își permise să respire din nou normal, dar tot așteptă, cu fața în jos în bălegarul copt, până când începu să se întunece. Trebuia să se miște acum. Gdanii ar trebui să iasă la vânătoare, scotocind câmpurile în haite. În plus, mirosul care nu o deranjase în timp ce era cuprinsă de teroare începuse să o deranjeze acum cu adevărat. Se ridică pe coate, apoi pe genunchi și privi în jur. Oricum, de ce trebuiau să pună îngrășmânt atât de târziu în sezon? Scotoci în buzunarele mantiei după o cârpă. Dacă ar putea găsi un pârâu, ar putea să se curețe. Smulse o mână de tulpini și le zdrobi într-o minge, încercând să răzuiască ce era mai rău din bălegarul și resturile lipite de ea.

— E o recoltă destul de scumpă ca să o folosești pentru asta, spuse o voce.

Etain trase aer în piept și se întoarse pentru a vedea un localnic într-un halat murdar care se încrunta la ea. Părea slab, obosit și supărat; ținea în mână o unealtă de treierat.

— Știi cât valorează chestia asta?

— Îmi pare rău, spuse ea.

Alunecând mâna cu grijă în interiorul mantiei, pipăi cilindrul familiar. Nu voia ca Weequayul să știe că era o Jedi, dar dacă fermierul se gândea să o predea pentru câteva pâini sau o sticlă de urraqal, avea nevoie ca sabia să fie la îndemână.

— Mă tem că era barcul tău sau viața mea.

Fermierul privi cu buzele strânse tulpinile zdrobite și boabele împrăștiate ca niște mărgele. Da, barcul avea un preț uriaș în restaurantele de pe Coruscant: era un lux, iar cei care îl cultivau pentru export nu și-l puteau permite. Asta nu părea să-i deranjeze pe Neimoidienii care controlau comerțul. Nu îi deranjase niciodată.

— Voi plăti pentru pagubă, spuse Etain, cu mâna încă în interiorul mantiei.

— De ce te-au urmărit? întrebă fermierul, ignorând oferta ei.

— Ca de obicei, spuse ea.

— Oh, nu arăți chiar atât de bine.

— Ești încântător.

— Știu cine ești.

Oh, nu. Strânsoarea ei pe sabie se accentuă.

— Știi?

— Cred că da.

Puțină mâncare în plus pentru familia lui. Câteva ore de uitare la beție, cu ajutorul unei sticle de urraqal. Asta era tot ce era ea pentru el. El făcu un pas mai aproape, iar ea își scoase brațul din mantie, pentru că se săturase să tot fugă și nu-i plăcea cum arăta unealta aia de treierat.

Vvvvvuuuummmmm.

— Oh, grozav, suspină fermierul, privind lama de lumină albastră pură. Nu unul dintre voi. Doar de asta aveam nevoie.

— Da, spuse ea, și ținu sabia nemișcată în fața ei. Stomacul i se strânse, dar își ținu vocea sub control. Sunt Padawana Etain Tur-Mukan. Poți încerca să mă denunți, dacă vrei să-mi testezi abilitățile, dar aș prefera să mă ajuți în schimb. Decide, domnule.

Fermierul se holbă la sabia de lumină ca și cum ar fi încercat să stabilească un

preț pentru ea.

— Nu l-a ajutat prea mult pe Maestrul tău chestia aia, nu-i așa?

— Maestrul Fulier a avut ghinion. Și a fost trădat. Ea coborî sabia, dar nu opri lama. Ai de gând să mă ajuți?

— O să-i avem pe urmele noastre pe bătaușii lui Ghez Hokan dacă...

— Cred că sunt ocupați, spuse Etain.

— Ce vrei de la noi?

— Adăpost, pentru moment.

Fermierul își supse dinții gânditor.

— Bine. Haide, Padawană...

— Obişnuiește-te să-mi spui Etain, te rog.

Opri sabia: lumina se stinse, iar ea strecură mânerul înapoi în mantie. Doar pentru a fi în siguranță. Merse în urma lui, încercând să nu-și simtă mirosul, dar era greu, greșos de greu. Nici măcar un gdan care vâna după miros nu ar fi recunoscut-o ca fiind om. Se întuneca acum, iar fermierul se tot uita peste umăr la ea.

— Oh. Scutură din cap, angajat într-o conversație internă. Eu sunt Birhan și acesta este pământul meu. Și eu care credeam că voi toți ar trebui să puteți folosi fel de fel de trucuri de control al minții.

— De unde știi că nu am făcut-o? minți Etain.

— Oh, spuse el, și nu mai adăugă nimic altceva.

Nu avea de gând să se ofere voluntar să spună ceea ce era evident dacă el nu-și dăduse seama singur. Fusese o dezamăgire pentru Maestrul ei, era clar că nu era cea mai bună. Se lupta cu Forța și se lupta cu autodisciplină, și se afla aici pentru că ea și Maestrul Fulier se întâmplaseră să fie prin apropiere atunci când o anumită treabă trebuise să fie făcută. Fulier nu putuse rezista niciodată unei provocări și unor șanse mici, și părea să fi plătit prețul. Încă nu-i găsiseră trupul, dar nici nu primise vreo veste de la el. Da, Etain era o Padawană, din punct de vedere tehnic. Doar că se întâmpla să fie una care se afla la doar un pas de a construi locuințe permanente în taberele de refugiați. Ea considera că o parte din abilitățile unui Jedi constau în simpla utilizare a psihologiei. Și dacă Birhan voia să creadă că Forța era puternică în ea și că în spatele carapacei exterioare a unei fete simple și stângace acoperite de balegă împuțită se ascundea mult mai mult decât atât, atunci era de acord.

O mai ținea în viață încă puțin... până când se gândea ce să facă în continuare.

Flota de Sprijin, Ord Mantell, blocul de barăci 5 Epsilon

Era o irosire, o irosire nenorocită.

RC-1309 se ocupa de întreținerea cizmelor sale. Curățase clemele, suflând praful roșu cu un jet de aer din pistolul cu presiune. Clăti căptușelile și le uscă. Nu avea rost să stea degeaba în timp ce aștepta să fie răcit.

— Sergent?

Își ridică privirea. Soldatul din trupele de comando care intrase își așeză rucsacul de supraviețuire, armura și combinezonul negru pe patul opus și privi înapoi. Plăcuța de identificare spunea că era RC-8015.

— Eu sunt Fi, spuse el, și întinse mâna pentru a i-o strânge. Deci și tu ți-ai pierdut echipa.

— Niner, spuse RC-1309 fără să ia mâna oferită. Așadar, *ner vod* – frate – tu ești singurul supraviețuitor?

— Da.

— Ai rămas pe loc în timp ce frații tăi au plecat mai departe? Sau ai fost pur și simplu norocos?

Fi stătea acolo cu mâinile în șolduri, identic cu Niner în toate privințele, cu excepția faptului că era... diferit. Vorbea puțin diferit. Mirosea subtil diferit. Își mișca mâinile... nu așa cum făcuse echipa lui Niner, chiar deloc.

— Mi-am făcut treaba, spuse Fi cu grijă. Și aș prefera să fiu mai degrabă cu ei decât aici... *ner vod*.

Niner îl cântări o vreme și se întoarse la curățarea cizmelor. Fi își puse trusa în dulapul de lângă cușete, apoi se balansă în patul de sus dintr-o singură mișcare lină. Își încrucișă brațele sub cap cu multă precizie și se întinse cu privirea spre peretele despărțitor ca și cum ar fi meditat.

Dacă ar fi fost Sev, Niner ar fi știut exact ce făcea, chiar și fără să se uite. Dar Sev dispăruse. Soldații clone pierduseră frați în timpul antrenamentului. La fel și trupele de comando. Dar soldații de trupă socializau cu secții întregi, plutoane, companii, chiar regimente, ceea ce însemna că, chiar și după inevitabilele decese și îndepărtări din timpul exercițiilor pe viu, încă existau o mulțime de oameni în jurul tău pe care îi cunoștea bine. Trupele de comando lucrau exclusiv între ele.

Niner îi pierduse pe toți cei cu care crescuse, la fel și Fi.

Își pierduse un frate înainte – Doi-opt – în timpul unui exercițiu. Cei trei supraviețuitori îl primiseră cu bucurie pe înlocuitor, deși îl simțiseră întotdeauna ușor diferit – puțin distant – ca și cum nu ar fi crezut niciodată că fusese acceptat.

Dar împreună performaseră la nivelurile de excelență așteptate – și atâta timp cât o făceau, tehnicienilor Kaminoani și trupele pestrițe de instructori extratereștri nu părea să le pese de ceea ce simțeau în legătură cu asta. Dar soldaților din trupele de comandourilor le păsa. Doar că păstrau asta pentru ei.

— A fost o irosire, spuse Niner.

— Ce a fost? spuse Fi.

— Desfășurarea noastră într-o operațiune precum Geonosis. A fost o treabă de infanterie. Nu de operațiuni speciale.

— Asta sună ca o critică a...

— Vreau doar să subliniez că nu am putut să acționăm la eficiență maximă.

— Am înțeles. Poate că atunci când vom fi treziți din nou vom putea face ceea ce suntem cu adevărat antrenați să facem.

Niner voia să spună că îi era dor de echipa sa, dar nu era ceva ce trebuia să mărturisească unui străin. Își inspectă cizmele și se declară mulțumit. Apoi se ridică în picioare și își întinse costumul de corp pe saltea, verificând integritatea vidului cu senzorul din mânășă. Era un ritual atât de înrădăcinat în el, încât abia dacă se gândea la el: întreținea cizmele, costumul și plăcile de armură, recalibra sistemele și verifica afișajul câștii, desfăcea și reasambla pușca DC-17, golea și reumplea trusa de supraviețuire. Gata. Îi lua douăzeci și șase de minute și douăzeci de secunde, cu două secunde mai mult sau mai puțin. Un echipament bine întreținut făcea adesea diferența între viață și moarte. La fel și cele două secunde.

Închise partea de sus a rucsacului cu un pocnet și asigură sigiliul. Apoi verifică închizătorile care țineau separat pachetul de muniții pentru a vedea dacă se mișcau liber. Asta conta atunci când trebuia să folosească rapid materiale explozive. Când își ridică privirea, Fi era sprijinit pe un cot, privind-l de pe pat.

— Rațiile uscate merg pe al cincilea strat, spuse el.

Niner le împacheta întotdeauna mai jos, între linia de rapel de rezervă și trusa

de igienă.

— În echipa ta, poate, spuse el, și continuă.

Fi înțelese aluzia și se rostogoli din nou pe spate, fără îndoială pentru a medita la cât de diferit puteau fi făcute lucrurile în viitor. După un timp, începu să cânte foarte încet, aproape inaudibil: *Kom 'rk tsad droten troch nyn ures adenn, Dha Werda Verda a 'den tratu*⁴. Niner cunoștea cântecul. Era un cântec tradițional de război Mandalorian, conceput pentru a ridica moralul oamenilor normali care aveau nevoie de un pic de psihoenergizare înainte de o luptă. Cuvintele fuseseră puțin modificate pentru a fi semnificative pentru armatele de războinici clone.

Nu avem nevoie de toate astea, gândi Niner. *Ne-am născut să luptăm, nimic altceva*. Dar se trezi că se alătură oricum. Era confortabil. Își puse echipamentul în dulap, se rostogoli pe patul lui și se potrivi perfect pe nota și ritmul lui Fi, două voci identice în camera pustie a barăcii. Niner ar fi dat la schimb fiecare clipă rămasă din viața lui pentru o șansă de a relua angajamentul din ziua precedentă. I-ar fi reținut pe Sev și DD; l-ar fi trimis pe O-Four spre vest cu tunul E-Web. Dar nu o făcuse.

*Gra'tua cuun hett su dralshy'a*⁵.

Vocea lui Fi se stinse în tăcere cu doar o fracțiune de secțiune înaintea celei a lui Niner. Îl auzi cum înghițea în sec.

— Am fost acolo cu ei, sergent, spuse el încet. Nu am rămas în spate. Deloc.

Niner închise ochii. Regreta că lăsase să se înțeleagă că Fi ar fi putut face mai puțin.

— Știu, frate, spuse el. Știu.

⁴ Kom 'rk tsad droten troch nyn ures adenn, Dha Werda Verda a 'den tratu – Erau mânia umbrei războinicului și mânușa Republicii.

⁵ Gra'tua cuun hett su dralshy'a – Răzbunarea noastră arde și mai tare.

Capitolul 2

Clonele au voință proprie, chiar dacă urmează ordinele. Dacă nu ar putea gândi singuri, ne-ar fi mai bine cu droizii – și sunt și mult mai ieftini. Ei trebuie să fie capabili să răspundă la situații pe care noi nu ni le putem imagina. Îi va schimba asta în moduri pe care nu le putem prevedea? Poate. Dar trebuie să fie echipați mental pentru a câștiga războaie. Acum, dezghețați-i. Au o treabă de făcut.

Maestrul Jedi Arligan Zey, ofițer de informații

Sala de ședințe, Flota de Sprijin, Ord Mantell, la trei luni standard după Geonosis

Baza Flotei de Sprijin nu fusese construită pentru a găzdui zeci de mii de soldați și asta se vedea. Sala de ședințe era un depozit frigorific și încă mai mirosea a mâncare și condimente. Darman putea să vadă șinele de încărcare care se întindeau pe tavan, dar își ținea concentrarea pe holoimaginea din fața lui.

Nu se simțea atât de rău să fie reînviat după stază. Era încă un soldat din trupele de comando. Nu-l recondiționaseră. Asta însemna... asta însemna că se comportase pe Geonosis la standardele așteptate. Se descurcase. Se simți bine.

Dar casca se simțea altfel. Erau mult mai multe date pe afișaj. Trecu de la un modul la altul pentru o vreme, controlând fiecare comandă cu clipiri rapide, observând sistemele și tehnica suplimentară care fuseseră instalate de la Geonosis.

În stânga lui stătea noul său sergent, care prefera să i se spună Niner când ofițerii superiori nu erau prin preajmă, și RC-8015, poreclit Fi. Și ei erau singurii supraviețuitori din echipele lor. Cel puțin ei știau prin ce trecea el.

Exista un al patrulea scaun improvizat în rând – o ladă de ambalaj din aliaj albastru – și era neocupat. Maestrul Jedi Arligan Zey, cu mâinile împreunate la spate, se plimba prin fața ecranului, cu mantia fluturând, întrerupând holoproiecția de fiecare dată. Un alt Jedi, care nu se identificase, își împărțea atenția între Zey și cei trei soldați cu cască de protecție care stăteau absolut nemișcați pe rândul de lăzi.

Suprafețele reflectorizante ale pereților din aliaj curățat prin pulverizare îi permiteau lui Darman să observe discret un extraterestru neobișnuit – unul pe care nu-l mai văzuse până atunci. Fusese antrenat să observe fiecare detaliu din mediul înconjurător, deși îi era foarte greu să nu observe creatura. Extraterestru avea o lungime de aproximativ un metru și jumătate și se strecura pe lângă pereți, adulmecând. Cu blana neagră și lucioasă, se plimba pe picioare lungi și delicate, înfingându-și botul îngust în crăpături și expirând brusc de fiecare dată când o făcea. Mai devreme, Darman îl auzise pe Zey adresându-i-se cu numele de Valačil: mai spusese că era un Gurlanin⁶, un metamorf. Darman auzise despre metamorfi în timpul antrenamentelor, dar acesta nu era un Clawdite. Tocmai îi urmărea reflexia în

⁶ Gurlaninii – specie polimorfă originară de pe Qiilura. În starea lor normală, erau canide cu blană neagră pe tot corpul. Aveau dinți extrem de ascuțiți care se întindeau pe toată lungimea botului, cu patru colți care le ieșeau peste buza inferioară, fiecare dintre ei terminându-se cu un vârf dublu. Acest lucru le dădea un ușor defect de vorbire, aproape comic. Toți membrii rasei aveau ochi portocalii, care erau destul de deconcertanți pentru alte rase. Cu toate astea, Gurlaninul mediu avea abilitatea de a lua aproape orice formă până la dimensiunea maximă a unui om matur.

vederea periferică din câmpul său drept când ușa se deschise și intră un alt soldat din trupele de comando, cu casca îndesată rigid sub brațul drept și salutând elegant.

— RC-trei-doi-doi-doi, domnule, spuse el. Îmi cer scuze că v-am reținut, domnule. Medicii nu au vrut să mă externeze.

Nici nu era de mirare: avea o dungă de carne crudă pe față care începea chiar sub ochiul drept, trecea peste gură și se termina în cele din urmă în partea stângă a maxilarului. Cu siguranță acum nu semăna cu niciuna dintre celelalte clone.

Darman se întrebă de ce nivel de persuasiune fusese nevoie pentru a convinge personalul medical să sară peste un curs de bacta.

— Ești în formă, soldat? întrebă Zey.

— Sunt în stare să lupt, domnule.

Se așază lângă Darman și își asumă aceeași postură, aruncându-i o scurtă privire de recunoaștere. Așadar, acesta era al patrulea om al lor. Erau din nou o echipă – numeric, cel puțin. *Echipa Omega*.

Celălalt Jedi îl privi pe noul venit cu o expresie de uimire abia ascunsă. Zey păru să observe și își impunse colegul.

— Padawan Jusik este nou în armata de clone, ca și noi toți.

Asta era de înțeles: Darman nu văzuse niciodată Jedi înainte de Bătălia de pe Geonosis și era la fel de fascinat.

— Îi veți scuza curiozitatea.

Zey făcu un gest spre holosenzor.

— Acesta e obiectivul vostru, domnilor. Qiilura. Aruncă o privire la datapadul său, citind cu atenție. Aceste date au fost obținute în urma unei recunoașteri la mare altitudine, așa că au limitele lor. Qiilura este neutră din punct de vedere tehnic. Din nefericire, este posibil ca statutul său de neutralitate să se încheie foarte curând.

Se referise la ei ca la niște *domni*. Poate că Zey nu știa cum să numească soldații din trupele de comando. Erau încă la început cu toții.

Imaginea de pe ecran începu ca un disc alb-albastru, care se mări în lanțuri de insule, de golfulețe adânci de râu și de câmpii ondulate, presărate cu petice de pădure și culturi. Arăta plăcută și liniștită, și, prin urmare, complet străină pentru Darman, a cărui întreagă viață dincolo de Tipoca City fusese petrecută pe câmpurile de luptă, reale sau virtuale.

— Avem de-a face cu comunități agricole, aproape toate situate aici, în această regiune, pentru că este cel mai fertil teren, spuse Zey. Ele produc barq, kushayan și cincizeci la sută din alimentele și băuturile de lux din galaxie. Există, de asemenea, minerit de pietre prețioase. Populația trăiește totuși la nivelul de subzistență și nu există niciun guvern în afară de legea comerțului și a profitului – comercianții Neimoidieni dețin efectiv planeta, sau cel puțin zonele productive care le sunt de folos. Își impun administrarea prin intermediul unei *miliții* controlate de Ghez Hoka – un Mandalorian atât de neplăcut de violent încât i s-a cerut să părăsească *Garda Morții* pentru că îi plăcea prea mult munca sa.

Jusik își ridică privirea din datapad. Părea să urmărească prezentarea.

— Gunoaie, zise el. Una dintre sursele noastre îi numește *gunoaie*, indicând... un grup de oameni foarte neplăcuți.

Zey făcu o pauză de respirație, ca și cum s-ar fi asigurat că ultima frântură de informație își spusese punctul de vedere.

— Având în vedere cât de subțiri sunt resursele noastre, din păcate, nu putem justifica să intervenim pentru a ne ocupa de vreo nedreptate pe Qiilura în acest

moment. Dar dispunem de informații excelente care indică o importantă resursă militară localizată acolo.

Darman asculta și încă îl privea pe Gurlanin cu vederea periferică. Acesta se deplasase prin cameră pentru a se așeza în poziție verticală lângă Jusik, cu labelle din față bine strânse în fața pieptului. Îl observa și el pe Jusik. Padawanul părea încă fixat de soldați. Darman avu grijă să nu se holbeze – chiar dacă orice mișcare a ochilor era mascată de casca lui – pentru că Jedii știau lucruri fără să fie nevoiți să vadă. Instructorii lui îi spusese ră asta. Jedii erau omniscienți, omnipotenți și trebuiau ascultați în orice moment. Darman urmărea atent fiecare cuvânt al lui Zey.

— Qiilura nu este pe o linie principală, ca să spunem așa, spuse Zey. Este ideală pentru a te ascunde, dacă asta îți este intenția. Și sunt lucruri ascunse acolo. Avem nevoie să prindeți pe cineva și să distrugeți ceva – o savantă Separatistă, Ovolot Qail Uthan, și cel mai recent proiect al ei, un nanovirus. Avem motive să credem că se află împreună la un centru de cercetare de pe Qiilura.

Zey făcu o pauză, iar Jusik umplu spațiul.

— Avem un Jedi acolo, Maestrul Kast Fulier, dar nu am mai auzit de el sau de Padawana sa de câteva săptămâni.

Zey reluă.

— Și permiteți-mi să vă asigur că i-am căutat cu sârguință. Avem o locație pentru țintele noastre, dar nu avem planurile clădirilor. Lipsa planurilor va face ca sarcina voastră de recuperare și sabotaj să fie mai dificilă, la fel ca și situația comunicațiilor. Întrebări?

Niner ridică o mână înmănușată din poală.

— Domnule, care este situația comunicațiilor, mai exact?

— *Neimoidienii*.

— Nu prea vă înțeleg, domnule.

Zey privi în gol pentru o clipă, apoi fața i se luminează de revelație.

— Neimoidienii dețin și controlează toată infrastructura – populația autohtonă abia dacă are stații pentru reîmprospătare, dar stăpânii lor se bucură de cea mai bună rețea de comunicații și de control al traficului aerian pe care o pot cumpăra creditele. Le place să se asigure că nimeni nu face afaceri fără știrea lor. Așa că monitorizează totul și foarte puține informații ies la iveală – va trebui să evitați să folosiți comunicatoarele de rază lungă. M-ai înțeles, soldat?

— Da, domnule General Zey.

Urmă o pauză, o pauză lungă, iar Zey privi rândul de trei căști și fața deteriorată ca și cum ar fi așteptat ceva. Jediul spusese că nu mai lucrase cu clone până atunci; poate că se aștepta la un dialog. Se opri la Darman. Posibila jenă a Maestrului îl determină pe Darman să umple golul de tăcere.

Era o întrebare evidentă de pus, de fapt.

— Care este natura nanovirusului, domnule?

Capul lui Zey se dădu înapoi doar o fracțiune.

— O întrebare inteligentă și semnificativă, spuse el.

— Mulțumesc, domnule.

— Răspunsul, atunci, ar trebui să fie de mare interes pentru tine personal. Se pare că vizează în mod special clonele.

Gurlaninul negru și elegant se ridică la o înălțime mai mare.

— Se tem de voi, și pe bună dreptate, spuse el cu o voce adâncă și lichidă. Așa că doresc să ucidă, așa cum fac toate ființele ignorante atunci când întâlnesc ceva de

care se tem și pe care îl înțeleg greșit.

Continuă să se alungească și acum părea că stă în picioare. Își schimbase forma.

— Da, spuse Zey încet, trăgându-l în două silabe, și își întoarse privirea de la spectacolul rearanjării moleculare. În acest moment, aveți încă un avantaj – aproape sigur Separatiștii nu sunt conștienți de potențialul vostru ca și comandouri de clone. Ei nu au nicio idee despre ce puteți realiza și poate că nici noi nu avem idee. Dar ați fost creați pentru excelență și antrenați pentru a realiza acest potențial de către cei mai experimentați instructori din galaxie. Avem așteptări foarte mari. Zey își strecură mâinile în mantie, cu capul ușor coborât. Dacă se întâmplă să-l găsiți pe Maestrul Fulier în siguranță, am fi ușurați, dar Uthan și facilitatea sunt prioritățile voastre. Înțelegeți tot ce v-am spus?

— Da, domnule.

Darman aprobă din cap o dată și la fel făcând și ceilalți, dar nu fu chiar o mișcare sincronizată. *Vom reuși, gândi el. Câteva zile de antrenament vor rezolva totul. Antrenează-te din greu, luptă ușor.*

— Vă las cu Padawanul meu, atunci, spuse Zey și plecă, oprindu-se puțin la ușă pentru a se uita înapoi la soldați, înclinând capul ca și cum ar fi fost fie uimit, fie amuzat.

Jusik înghiți în sec. Gurlaninul se scurse dintr-o coloană înapoi într-o chestie cu patru membre și se mută să se așeze lângă RC-3222, privindu-l. Soldatul nu reacționează.

— Ahhh, suspină el. Avea o voce ca o apă curgătoare. Vai, asta chiar este fața lui Fett. Fascinant.

Jusik făcu un gest spre ieșire.

— Eu sunt armurierul vostru, spuse el. Arme și date. Urmați-mă și vă voi arăta ce veți avea la dispoziție.

Soldații se ridicară ca unul singur – mai mult sau mai puțin – și îl urmară prin ușă și pe un pasaj încă presărat cu containere de aprovizionare. Locul mirosea a nerf fiert chiar și prin masca de filtrare a lui Darman. Gurlaninul *curgea* în fața lor, acum un prădător sinuos, acum un patruped care tropăia, schimbându-și forma pe măsură ce înainta.

Jusik se opri la o ușă de la capătul pasajului și se întoarse spre ei.

— Mă întreb dacă v-aș putea ruga să vă scoateți căștile.

Nimeni nu întreabă de ce și toți se supuseră, chiar dacă nu era formulat ca un ordin fără echivoc cum se așteptau. Sigiliile căștilor scoaseră sunete slabe de ssss când se deschiseră.

— Oh, spuse Jusik, și se holbă pentru o secundă.

Apoi deschise ușa și pășiră într-un arsenal improvizat. Erau o grămadă de comori. Erau îmbunătățiri și componente despre care Darman știa că s-ar putea potrivi cu echipamentul său actual, și arme pe care nu le recunoștea, dar care păreau a fi din Republică, și erau... exotice. Arme pe care și le amintea din baza sa de date ca aparținând unei duzini de specii diferite – și câteva pe care nu le putu localiza deloc, erau așezate frumos pe mesele cu trei picioare. Îi ademeneau, aproape la fel ca o cină.

— Toate astea par destul de utile, domnule, spuse Niner.

— Echipa Delta a adunat câteva lucruri pe ici, pe colo, spuse Jusik.

Soldații erau concentrați asupra armamentului, dar Darman observa cu un

interes crescând comportamentul lui Jusik. Padawanul se dăduse la o parte pentru a-i lăsa pe soldați să se uite mai de aproape la armament, dar îi urmărea cu atenție.

— Nu semănați deloc cu droizii, nu-i așa?

— Nu, domnule, spuse Fi. Suntem din carne și oase. Crescuți pentru a fi cei mai buni.

— Ca și comandourile de recunoaștere avansată?

— Nu chiar ARC-uri, domnule. Nici ca trupele de clone. Nu lucrăm singuri și nu lucrăm în formații. Doar că arătăm la fel.

— Asta este unitatea voastră de patru, deci? O echipă? Părea că-și amintește o lecție citită în grabă. Aproape ca o familie?

Niner interveni.

— Așa este acum, domnule. Ridică un lansator de rachete portabil care arăta ușor diferit de cel standard. Este ușor. Foarte ușor.

— Prototipul Merr-Sonn, spuse Jusik. Aliaj nou, sarcini utile mai grele, rază de acțiune suplimentară. Are o unitate de stabilizare cu microrepulsorlift, dar nu au rezolvat încă toate problemele tehnice mai dificile. Așa că puteți considera că se lansează de la urmă. Se uită la fața lui 3222. Te doare?

— Nu prea rău, domnule, spuse soldatul. Dar rana trebuia să doară ca focul. Pielea agresată încă supura. O să mă ocup de asta mai târziu.

Nu părea să fie răspunsul pe care îl aștepta Jusik, judecând după sunetul ușor de *uh* pe care îl scoase. Poate că el credea că soldații clone nu simțeau durerea, la fel ca droizii.

— Aveți nume? Nu mă refer la numere. Ci nume.

— Asta era un lucru foarte privat. Îți păstrai numele pentru tine, pentru echipa ta și pentru sergentul instructor. Darman se simți jenat pentru el.

— Echipa mea îmi spunea Atin, spuse soldatul rănit.

Niner se uită la Fi, dar nu spuse nimic. *Atin* însemna *încăpățânat* în limba Mandaloriană.

Jusik ținea în mână două role de sfoară care arătau ca o panglică mată, una neagră, alta albă. Luă câte o panglică din fiecare culoare, răsuci două lungimi scurte împreună și ținu împletitura într-o mână și un detonator de mărimea unei mărgeli în cealaltă.

— Un metru este echivalentul randamentului unui detonator termic, dar este direcțional. Ideal pentru a face un cadru. Dar fiți prudenți cu cantitatea dacă vreți să intrați într-o clădire, mai degrabă decât să o distrugeți complet. Aveți un dispozitiv special de implozie pentru acest scop.

— Vreo chestie utilă care se aruncă cu mâna? întrebă Darman. Grenade paralizante?

— Avem câteva detonatoare sonice Geonosiene și o cutie de grenade cu impuls electromagnetic pentru uz antidroid.

— Asta îmi va fi de ajuns. O să iau totul.

Niner îl privi pe Darman cu atenție.

— Este evident că tu ești omul nostru cu demolările, spuse el. Apoi, sergentul se întoarse spre Padawan. Am fost instruiți temeinic, domnule. Puteți avea încredere deplină în noi.

Asta era adevărat, gândi Darman. Fuseseră foarte minuțios instruiți, zi de zi, timp de zece ani, și singurul moment în care nu se antrenau era atunci când dormeau. Chiar dacă nu fuseseră testați ca unitate de forțe speciale – în afară de

faptul că se jucaseră de-a infanteria cu trei luni în urmă – Darman nu avea nicio îndoială că se vor comporta la standardele așteptate. Era fericit să aibă rolul de demolator. Era mândru de îndemânarea sa în ceea ce era delicat cunoscut sub numele de *intrare rapidă*.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu Maestrul Fulier, domnule? întrebă Darman.

În mod normal, nu ar fi pus întrebări inutile, dar Arligan Zey păruse să-i aprobe curiozitatea, iar Darman era condiționat să facă tot ce doreau Generalii Jedi.

Jusik deschise o ladă de săgeți-sabie Kaminoane și o întinse ca și cum ar fi oferit o tavă cu *prăjituri uj*⁷.

— Valașil crede că a fost trădat de un localnic, zise el. Se știe că fac orice pentru a câștiga ceva mâncare sau câteva credite.

Darman se întrebă cum putea fi prins un Jedi de ceva mai puțin decât o armată. Îi văzuse luptând pe Geonosis. Războiul lui era o știință; al lor părea să fie o artă.

— N-avea sabie de lumină?

— Avea, spuse Gurlaninul. Dar Maestrul Fulier are – sau a avut – probleme de disciplină.

Darman – un soldat capabil să reziste la orice privațiuni pe câmpul de luptă și a cărui cea mai mare teamă era să se ofilească din cauza vârstei, în loc să moară în luptă – se simți inexplicabil de inconfortabil la ideea că un Jedi avea defecte.

— Maestrul Fulier a fost – este – un Jedi curajos, spuse Jusik, aproape pierzându-și pentru o clipă calmul. Era pur și simplu pasionat de dreptate.

Niner dezamorsă momentul. Darman se simți liniștit de autoritatea sa fără efort.

— Domnule, cât timp avem la dispoziție pentru a planifica misiunea și pentru a încerca câteva simulări? spuse el.

— Opt ore standard, răspunse Jusik, aproape scuzându-se. Pentru că atât va dura călătoria spre Qiilura. Vă îmbarcați acum.

* * *

Etain își goli sacul pe salteaua de paie din hambar. În ciuda aparențelor, acesta era apartamentul de oaspeți. Animalele nu aveau voie să intre în hambar în această perioadă a anului pentru că aveau tendința de a mânca grânele, iar asta era o modalitate îngrozitor de costisitoare de a îngrașa merliile pentru tăiere. Animalele aveau voie în casa principală, iar iarna chiar dormeau acolo, în parte pentru a menține locul cald și în parte pentru a le proteja de gdanii care dădeau târcoale. Casa mirosea și ea la fel. Nimic din merlii – nici măcar căldura lor corporală sau mirosul lor înțepător – nu se risipea vreodată.

— Ține insectele la distanță, îi spusese Birhan. E o duhoare bună.

Etain îngenunche lângă saltea și încercă să se gândească la o cale de ieșire din situația ei. Maestrul Fulier era probabil mort: dacă nu ar fi fost, s-ar fi întors după ea. Era – fusese – genial, magnific de priceput atunci când se concentra să fie. Dar era, de asemenea, nerăbdător și inclinat să nu lase deoparte chestiunile care nu-l

⁷ Uj'alayi – cunoscută și sub numele de *prăjitură uj* – desert tradițional Mandalorian. Prăjitura maronie lipicioasă și dulce-acrișoară este umplută cu o varietate de nuci de culoare crem și fructe uscate și este infuzată cu un sirop dulce condimentat care o menține umedă. Este un deliciu preferat printre Mandalorienii, rețeta pentru prăjitura uj fiind transmisă din generație în generație.

priveau, iar aceștia erau doi factori care nu se îmbinau bine cu o misiune sub acoperire. Hotărâse că unul dintre bătaușii lui Hoka trebuia să învețe o lecție despre cum să respecte populația locală. Era suficient ca unul dintre locotenenții Mandalorianului să le ofere acelorași localnici mai mult decât prețul unei sticle de urrqlal pentru a afla unde și când se afla Fulier în oraș. *Oraș*. Asta era o glumă.

Imbraani nu era Coruscantul, nicidecum. Singura infrastructură din colecția de ferme era dedicată pentru ce era necesar pentru a crește, recolta și exporta culturile comerciale și pentru confortul stăpânilor săi comerciali. Etain crescuse într-o lume în care puteai să călătorești în voie și să trimiți mesaje cu ușurință, și niciuna dintre aceste facilități de la sine înțelese nu era ușor de obținut aici.

Avea nevoie de unul dintre două lucruri în acest moment: să obțină plecarea de pe Qiilura sau să efectueze o transmisie de date. Încă avea o misiune de îndeplinit, fie și numai pentru a justifica sacrificiul Maestrului Fulier. Luă o sferă mică din posesiunile împrăștiate pe saltea și o deschise în două jumătăți, ca pe un fruct shefna. O holohartă tridimensională înflori în mâinile ei înmănușate, apoi alta, apoi alta. Avea planurile a jumătate de duzină de clădiri Neimoidiene și Separatiste din regiunea înconjurătoare, pentru că Fulier nu fusese singurul care fusese neglijent. După câteva sticle de urrqlal, muncitorii locali din construcții lăsaseră garda jos.

Etain nu era nici vreo războinică înăscută, nici vreo mare fermecătoare, dar era conștientă de talentul ei de a depista oportunitățile. Asta compensa multe. Nu era sigură dacă soarta Maestrului ei era legată de holoscheme sau dacă fusese văzut ca o amenințare directă pentru Uthan. Îl bănuia pe Ghez Hoka că ar fi putut face ceva doar pentru că nu-i prea păsa de Jedi. *Războinici jucării*, așa îi numea el. Îi disprețuia pe toți cei care nu luptau cu metalul dur sau cu pumnii. Mandalorienii erau duri; dar Hoka opera la un cu totul alt nivel de brutalitate. Etain își dăduse seama de asta în momentul în care ea și Fulier trecuseră prin ceea ce mai rămăsese dintr-un sat cu patru case, care trebuie să-l fi nemulțumit într-un fel.

Nu avea să șteargă niciodată acele imagini din mintea ei. Medita din greu de două ori pe zi, dar tot nu ajuta. Stând în genunchi, încercă din nou, încetinindu-și respirația, calmându-și inima.

Pietrișul din fața hambarului scârțâi. Etain își luă sabia de pe saltea în timp ce-și îndesa sfera holohartă în tunică. Degetul ei mare zbură peste comenzile de pe mâner. Ar fi trebuit să simtă că vine cineva, dar se lăsase copleșită de oboseală și de disperare. *Nu am verificat dacă mai există o altă ieșire*, gândi ea. *Stupid, stupid, stupid. S-ar putea să trebuiască să folosesc...*

În timp ce ușa de scândură se deschidea, apăsă pe buton și lumina albastră străpunse aerul prăfuit. Merlia care se rătăcise înăuntru nu păru impresionată. Nici micuța femeie în vârstă care o urma.

— Ești nervoasă, spuse ea.

Avea o tavă acoperită în mâini și ceva împachetat sub un braț. Merlia se ghemui pe genunchii lui Etain, căutând atenție. Erau niște animale îngrijorător de inteligente, înalte de aproape un metru la umăr și acoperite cu bucle lungi de lână maro; ochii lor rotunzi și verzi erau prea tulburător de umani pentru liniștea lui Etain.

— Iată-ți cina.

— Mulțumesc, spuse Etain, privind cum femeia puse tava pe saltea și așeză pachetul de țesături maro lângă ea.

— Am muncit ceva la scoaterea balegii de pe mantie, spuse femeia, privind

sabia așa cum o făcuse Birhan. Încă este puțin umedă. Dar curată.

— Mulțumesc, repetă Etain.

Opri sabia și desprinse pânda de pe tavă. Două farfurii aspre de lut conțineau câteva pâini subțiri și o tocăniță, peste care se vedeau boabe întregi de barq. Putea să le simtă mirosul îmbătător de mosc. Cantitatea aceea de barq reprezenta câștigul unei săptămâni pentru acești oameni.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi atât de mult pentru mine, zise Etain, stânjenită.

— Ești un oaspete, spuse femeia. În plus, după ce am răzuit bălegarul, era păcat să irosesc boabele lipite de el, nu? Oh-oh.

Stomacul lui Etain se răsuci, dar își păstră o expresie calmă. Regulamentele de igienă alimentară de pe Coruscant cu siguranță nu se aplicau aici.

— Foarte drăguț din partea ta, spuse ea și forță un zâmbet.

— Vin, să știi, spuse femeia.

— Voi fi pregătită, minți Etain și indică sabia.

— Nu, nu bătaușii ăia ai lui Hokan. Nu ei.

Etain se întrebă dacă să insiste, dar decise să nu o facă deocamdată. Habar nu avea cui i-ar fi cerut răspunsuri.

Femeia suspină și alungă merlia pe ușă cu mâinile nerăbdătoare.

— Vin, spuse ea și zâmbi, închizând ușa în urma ei.

Capitolul 3

CLASIFICAT, CEL MAI ÎNALT: NUMAI CRIPTAT

Sunteți cei mai buni în domeniul vostru – cei mai buni soldați, tacticieni, geniști, comunicatori, experți în supraviețuire. V-am ales personal, pentru că vreau să antrenați cele mai bune comandouri din galaxie. Veți avea tot ce vă trebuie, indiferent ce vreți, cu excepția unui singur lucru, să fiți acasă. Aceasta este o misiune ultrasecretă. Nu veți spune nimănui unde vă duceți și nu veți părăsi Kamino, niciodată. În ceea ce-i privește pe prietenii și familiile voastre, sunteți deja morți.

Jango Fett, recrutându-și instructorii de comando, Cuy'vul Dar – în limba Mandaloriană: cei care nu mai există

Neimoidienilor le plăcea grandoarea elaborată și total nepotrivită, iar Ghez Hokan îi disprețuia pentru asta. Vila imensă a lui Lik Ankkit era amplasată în vârful unui deal cu vedere spre o plantație de kushayan – o alegere prostescă, având în vedere vânturile dominante, dar părea să satisfacă nevoia Neimoidianului de a arăta că el era șeful. Locația ar fi putut avea sens din punct de vedere militar, dar – întrucât Ankkit era un laș care *număra boabele*, ca toți cei de teapa lui – nu avea nevoie să fie defensiv. Nu, Neimoidianul era un *di'kut*. Un *di'kut* complet și total.

Hokan urcă în fugă treptele flancate de gard viu ale verandei care se întindea pe toată partea din față a clădirii, cu casca sub un braț, cu pistolul Verpin, cuțitele și frânghia cu țepușe afișate provocator la centură.

Nu se grăbea să-l vadă pe cel care îl plătea, oh, nu. Se grăbea doar să termine întâlnirea. Îi ignoră pe servitori și pe slugi și intră în biroul spațios al lui Ankkit, cu vedere panoramică asupra peisajului. Stăpânul comercial al Qiilurei uda ghivecele cu flori de pe pervazul ferestrei. Se opri să atingă una cu vârful degetului, iar aceasta împrășteie în aer un miros puternic și bolnăvicios. Îl inhală cu buzele întredeschise.

— Chiar aș vrea să bați la ușă, Hokan, spuse Ankkit fără să se întoarcă. Este într-adevăr foarte nepolitic.

— Tu m-ai chemat, spuse Hokan categoric.

— Doar verificam progresul conversațiilor tale cu Jediul.

— Dacă ar fi fost vreunul, te-aș fi chemat.

— Nu l-ai ucis, nu-i așa? Spune-mi că nu l-ai ucis. Vreau să știu dacă activitățile lui vor afecta prețurile de pe piață.

— Nu sunt un amator.

— Dar trebuie să faci tot ce poți cu personalul pe care îl ai, nu?

— Îmi fac singur treburile murdare, mulțumesc. Nu, nu vorbește. E foarte... rezistent pentru un Jedi.

Dacă Ankkit ar fi avut nas, s-ar fi uitat peste el la Hokan. Hokan își controlează impulsul de a-l tăia în bucăți pe acest negustor glorificat. Cu toată înălțimea lui, Neimoidianul era moale și slab, singura lui forță fiind cuprinsă în contul său bancar. Clipi cu ochii roșii, lichizi, fără pasiune. Hokan aproape că își întinse mâna după frânghia cu țepușe.

— Jedi nu vizitează lumi ca aceasta pentru apele terapeutice, Hokan. Ai

confirmat că are un asociat?

— Este un Maestru Jedi. A fost văzut cu o Padawană.

— Se pare că nu este un Maestru Jedi foarte discret.

Fulier nu se pricepea să calculeze șansele, altfel nu s-ar fi luat de Gar-UI în tavernă. Dar cel puțin fusese pregătit să se apere, în ciuda tuturor prostiilor mistice pe care le spunea. Hokan admira curajul, chiar dacă rareori îl tolera. Erau întotdeauna binevenit.

— O vom găsi pe Padawană și vom afla ce informații are Fulier, dacă are vreuna.

— Asigură-te de asta. Am un contract profitabil care se bazează pe asta.

Hokan exersase controlul impulsului de a se răzbuna, dar nu vedea niciun motiv pentru a-și supune gura la aceeași disciplină.

— Dacă voi reuși, va fi pentru că sunt mândru de munca mea.

— Ai nevoie de credite.

— Deocamdată. Dar într-o zi, Ankkit, nu voi mai avea nevoie de tine.

Ankkit își strânse puțin mai mult roba și se ridică la înălțimea sa maximă, ceea ce nu avu niciun efect asupra lui Hokan.

— Trebuie să înveți să-ți accepți poziția redusă în ordinea galactică, Hokan, zise Ankkit. Asta nu mai este ierarhia forței brute în care prosperau strămoșii tăi războinici. Astăzi trebuie să fim soldați ai intelectului și ai comerțului, și niciun fel de laudă la adresa acelei uniforme piesă de muzeu nu va reînvia trecutul vostru glorios. Din păcate, chiar și marele Jango Fett a cedat în fața unui Jedi în cele din urmă.

Vestea circulase repede. Fett fusese o sursă de mândrie printre cei câțiva Mandalorienii rămași în diaspora. Chiar dacă luptase pentru bani, era cel mai bun. Ankkit trebuie să fi știut foarte bine cât de mult ar fi înțepat acel comentariu. Hokan se hotărî ca Neimoidianul să nu vadă pe chipul lui nicio dovadă care să arate asta. Cu siguranță încercase să nu se gândească la asta când îl interogase pe Fulier, oricât de mult ar fi vrut să dea vina pe toți Jedi pentru umilirea unui erou cultural. Trebuia să fie clar de ce îi zdrobea oasele Jediului. Răzbunarea era neprofesionistă.

Respiră cu grijă.

— Ai gdani ca animale de companie, Ankkit? Am auzit că unii extratereștri încearcă asta.

— Gdani? Nu. Sunt creaturi mici și murdare. Foarte sălbatice.

— Dar dacă ai ține unul și nu l-ai hrăni bine, ai fi surprins dacă te-ar mușca?

— Presupun că nu.

— Atunci hrănește-mă bine.

Hokan se întoarse și ieși fără permisiune, în mod deliberat fără să fie poftit, și în mod deliberat repede, astfel încât Ankkit să nu poată avea ultimul cuvânt. Își puse casca la loc și coborî în fugă treptele vilei ridicol de extravagante. Nu-i păsa dacă Ankkit închiriasse întreaga planetă savanților Separatiști. Nici ei nu erau suficient de onorabili ca să lupte cu arme adevărate: aveau viruși care să facă treaba în locul lor. Era o rușine. Era nefiresc. Hokan căută arma Jediului în jacheta lui roșie ca sângele. Nu părea deloc mare lucru. Și era surprinzător de ușor de activat, chiar dacă bănuia că stăpânirea ei deplină ar putea fi o altă problemă. Un fascicul de lumină albastră zumzăitoare, vie ca ziua, ieși din mâner. Hokan o mătură în stil coasă de-a lungul unui gard tăiat cu grijă, reducându-i înălțimea la jumătate.

Sabia nu era rea pentru o armă Jedi ușoară. Hokan bănuia că sabia nu se potrivea cu casca sa Mandaloriană tradițională și cu fanta distinctivă în formă de T

pentru ochi. Dar un războinic trebuia să se adapteze.

Iar Fulier avea întrebări la care trebuia să răspundă.

* * *

Cala de andocare D-768, Stația Aeriană a Flotei de Sprijin, Ord Mantell.

Pulverizatorul de recoltă agrară de pe Nar Shaddaa care se afla pe platformă arăta de parcă doar rugina îl mai ținea laolaltă. Era, pentru a folosi descrierea neobișnuit de colorată a lui Jusik, o *vechitură*. Și – cumva – îi ducea spre Qiilura. Nu avea să atragă prea multă atenție zburând deasupra ținuturilor agricole, decât dacă, desigur, se rupea în zbor. Acest lucru nu părea să fie exclus.

— Ei bine, nu se mai construiesc astfel de chestii, spuse Fi.

— Asta pentru că nici măcar Autoritatea Aeronautică Huttă n-ar certifica rabla asta ca fiind aptă de zbor, spuse Niner, străduindu-se să-și împiedice rucsacul să îl aplece în spate.

Era încărcat cu aproape dublu față de cele douăzeci și cinci de kilograme pe care obișnuia să le poarte, împreună cu o parașută de urgență, cu motor. Niner nu se întâlnise niciodată cu Autoritatea Huttă, dar asimilase toate informațiile citite, văzute sau auzite în viața lui.

— Oricum, tot ce trebuie să facă este să ne ducă acolo jos.

— Face un sacrificiu nobil, spuse Jusik, apărând chiar în spatele lor.

Zâmbi și murmură *rablă* pentru el însuși, ca și cum l-ar fi amuzat. Niner se întreabă pentru o clipă dacă nu cumva încălcase protocolul prin folosirea expresiei.

— Sunteți siguri că o puteți face? L-aș putea întreba pe Maestrul Zey dacă îmi permite să vă însoțesc.

Niner voia să râdă, dar nu râdea de un Jedi, mai ales de unul căruia părea să-i pese ce se întâmplă cu tine.

— Am pierdut mulți ofițeri pe Geonosis, domnule. Nu vă pot crește la ordin.

Padawanul își coborî ochii pentru o secundă.

— E foarte frumos din partea ta să te gândești la mine ca la un ofițer, sergent.

— Sunteți Comandant acum, domnule. Nu vă vom dezamăgi. Nimeni nu este mai bine pregătit pentru asta decât noi.

— Aceasta este prima ta operațiune specială, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Nu te îngrijorează asta?

— Nu, domnule. Deloc. Planificarea corectă previne... performanța inadecvată, domnule.

Jusik păru că meditează și apoi ridică din sprâncene.

— Asta e real, sergent.

Ah. Cu toate abilitățile și înțelepciunea lor, existau încă unele lucruri pe care nici măcar Jedii nu le știau. Niner ezită dacă să-i țină o predică lui Jusik.

Real. Oh, da. Niner știa ce era real, bineînțeles.

Padawanul Bardan Jusik cu siguranță nu văzuse niciodată *Casa Uciderii* de pe Kamino. Nu luase niciodată cu asalt clădirea, cu coridoarele ei întortocheate și nenumăratele rânduri de scări; nu știa câte comandouri muriseră în timpul antrenamentelor, atunci când gloanțele erau reale și teroriștii – sau oricine ar fi fost personalul combatant în acea zi – ținteau ca să ucidă, și adesea o făceau.

De asemenea, habar n-avea cum era să petreci patru zile în poziție culcată, de

observație, într-o ascunzătoare în măraciniș, cu pușca pregătită, urinând acolo unde erai întins pentru că nu puteai să te miști și să-ți dai de gol poziția. Habar nu avea cum învățai să judeci cu greu cantitatea de încărcătură necesară pentru a intra rapid într-o clădire, pentru că dacă nu o făceai cum trebuie, în grabă și sub foc, îți putea zbura capul. Doi-opt învățase în felul ăsta.

Jusik nu știa cât de departe și cât de mult puteai căra un camarad rănit atunci când era nevoie. Probabil că nu știa nici măcar cum să facă o traheotomie de urgență pe teren cu o vibrolamă și o bucată curată de conductă de combustibil.

Nu era vina lui Jusik. Avea probleme mult mai mari de care să-și facă griji. Nu era niciun motiv pentru ca un Comandant Jedi să se preocupe de detaliile vieții unui comando de clone. Dar Niner se gândea că probabil că o făcea, și pentru asta îl admira pe Padawan cu atât mai mult.

— Vom fi bine, domnule, spuse Niner. Antrenamentul a fost destul de realist.

În interiorul pulverizatorului ponosit, rezervoarele fuseseră scoase, iar pereții etanși erau câptușiți cu curele de fixare și folii de camuflare care ar fi făcut încărcătura navei invizibilă la orice sondă sau scanare. Niner își dădu seama că patru oameni ar fi stat destul de înghesuiți cu rucsacuri și arme.

Câteva blastere cu repetiție BlasTech E-Web erau deja depozitate și, la cererea lui Atin, adăugaseră două puști Trandoshane cu particule accelerate LJ-50. Rana lividă de la față a lui Atin părea mai puțin alarmantă acum, dar va avea întotdeauna o cicatrice: sprayul bacta putea repara destule dacă îl foloseai destul de repede, dar nu putea inversa cicatricile. Se trase prin trapa deschisă, cu un blaster cu particule accelerate într-o mână și cu DC-17-le legat la piept, abia păstrându-și echilibrul sub greutatea rucsacului. Darman, în calitate de șef de încărcare, îi dădu o mână de ajutor și se uită la blaster.

— Ai o slăbiciune pentru tehnologia Trandoshană? întrebă Darman.

— Asta se va descurca cu scuturile mai bine decât E-Web-ul nostru, răspunse Atin. Iar LJ-50 este o soluție de rezervă bună când vom distruge instalația. Doar pentru orice eventualitate. Republica nu are întotdeauna cele mai bune echipamente.

Niner se întrebă dacă Atin vorbea vreodată despre altceva în afară de echipament. Echipa lui trebuie să fi fost un grup mizerabil, cu un instructor mizerabil. Clonele puteau părea absolut standardizate pentru cei din afară, dar fiecare echipă era ușor modificată de efectele cumulative ale experiențelor sale, inclusiv de influențele instructorilor individuali. Fiecare batalion de comando avea propriul său instructor non-clonă și părea să preia unele dintre caracteristicile și vocabularul unic al acestuia sau al acesteia.

Învățăm, gândi Niner. Învățăm repede și, din păcate, învățăm totul.

Fiecare pluton își dezvoltă și el propria dinamică. Făcea parte din biologia lor umană înăscută. Puneți patru oameni într-un grup și în curând veți avea o ierarhie definită de rolurile și de slăbiciunile care îi însoțeau. Niner îl cunoștea pe al lui, și credea că îl cunoștea pe al lui Fi, și era destul de sigur că știa încotro se îndrepta Darman. Dar Atin nu se încadra încă la locul lui.

Fi avea o lance de forță Geonosiană. O ridică și zâmbi.

— De unde ai luat-o? întrebă Atin, brusc interesat.

— Suvenir de pe Geonosis, spuse Fi și îi făcu cu ochiul. Era păcat să o irosesc.

O răsturnă în mână și o învârti, cu brațul întins, ratându-l pe Atin cu o palmă. Acesta nu reacționează. *Nici măcar nu ar fi nevoie să folosești setarea de putere, nu-i așa? Chestia asta e grea. O coborî doar într-o mișcare de tăiere.*

— Hopa. Asta o să le facă ochii să lăcrimeze.

— Nu cred că am nevoie de suveniruri de pe Geonosis, spuse Atin. Tonul său era clar înghețat. Avem câteva chestii de neșters din minte, ai putea spune.

— Hei...

Niner interveni.

— Vorbiți mai târziu, spuse el. Schimbați-vă, oameni buni.

Știa deja că va avea mult de lucru cu Atin și se întrebă dacă îi va declanșa ceva nevoia naturală de a face parte din echipă. De asemenea, se gândi și la aparenta lui negativitate. *O va lepăda, mai devreme sau mai târziu. Va trebui să o facă.*

Dându-se înapoi lângă o lespede de pe peretele etanș al calei, Niner își dădu jos rucsacul. Cu patruzeci și cinci de kilograme mai ușor, se strecură între Fi și Atin și aruncă o privire în cabina de pilotaj. Un droid R5 se afla la comenzi. Unitatea încă mai alimenta nava cu combustibil, bolborosind și fluierând pentru sine. Niner se aplecă să își conecteze datapadul la consolă pentru a confirma planul de zbor și a-l sincroniza cu traiectoria reală a navei.

R5 nu îl băgă în seamă. Urma să zboare pe ruta care i se dădea.

Să improvizeze, să gândească pe moment, să profite la maximum de resursele pe care le avea la îndemână, toate astea făceau parte din operarea ca un comando. Dar la fel era și dobândirea de informații adecvate. Ceea ce aveau nu era suficient pentru a planifica o misiune, iar asta însemna că trebuiau fie să le dobândească pe teren, fie să eșueze. Niner nu voia să dea greș cu Padawanul Jusik. Își ejectă datapadul și se îndreptă spre trapă, încercând să nu-i atingă pe Fi sau pe Atin.

— Comunicații zero din momentul în care decolați, spuse Jusik, aplecându-se prin trapa deschisă. Nava de asalt *Majestic* va devia spre Qiilura și va rămâne în așteptare la un parsec de planetă până când va primi cererea voastră de extracție. Apoi, navele de luptă vor fi la locația transmisă de voi în decurs de o oră.

Niner fu cât pe ce să întrebe cât de mult putea aștepta *Majestic*, dar se temu că ar părea că se îndoiește de competența echipei sale. Știa răspunsul: nava va aștepta până când Uthan va fi capturată, chiar dacă asta ar fi însemnat mai multe misiuni de comando în viitor. Nu-i va aștepta pe ei, ci prada lor.

— Nu vom lăsa *Majesticul* să aștepte, spuse Niner.

— Mai aveți nevoie de ceva?

Niner clătină din cap.

— Nu, domnule Comandant.

Darman stătea într-o parte a rampei, ca o gardă de onoare, așteptând ca Jediul să plece.

— Foarte bine, spuse Jusik, părând ezitant, ca și cum ar fi vrut să plece, dar era gata să se răzgândească. Sper să primesc raportul de la voi la întoarcere.

Niner luă asta la propriu, deși Jusik se uita la el ca și cum ar fi însemnat altceva. Avea sens ca un Comandant să proceseze orice informație pe care ar fi putut-o obține. Jusik se întoarse și se îndepărtă, iar Darman sări înăuntru. Trapa se închise cu o ușoară tresărire, trimițând fragmente fine de metal ruginit pe punte.

Trebuie doar să aterizeze, gândi Niner. Porni holoproiecția din datapadul său și studie traiectoria tridimensională a zborului peste câmpuri, lacuri și păduri. Era o imagine parțial reală, parțial simulată. Proiectată pe o hartă existentă, având în față o zonă aflată la treizeci de kilometri nord de un orașel numit Imbraani. O clădire cu un singur etaj, cu acoperiș de tablă șubredă – înconjurată de o întindere de iarbă incongruent de bine tăiată – era așezată într-o plantație de arbori kuvara. O parte din

imagine era neclară, dar era cea mai bună rezoluție pe care o putea obține o telecomandă de supraveghere la acea distanță deasupra planetei. Puncte – ființe – se plimbau pe o cărare înconjurătoare.

— Partea cu capturarea în viață este cea care complică lucrurile, spuse Darman, privind imaginea peste umărul lui Niner. Altfel, am putea să o bombardăm.

— De aceea ne-au creat, spuse Niner. Pentru misiunile complicate.

Își închise ochii pentru câteva clipe pentru a vizualiza inserția: o văzu de la decolare până la aterizare, lină și planificată, cu fiecare detaliu – sau atâtea detalii câte puteau furniza informațiile lor incomplete și propria lui experiență de o sută de exerciții. În această stare de detașare, îi veni ceva în minte. Își imagină chipul lui Jusik și ridicările lui de umeri ciudate și nervoase. Își dădu seama la ce se referise Padawanul când spusese că spera să primească personal raportul la întoarcere.

Voise să spună *Mult noroc*. Voia ca ei să supraviețuiască. Niner, care știa de când se născuse că era un soldat crescut pentru a muri, găsi asta intrigant.

* * *

Gdanii aveau cam treizeci de centimetri lungime, complet dezvoltați, și era nevoie de o haită întreagă pentru a doborî chiar și un vițel merlie. Dar noaptea – când ieșeau din vizuini și vânau – fermierii își încuiau ușile și stăteau departe de câmpuri. Nu de dinții lor se temeau localnicii. Ci de bacteriile mortale pe care le purtau animalele; o zgârietură minoră sau o mușcătură era aproape întotdeauna fatală. Iar Maestrul Fulier folosisese întreaga rezervă de spray bacta în administrarea primului ajutor sătenilor, așa că Etain era la fel de blocată în casă pe timp de noapte ca oricare dintre gazdele ei. Îi auzea pe micii prădători de afară, certându-se și luptând. Se așeză cu picioarele încrucișate pe saltea și mestecă pâinea subțire, aproape suficient de înfometată încât să înghită tocănița, dar nu atât de înfometată.

Câteva bacterii sunt bune pentru sistemul imunitar, gândea ea. Probabil că ai mâncat și mai rău fără să știi. Dar de data asta știa.

Lăsând castronul acolo unde se afla, răsuci sfera holohartă în palme, trecând în revistă toate posibilitățile de a transmite informația către Consiliul Jedi. Să o ascundă într-un mijloc de transport – posibil. Să transmită datele de la sol? Nu, toate transmisiunile erau strict controlate de către Neimoidieni; orice alt trafic de mesaje de pe Qiilura spre Coruscant ar fi atras imediat atenția. Exista întotdeauna posibilitatea de a găsi curierul droid potrivit, dar era o șansă mică și putea dura atât de mult timp încât ar fi fost inutil. Poate că va trebui să facă ea însăși treaba. Săbiile erau arme superbe, dar în acest moment avea nevoie de o armată. Realizarea faptului că învinsese toate șansele pentru a obține informații valoroase, dar că acum era incapabilă să le transmită celor care aveau nevoie de ele, aproape că o zdrobi.

— Nu am terminat încă, spuse ea cu voce tare.

Dar se temea că așa era, cel puțin pentru acea noapte. Pleoapele i se simțeau grele și își sprijini coatele pe genunchi, lăsându-și capul să se odihnească în mâini. O noapte de somn bun. S-ar putea să aibă o idee mai bună dimineța. Își închise ochii. Imagini de pe Coruscant, grupul ei exersând pasarea unei mingi doar cu gândul, o baie fierbinte, mâncare în care avea încredere că era curată...

Apoi, brusc, fiecare fibră din corpul ei tresări. Cu inima bătându-i cu putere, Etain crezu la început că avusese unul dintre acele jumătăți de vis de cădere care veneau uneori când ațipea. Dar acum era pe deplin trează și știa că nu fusese așa.

Ceva se schimbase. Ceva fusese modificat pentru totdeauna în Forță. Sări în picioare, înțelegând brusc; nu avea nevoie de pregătire sau educație pentru asta. Fiecare instinct codificat în genele ei striga. Ceva – cineva – dispăruse în Forță.

— Maestre, spuse ea.

Bănuise că era mort. Acum știa că era, și știa că se întâmplase chiar atunci. Era imposibil să nu se întrebe cum și unde, dar știa destule despre mușchii angajați de Neimoidieni și despre tehnicile lor ca să ghicească. Ignorând gdanii omniprezenți, se duse la ușa hambarului și o deschise. Era un act de neputință. Nu mai putea face nimic, nici acum, nici altădată.

Ceva foșni în iarbă. Era ceva solitar și părea mai mare decât un gdan. Observă pentru prima dată că foșnetul și certurile constante ale haitelor de gdani încetaseră. Dispăruseră. Etain își apucă sabia de lumină, pentru orice eventualitate.

Un ciripit puternic și un zgomot de aripi o făcură să tresară. Un stol deranjat de creaturi înaripate se ridică în aer și se împrăștie în întuneric, lăsând scântei de lumină în urma solzilor lor. Prin intermediul Forței, detectă doar creaturi mici, cu dorințe simple, și un mascul merlie care se plimba de-a lungul gardului, înarmat cu colți atât de înfricoșători încât nici măcar gdanii nu ar fi riscat să se apropie de el.

Își ridică privirea spre cerul nopții. Părea neschimbat, constant: dar știa că nu era niciodată așa. *Vin*. I se păru că aude vocea bătrânei. Punând-o pe seama durerii și a lipsei de somn, Etain se împletici înapoi înăuntru și baricadă ușa.

* * *

Era doar un alt pulverizator de recoltă angajat pentru a îngriji câmpurile după recolta de barq, încărcat cu insecticide și amelioratori de sol și pilotat de un droid. Cel puțin, asta era ceea ce îi spusese transponderul controlorului de trafic Qiilura și, judecând după absența unei rachete pe urma lor, el crezuse asta.

Darman încă mai explora îmbunătățirile aduse căștii și costumului său.

— Obișnuiam să cred că eu purtam această armură, spuse el. Acum cred că ea mă poartă pe mine.

— Da, au cheltuit niște credite pentru a aduce îmbunătăți de data trecută, spuse Fi. Uau. Sistem ambulant de arme, nu?

— Două sute de kilometri, spuse Atin, fără să-și ridice privirea din datapad.

Își proptise casca lângă el, cu lanterna tactică îndreptată în sus pentru a oferi puțină lumină în compartimentul închis. Darman nu-l putea auzi peste zgomotul motoarelor atmosferice ale navei, dar putea citi pe buze destul de ușor.

— Să sperăm că totul funcționează.

Trebuiau să-și pună căștile la o sută de kilometri. Echipa era pregătită atât pentru o aterizare controlată, cât și pentru o abandonare timpurie și o cădere liberă în cazul în care ar fi fost prinși de unitățile terestre Separatiste. Darman spera ca norocul lor să țină. Aterizau greu, cu mai mult echipament decât folosiseră vreodată la antrenament, și trebuiau să atingă cu precizie zona de parașutare pentru a evita o călătorie imposibilă prin zona rurală. Precizia însemna o procedură de lansare la mare altitudine și o deschidere joasă a parașutei. Puteau să plutească în derivă timp de cincizeci de kilometri dacă optau pentru tehnica mai sigură și mai lentă a deschiderii la înălțime. Darman nu se bucura să fie lipsit de apărare în aer atât de mult timp.

Niner își studia datapadul, ținându-l în echilibru pe coapsa dreaptă. Un holo

tridimensional strălucitor al traiectoriei lor de zbor se derula la o palmă deasupra lui. Îl privi pe Darman și îi făcu un semn tăcut cu degetul mare în sus: *Pe curs și la țintă*. Darman îi întoarse gestul. Era o artă să te pregătești pentru o misiune atunci când transportai puterea de foc a unei mici armate împărțită între patru oameni. Darman își încărcase rucsacul la capacitate maximă. Restul armelor și al muniției se aflau într-un al doilea container rezistent la șocuri care era până la genunchi de înalt.

Aruncătorul de săgeți – iubea arma aia – era legat pe placa pieptului cu o chingă, pentru a-i lăsa mâinile libere pentru DC-17. Avea mai multe detonatoare, ținute în siguranță, separate de încărcături și de alte muniții în secțiunea inferioară. Acum era atât de greu, chiar și fără echipamentul suplimentar, încât trebuia să-și ia avânt ca să se ridice din poziția șezut. Exersă de câteva ori. Era greu. Din fericire, echipa urma să fie introdusă în apropierea țintei. Nu trebuia să care totul prea departe.

— O sută de kilometri, spuse Atin și stinse lanterna tactică. Căștile.

Compartimentul se întunecă brusc și se auzi şuieratul colectiv al sigiliilor câștilor. Acum nu mai puteau vorbi între ei decât prin comunicațiile de rază foarte scurtă: pe Qiilura, orice depășea zece metri risca să fie detectat. Singura lumină vizibilă era strălucirea slabă și albastră a afișajului din vizierele lor, un grup de forme T neînsuflețite și fantomatice în întuneric și peisajul strălucitor redat de datapadul lui Niner. Capul lui era ușor înclinat în jos, urmărind poziția reală a navei utilitare în peisajul simulat. Pulverizatorul începu să piardă din înălțime, exact pe curs. În câteva minute, vor fi...

Bang. O tresărire străbătu corpul navei, iar apoi nu se mai auzi niciun zgomot de motor. Pentru o secundă, Darman crezu că fuseseră loviți de focuri antiaeriene. Niner se ridică instantaneu în picioare, mergând spre cabina de pilotaj și lovindu-l accidental pe Atin cu rucsacul în timp ce se întorcea. Darman, fără o decizie conștientă, apucă mânerul trapei de urgență și se pregăti să o activeze pentru salvare. Putea vedea droidul bipăind și clipind, aparent angajat într-un fel de dialog cu nava. Nava nu asculta.

— Sergent?

— Păsări, spuse Niner, cu o liniște înșelătoare. Motorul atmosferic este prăjit.

— Poate R5 să facă chestia asta să plutească?

— Încearcă.

Puntea se înclină, iar Darman se agăță de peretele despărțitor pentru a rămâne în poziție verticală.

— Nu, asta nu e alunecare. Asta înseamnă că se prăbușește.

— Evacuăm, spuse Niner. Să sărim acum.

Pulverizatorul nu-i dezamăgise. Doar că reușise să se afle în spațiul aerian nepotrivit la momentul nepotrivit, și întâlnise speciile aviare locale în modul cel mai dur. Acum se prăbușeau spre o aterizare din care nici măcar cele mai noi armuri Katarn nu i-ar fi putut ajuta să supraviețuiască.

Darman expulză trapa, iar jetul de aer trimise praf și resturi în vârtej prin cala de marfă. Ușa căzu prin deschidere. Afară era întuneric beznă, o provocare pentru un parașutist chiar și cu vedere pe timp de noapte. Darman începu să experimenteze îndoieli serioase pentru a doua oară în viața lui. Se întreba dacă nu cumva devenea una dintre acele creaturi disprețuite pe care sergentul său instructor îi numise *lași*.

— Săriți, săriți, săriți, strigă Niner. Fi și Atin se strecurară ușor prin trapă și ieșiră. Nu încercați să săriți, doar lăsați-vă să cădeți.

Darman se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Niner: voia să salveze cât mai mult echipament posibil. Aveau nevoie de blasterele cu repetiție. Luă câteva dintre secțiunile dezmembrate.

— Acum, spuse Niner. Tu primul.

— Avem nevoie de echipament. Darman împinse două secțiuni spre el. Ia astea. Eu voi...

— Am spus să sari.

Darman nu era un om impetuos. Niciunul dintre ei nu era. Își asumau riscuri calculate, totuși, iar el calculase că Niner nu trebuia să-i părăsească. Sergentul stătea în picioare în trapa deschisă, cu brațul întins imperios, un semn clar de a trece la treabă și de a sări. *Nu*, se hotărî Darman. Se năpusti înainte și îl scoase pe Niner cu umărul afară din trapă, apucându-se de cadrul ușii exact la timp ca să se oprească din plonjat după el. Era clar din șuvoiul de înjurături că Niner nu se așteptase la asta și nici nu se bucura. Pachetul suplimentar zbură în urma lui. Darman auzi o ultimă înjurătură și apoi Niner ieși din raza de acțiune. Apucă o curea și se uită în jos, dar nu-l putea vedea pe sergent căzând, iar asta însemna probabil că nici altcineva nu putea. Avea acum un minut, mai mult sau mai puțin, să salveze ce putea și să iasă înainte ca nava utilitară să atingă pământul.

Își aprinse lampa de pe cască. Nu-și putea permite să asculte vântul care bătea și absența completă a zgomotului liniștitor al motorului, dar le auzi oricum. Lepădă aruncătorul de săgeți și începu să lege secțiunile blasterului cu o frânghie. Era păcat. Îi plăcuse aruncătorul, dar aveau mai multă nevoie de acele tunuri.

Înnodarea frânghiilor era destul de grea cu mânuși, dar era și mai grea când erai la doar câteva secunde de prăbușire. Darman bălmăji un nod. Înjură, apoi înfășură din nou firul și de data asta reuși. Lăsă să-i iasă un suspin de ușurare, aruncă arma și trase echipamentul spre trapă. Nimeni nu-l putea auzi de la distanța asta și nu-i păsa ce credea droidul. Apoi ieși în golul negru. Vântul îl luă imediat.

Nu exista încă niciun peisaj grăbit sub el care să-i distragă atenția de la afișajul din cască. Era în cădere liberă cu aproape două sute de kilometri pe oră, urmând secțiunile de tunuri grele. Manevră în poziția de urmărire, cu rucsacul în spate, cu pușca strânsă în lateral, restul echipamentului fiind în containerul care era atașat pe partea din spate a picioarelor. Când va desfășura parașuta la opt sute de metri, va elibera containerul. Și ar fi folosit opțiunea de coborâre motorizată, pentru că asta l-ar fi salvat de greutatea nesuținută și potențial letală a tunurilor care cădeau odată cu el. Da, știa exact ce făcea. Și da, era speriat. Nu mai sărise niciodată cu atâta încărcătură neasigurată în timpul antrenamentelor.

Parașuta se deschise și simți că se izbește de un perete. Bateria se activă, încălzind aerul din jurul lui. Acum putea să conducă. Numără până la 15 secunde. Ceva se transformă într-o flacără albă și strălucitoare sub el, în dreapta lui – pulverizatorul care se prăbușise la vreo treizeci de kilometri de zona țintă.

Darman își dădu seama că nu se gândise deloc că lăsa droidul R5 la bordul navei muribunde. Era inutilizabil. *Și exact așa este văzut*, presupuse el. Era surprinzător de ușor să gândești așa.

Acum putea vedea pământul. Vederea sa nocturnă putea distinge vârfurile copacilor, chiar sub el. Nu, nu, nu, nu. Încercă să le evite, dar nu reuși.

Lovi ceva foarte, foarte tare în aer. Apoi lovi pământul și nu mai simți nimic.

Capitolul 4

Aceasta este adevărata artă a selecției și manipulării genetice. Omul este în mod natural o creatură care învață, dar e și violentă, egoistă, pofticioasă și indisciplinată. Așadar, trebuie să mergem pe muchie de cuțit între suprimarea factorilor care duc la neascultare și distrugerea acestei capacități prețioase de a folosi inteligența și agresivitatea.

Hali Ke, cercetător genetician principal de pe Kamino

Niner tocmai își strângea parașuta când explozia îl ridică brusc în picioare. O coloană de foc alb și clocotitor fu proiectată pe cerul nopții, deasupra vârfurilor copacilor. Știa că era fierbinte și strălucitoare, deoarece filtrul vizorului căștii sale intră imediat în funcțiune pentru a nu-i copleși vederea nocturnă. Chiar dacă știuse că va veni, inima i se scufundă. Darman probabil că nu reușise să scape. Nu se supusese ordinului său. Nu sărise când îi spusese să o facă. *Poate că ai pierdut un frate. Poate că nu. Oricum, vei mai pierde încă doi dacă nu te aduni repede.*

Niner triangulă poziția exploziei și apoi se apucă să împacheteze parașuta, tăind cablurile înainte să o îngroape. Cu o rezistență la rupere de cinci sute de kilograme, cordonul avea să fie de folos. Înfășură fiecare lungime în formă de opt în jurul degetului mare și al celui mic și strecură spirele într-o pungă de la centură, apoi plecă în căutarea pachetului suplimentar. Nu căzuse departe de el. Tehnica deschiderii joase funcționa bine dacă aveai nevoie de precizie. Niner găsi rucsacul la marginea unui câmp, acoperit de mici animale cu blană închisă la culoare care păreau fascinate de el și rodeau banda de câptușeală moale de pe o parte. Își fulgeră lanterna pentru a le împrăștia, dar ele se holbară la fascicul, izbucnind într-o pălăvrăgeală furioasă, apoi se întoarseră spre el.

Era neliniștitor, nimic mai mult. Dinții lor mici pocneau neputincioși pe armura lui. Rămase nemișcat, evaluându-i, banca sa de date derulându-se în fața ochilor și spunându-i că erau gdani și că nu erau înregistrați ca specie extraterestră ostilă. Toată viața non-umană pe care o văzuse Niner vreodată cu adevărat, în afară de Kaminoani și diverși instructori, fusese pe Geonosis și prin vizorul unui blaster. Era complet dependent de informațiile încărcate în baza sa de date – asta, sau afla lucrurile de unul singur.

Toți gdanii, cu excepția unuia, îl *declară* drept necomestibil într-un minut și dispărură în recolta până la talie. Creatura rămasă se chină să îi curețe cizma stângă, un tribut adus măcar tenacității, dacă nu inteligenței sale. Aceste cizme erau proiectate să reziste la orice atac, de la vidul dur la acid și metal topit. Micul animal credea în mod clar că trebuie să țintească sus. Darman l-ar fi găsit fascinant, era sigur. Era păcat că îl pierduse. Avea toate calitățile unui bun camarad.

— Haide, zise Niner, împingând animalul cu țeava puștii sale blaster. Trebuie să mă apuc de treabă. Dispari.

Gdanul, cu dinții încleștați în jurul unei cleme, își ridică privirea și îi întâlni ochii, sau cel puțin așa părea. Nu putea să vadă cu adevărat decât o lumină albastră slabă. Apoi îi dădu drumul și tropăi înapoi spre câmp, oprindu-se o singură dată să

se uite la el înainte să dispară într-o gaură din pământ cu ușurința unui scafandru.

Niner își scoase datapadul și își calculă poziția. Nu exista un GPS pe care să se poată fixa fără ca Neimoidienii să-l detecteze, dar putea cel puțin să folosească metoda de calcul pe baza ultimei poziții a pulverizatorului, potrivit caracteristicile peisajului cu harta sa. Era o treabă de modă veche, dar îi plăcea. Trebuia să fie capabil să o facă atunci când tehnica nu era prezentă, chiar dacă asta însemna să folosească doar o lamă Trandoshană.

Dacă înjunghii pe cineva în inimă, încă mai poate fugi. Am văzut odată un om care a alergat o sută de metri în felul ăsta, țipând încontinuu. Îndreaptă-te spre gât, uite așa. Sergentul Skirata îi învățase multe despre cuțite. *Pune un pic de greutate în atac, fiule.* Totuși, tehnica își avea locul ei. O motocicletă speeder ar fi fost la îndemână, deși nu se gândiseră că vor avea nevoie de ele. Inserția trebuia să fie la cinci kilometri de țintă.

Nu contează, gândi el. *Oricum m-ar face să par destul de vizibil aici.* Echipamentul avea să-l încetinească în drumul spre punctul de întâlnire prestabilit, dar avea să ajungă acolo. Dacă Fi și Atin aterizaseră în siguranță, se îndreptau și ei spre punctul de întâlnire Alpha.

Începu să se deplaseze, încercând să parcurgă zece kilometri pe oră, evitând cărările și terenul deschis. În cele din urmă, trebui să tragă rucsacul suplimentar în spatele lui, de curele, ca pe o sanie. Înaintarea tactică în luptă – *partea deprimantă*, cum o numise Skirata – însemna să meargă cu șase până la zece kilometri pe oră cu un rucsac de douăzeci și cinci de kilograme. *Dar asta e pentru oamenii obișnuiți*, spunea instructorul, *ca și cum non-clonele ar fi fost subumani. Voi sunteți comandouri de clone. Vă veți descurca mai bine pentru că sunteți mai buni.*

Niner căra acum o încărcătură de aproape trei ori mai mare. Nu se simțea deloc mai bun în acel moment. Decise să adauge un repulsorlift portabil la noua sa listă de echipamente pe care să le solicite la întoarcere.

Luna Qiilurei era în fază nouă și era recunoscător pentru asta. În armura sa gri deschis, ar fi ieșit în evidență ca un far. Nu se gândiseră superiorii nici la asta? Își înăbuși părerea neobișnuit de critică la adresa superiorilor săi și decise că trebuia să fie ceva ce el nu știa, dar ei știau. Avea ordine clare. Chiar și așa, devie spre un râu îngust indicat pe holohartă și se opri suficient de mult timp pentru a-și unge cu noroi armura și echipamentul. Nu avea rost să-și riște norocul.

La patru sute de metri de punctul de întâlnire Alpha, încetini, și nu pentru că se chinuia sub greutate. Era necesară o apropiere silențioasă. Ascunse pachetul pe care îl trăgea adânc în tufișuri și îi înregistră locația pentru a îl lua mai târziu. Fi și Atin ar fi putut fi urmăriți. S-ar putea să nu fi ajuns deloc. Exista întotdeauna posibilitatea unei ambuscade. Nu, cu siguranță nu voia să-și asume riscuri.

Pe ultimii 200 de metri, se lăsă în iarbă și se târî. Dar ei erau acolo, și singuri. Niner se trezi holbându-se la fasciculul armei lui Fi și știa că ținta infraroșie era centrată în punctul dintre masca lui de filtrare și partea superioară a plăcii toracice. Era un punct vulnerabil, cu condiția să se apropie suficient de mult și să folosească proiectile de calibrul potrivit. Dar nu mulți inamici se puteau apropia atât de mult.

— M-ai speriat, sergent, spuse Fi, ținându-și blasterul liber și privindu-l. Stinse lumina și îi indică placa de piept. Minți deștepte, nu-i așa?

Nici armura lui Fi nu mai era imaculată. Niner nu era sigur de ceea ce era întins peste ea, dar îi întrerupea destul de bine conturul. Evident, gândul le trecuse tuturor prin cap. Atin era și el mănjit cu ceva întunecat și mat.

— Forma, strălucirea, umbra, silueta, mirosul, sunetul și mișcarea, spuse Niner, repetând regulile de bază ale camuflajului. Dacă n-ar fi fost absența lui Darman, situația i s-ar fi părut amuzantă. Încercă oricum. Păcat că nu au putut găsi ceva care să completeze setul.

— Eu aș putea, spuse Atin. Vreun contact de la Darman?

Se aflau la patruzeci de kilometri de punctul în care ar fi trebuit să aterizeze.

— Am văzut explozia. A fost ultimul care a plecat.

— L-ai văzut sărind, atunci.

— Nu. Își lua cât de mult echipament și muniție a putut salva. Niner simți că trebuia să explice. M-a împins pe mine primul prin trapă. Nu ar fi trebuit să las să se întâmple asta. Dar nu l-am abandonat.

Atin ridică din umeri.

— Și ce avem, atunci?

— Avem un frate dispărut.

— Mă refeream la *resurse*. El avea cea mai mare parte a muniției de demolare.

— Știu că asta ai vrut să spui și nu vreau să aud asta.

Dacă el putea să simtă îngrijorare – chiar tristețe – pentru Darman, atunci de ce nu putea și Atin? Dar nu era momentul să înceapă o ceartă. Trebuiau să rămână împreună. O misiune în patru cu trei oameni: șansele de reușită se prăbușiseră deja.

— Suntem o echipă acum. Obişnuiește-te cu asta.

Fi îi întrerupse. Părea să aibă un talent aparte pentru a dezamorsa situațiile.

— Oricum, tot echipamentul nostru este intact. Încă mai putem să le dăm o lovitură dacă e nevoie.

Și mai exact, ce trebuiau să facă? Aveau o recunoaștere a clădirii-țintă cu ajutorul dronelor de mare altitudine, dar nu aveau încă nicio idee dacă pereții erau doar blocuri tencuite sau dacă erau căptușiți cu plăci de aliaj care absorbau șocurile. Puteau fi doar cei aproximativ treizeci de gardieni văzuți plimbându-se prin perimetru, sau sute de gardieni ascunși în barăci subterane. Fără informații mai bune, nu aveau cum să știe cât de mult echipament era suficient pentru treaba asta. Era cazul să adauge A de la *abundență*, doar pentru a fi siguri. Lui Niner îi plăcea să fie sigur.

— Cât timp vom petrece căutându-l? întrebă Atin. Ei știu că au companie acum. Nu a fost chiar o inserție tăcută.

— Procedurile standard de operare, spuse Niner.

Proceduri standard de operare: așa trebuiau făcute lucrurile; așa se așteptau comandourile să fie făcute.

— Ajungem la fiecare punct de întâlnire la ora la care am convenit, iar dacă nu apare, mergem la poziția exploziei și vedem ce a mai rămas. Apoi vom decide dacă îl vom considera dispărut sau nu.

— Ai vrea să căutăm dacă ai fi dispărut tu, îi spuse Fi lui Atin. El nu poate să ne apeleze. Nu la această distanță. E prea riscant.

— Nu m-aș aștepta să compromiteți misiunea pentru mine, spuse Atin, distinct de acid.

— E singur, la naiba. Singur.

— Taci din gură, da? spuse Niner.

Partea bună a legăturilor de comunicare cu rază foarte scurtă de acțiune era că puteai să stai și să te cerți aprins în interiorul acelor căști, fără ca nimeni de afară să te audă.

— Găsirea lui nu este doar un lucru corect, ci și un lucru bun. Dacă îl găsim, găsim și echipamentul. Bine?

— Da, sergent, spuse Fi.

— Am înțeles, zise Atin. Dar trebuie să existe un punct în care să-l considerăm mort.

— Fără cadavru, asta va fi atunci când va îngheța Geonosis, spuse Niner, încă furios și fără să știe de ce. Până atunci, vom transpira din greu ca să-l găsim, cu condiția să nu stricăm misiunea. Acum, să vedem dacă putem să strecurăm echipamentul ăsta între niște prăjini sau ceva de genul ăsta. Nu vom putea să ținem ritmul ăsta pe zeci de kilometri dacă nu găsim o modalitate mai bună de transport.

Niner își setă comunicatorul de pe cască pentru a recepționa oricum pe distanțe lungi. Nu era niciun rău în a asculta. Dacă Darman era acolo, Niner nu avea de gând să-l abandoneze.

* * *

Zona liberă nu fusese acolo ieri. Etain își croi drum printre copacii aplatizați de kuvara și într-un cerc de stufăriș înnegrit, urmând pașii lui Birhan. Aerul mirosea a fum și a barq prăjit. El înjura fluent. Nu știa prea multe în limba lor, dar recunoștea o înjurătură atunci când o auzea.

— Țștia sunt din nou de-ai voștri, spuse Birhan.

Cercetă câmpul, cu mâinile pe frunte pentru a bloca soarele care se ridica la orizont. Acum, că era ziuă, puteau vedea amploarea pagubelor produse de explozia de noaptea trecută.

— Ce am să mă fac? Ce se va întâmpla cu contractul meu?

Nu fusese formulată ca o întrebare. Neimoidienii nu erau cunoscuți ca fiind înțelegători cu privire la multitudinea de dezastre naturale care amenințau constant existența precară a comunităților agricole. Dar acesta nu era un dezastru natural. Zona exploziei se întindea pe o distanță de aproximativ cinci sute de metri, iar craterul din centru avea doisprezece, poate cincisprezece metri lățime. Etain nu știa cât de adânc era, dar un Trandoshan și un Ubesean stăteau la marginea lui, privind în jos, cu blasterile în mână, părând că cercetau în pământ. Nu-i băgau în seamă câtuși de puțin pe ea sau pe Birhan. Trebuie să fi arătat cum se cuvine de înfometată și murdară, ca să treacă drept o fată de la fermă.

Probabil că era prea târziu să-i poată convinge că totul era fusese cauzat de un fragment de meteorit. Dar în acest moment, Etain nu știa mai mult decât știau ei.

— De ce credeți că sunt de-ai mei? întrebă ea.

— Evident, spuse acru Birhan. Am văzut o grămadă de speedere, cargoboturi și pulverizatoare căzând. Nu lasă cratere. Se dezmembrează și ard, da, dar nu aruncă în aer jumătate de fermă. Asta e din afara planetei. Sunt soldați. Dădu cu piciorul în câteva dintre tulpinile carbonizate și înnegrite. Nu puteți să vă luptați pe planeta altcuiva? Nu crezi că am destule probleme?

Se întrebă pentru o clipă dacă se gândea să o predea gorilelor lui Hoka pentru câteva credite, ca să compenseze pierderea prețiosului barq. Ea era deja o gură în plus de hrănit într-un moment în care banii pe care se baza tocmai dispăruseră într-o minge de foc odată cu o mare parte din recolta sa. Era timpul să găsească un alt loc unde să se ascundă și un alt plan pentru a transmite informațiile de pe Qiilura.

Etain încă se mai gândea la pământul pârjolit când Ubeseanul și Trandoshanul

se ridicară brusc în picioare și se întoarseră să alerge spre pista de pământ de lângă câmp. Ubeseanul avea o mână apăsată pe partea laterală a căștii, ca și cum ar fi ascultat ceva: un comunicator, probabil. Oricare ar fi fost chemarea, fusese suficient de urgentă pentru a-i face să alerge. Confirma, de asemenea, că nu era vorba doar de un pulverizator care se prăbușise așa cum se întâmpla mult prea frecvent.

Etain mai așteptă o clipă, apoi înaintă pentru a se uita în groapă și a vedea ce le atrăsese atenția atât de mult. Fusese o explozie monstruoasă. Laturile craterului înnegrit fuseseră spulberate aproape neted, iar peste tot erau resturi. Era o zonă de explozie enormă pentru o navă mică. Îl părăsi pe Birhan și se plimbă inspectând terenul, așa cum făcuseră și gorilele lui Hokan, fără să fie sigură de ceea ce căuta. Aproape că ajunsese la livada de kuvara înainte de să o vadă.

Lumina timpurie a soarelui surprinse o margine metalică zgâriată a unui lucru înfipt adânc în pământ de explozie. Etain se ghemui, cât de dezinvolt putu, și îndepărtă pământul de pe ea cu degetele. Îi trebuiră câteva secunde pentru a expune suficient pentru a înțelege forma, și alte câteva pentru a înțelege de ce culorile arse erau atât de familiare. Era deformat în momentul în care fusese sfâșiat de o forță enormă, dar era destul de sigură că mai văzuse unul intact înainte. Era o placă de la un droid astromec R5 – o placă cu însemnele Republicii.

Vin. Oricine ar fi fost, spera să fi ajuns în viață.

* * *

Darman știa că era riscant să se deplaseze ziua, iar faptul că piciorul său drept părea să țipe de fiecare dată când se sprijinea pe el nu-l ajuta deloc.

Își petrecuse două ore dureroase scobind o depresiune de mică adâncime într-un tufiș la aproximativ o sută de metri de ceea ce părea a fi un drum. Rădăcinile și pietrele îl încetiniseră. La fel și lovitura pe care o primise lovindu-se de ramurile copacilor în timpul aterizării. Dar acum se adăpostise și stătea întins pe burtă sub un grilaj de crengi și frunze, privind drumul, uneori prin luneta puștii, alteori cu panoul electrobinocular care cobora în vizorul său. Cel puțin micile animale care se înghesuiseră peste el în timpul nopții dispăruseră. Renunțase să mai încerce să se ferească de ele. Îi exploraseră o vreme armura, apoi trecuseră mai departe pentru a-l privi de la distanță. Acum, când se făcuse ziua, nu mai existau ochi sclipitori care să se uite din măraciniș. Nici el nu era încă sigur de poziția sa. Nu exista nicio rețea GPS pe care să o poată folosi fără să fie detectat. Trebuia să iasă în recunoaștere dacă voia să aibă vreo șansă de a alinia caracteristicile peisajului cu holoharta.

Știa că se afla cu fața spre nord: arcul de pietre mici din jurul unei crengi subțiri pe care o înfipsese în pământ trasa evoluția soarelui și îi dădea linia est-vest. Dacă datapadul său calculase corect viteza și distanța, se afla între patruzeci și cincizeci de kilometri nord-est de primul punct de întâlnire. Nu ar fi parcurs niciodată distanța respectivă pe jos la timp, nu cu echipamentul suplimentar și nici cu piciorul în starea asta. Dacă ar fi târât rucsacul, ar fi trasat o linie clară de urmărire prin vegetație.

Se lăsă pe spate, își scoase plăcuțele de la picioare și își desigilă costumul de corp la genunchi. Se simțea ca și cum și-ar fi rupt un mușchi sau un tendon deasupra articulației. Înmuie din nou bandajul improvizat cu bacta și puse la loc jambierele și plăcile înainte să se rostogolească înapoi în poziție.

Era timpul să mănânce ceva, dar decise că mai putea aștepta puțin.

Verifică drumul de pământ prin luneta electromagnetică a DC-17-ului. Prima dată când purtase casca cu afișajul încorporat strălucindu-i în fața ochilor, fusese copleșit și dezorientat de avalanșa de simboluri din câmpul vizual. Luneta puștii făcea ca totul să pară și mai haotic. Lumini, lumini, lumini: era ca și cum te-ai fi uitat noaptea de la ferestrele orașului Tipoca cu lămpile și suprafețele reflectorizante ale încăperii în spatele tău – atât de multe imagini concurente încât nu te puteai concentra asupra a ceea ce se afla dincolo de geamul rezistent la furtună.

Dar cu timpul – timpul fiind acea dimineață scurtă și disperată în care toate echipele Kilo și Delta purtaseră pentru prima dată afișajul în timp ce foloseau muniție reală – se obișnuiau cu el. Cei care nu se obișnuiau repede nu se mai întorceau de la exercițiu. Învățase să vadă și totuși să nu vadă. Era în permanență conștient de toate afișajele de stare care îi spuneau când se încărcau armele sale, dacă costumul era compromis și ce se întâmpla în jurul său. Acum se concentra doar asupra privirii printr-un tunel transparent încadrat de segmente întrepătrunse de un albastru liniștitor, cu o zonă evidențiată care îi arăta când avea o soluție de tragere optimă pentru ținta sa. Informațiile privind distanța, mediul și punctajul celorlalte opțiuni erau încă acolo. Le putea asimila fără să le vadă în mod conștient. Își vedea doar ținta. Un zgomot slab îl făcu să incremenească. Voci care se apropiau dinspre dreapta lui. Apoi se opriră. Așteptă. În cele din urmă, vocile începură din nou și doi Weequay intrară în câmpul său vizual, mai încet decât îi plăcea. Se uitau la drum cu o sânguință neobișnuită. Unul dintre ei se opri brusc și privi în jos, aparent entuziasmat, dacă gesturile brațelor sale erau un indiciu. Apoi își ridică privirea și începu să meargă aproape direct spre poziția lui Darman, scoțând un pistol blaster.

Nu are cum să mă vadă, gândi Darman. Am făcut totul ca la carte. Nicio reflexie, nicio mișcare, niciun miros, nimic.

Dar Weequayul continua să vină, direct spre tufișuri. Se opri la vreo zece metri și privi în jur ca și cum ar fi urmărit ceva și ar fi pierdut urma. Apoi înaintă din nou. Darman aproape că nu mai respira. Casca lui masca orice sunet, dar cu siguranță nu se simțea așa. Weequayul era atât de aproape acum, încât Darman îi putea mirosi transpirația caracteristică și putea să vadă detaliile de pe arma sa de șold – un KYD-21 cu țeavă de hadrium – și că în cealaltă mână avea o vibrolamă. În acel moment Darman nici măcar nu putea să înghită. *Este în regulă să fii speriat.*

Weequayul făcu un pas în lateral, privind la înălțimea taliei ca și cum ar fi căutat discuri pe raftul unei biblioteci.

E în regulă să fii speriat atâta timp cât...

Weequayul era acum chiar deasupra, ghemuindu-se peste poziția lui. Darman îi simți cizmele deranjând crengile care îi atingeau spatele, apoi creatura se uită în jos și spuse ceva ce semăna cu un *gah*.

...atâta timp cât poți să o folosești.

Darman își ridică pumnul cu putere sub falca Weequayului, înfingându-i propria vibrolamă în gât și răsucind pumnul într-o parte pentru a tăia vasele de sânge. Sprijini greutatea Weequayului mort pe un braț, până când acesta încetă să se mai miște. Apoi Darman își coborî brațul, tremurând din cauza efortului, și lăsă trupul să se rostogolească la pământ cât de silențios putu.

— Ce-ai găsit? strigă celălalt Weequay. Gar-UI? Gar?

Nu primi niciun răspuns. Ei bine, acum e acum. Darman își îndreptă pușca DC-17 și așteptă. Al doilea Weequay începu să alerge în linie dreaptă spre tufișuri, ceea ce era o prostie din partea lui când habar n-avea ce se întâmplase cu tovarășul

său. Stăpâneau fermierii de prea mult timp; deveniseră neglijenți. De asemenea, făcuse greșeala de a-și scoate blasterul. Darman avu o lovitură clară la cap și trase aproape fără să se gândească. Weequayul căzu, curat și silențios, cu șuvițe de fum ieșindu-i din cap.

— Oh, deștept, suspină Darman, mai mult pentru a auzi liniștea propriei voci decât pentru orice altceva.

Acum trebuia să iasă de sub camuflaj și să recupereze cadavrul. Nu putea să-l lase acolo ca pe o carte de vizită. Așteptă câteva minute, ascultând, apoi se sprijini pe piciorul său rănit pentru a șchiopăta în teren deschis.

Îl târi pe Weequay în tufișuri, observând mirosul de carne prăjită. Acum putea să vadă ce urmasse primul Weequay: o cărare largă de urme mici de animale. Curioșii gdani îl trădaseră. Ieși din nou șchiopătând, verificând cu atenție, și șterse urmele de târâre cu o creangă.

Nu risipi, și nu vei ajunge să vrei. Weequayii nu mai aveau nevoie acum de blastere sau de vibrolame. Darman, cu pulsul revenind la normal, cercetă cadavrele pentru orice aveau de folos, punând în buzunar datacarduri și obiecte de valoare. Nu se simțea ca un hoț; nu avea bunuri personale care să nu fie proprietatea Marii Armate și nu simțea nevoia să dobândească ceva. Dar exista o șansă ca acele carduri să conțină informații care să-l ajute să-și atingă obiectivul, iar monedele i-ar fi fost de folos dacă ar fi avut nevoie să cumpere sau să mituiască ceva sau pe cineva.

Găsi un loc potrivit pentru a ascunde cadavrele. Nu avu timp să le îngroape, dar fu brusc conștient de mișcări în tufișuri, mișcări de animale, și treptat apărură capete mici, adulmecând aerul.

— Iar voi, nu-i așa? spuse Darman, deși gdanii nu aveau cum să-l audă dincolo de cască. A trecut de mult ora de culcare.

Înaintară și apoi se înghesuiră peste Weequayul cu capul sfărâmat, luând mici mușcături în timp ce se așezau pe el într-o pătură de blană întunecată.

Darman nu va trebui să-și facă griji că trebuia să mai îngroape pe cineva.

Sunete foarte slabe de gălgâit îl făcură să se uite la celălalt Weequay. Darman își îndreptă instantaneu pușca spre țintă. Weequayul nu era mort, nu chiar. Dintr-un motiv oarecare, asta îl supără pe Darman mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Omorâse de multe ori pe Geonosis, zdrobind droizi de la distanță cu lansatoare de grenade și tunuri, înfierbântat de frică și de instinctul de a trăi. Să supraviețuiască pentru a lupta. Dar asta era diferit. Nu era la distanță, iar resturile uciderii nu erau din metal. Sângele Weequayului se uscăse într-un șuvoi pe mânășa și pe placa antebrațului drept. Și nu reușise o ucidere curată. Era greșit. Îl învățaseră să ucidă, dar nimeni nu se gândise să-l învețe ce trebuia să simtă după aceea. Simțea ceva, dar nu era sigur ce. Se va gândi la asta mai târziu.

Țintindu-și pușca, își corectă greșeala înainte ca mica armată de carnivore să treacă la următoarea masă.

Capitolul 5

Gândiți-vă la voi înșivă ca la o mână. Fiecare dintre voi este un deget, iar fără ceilalți sunteți inutili. Singur, un deget nu poate apuca, sau controla, sau forma un pumn. De unul singur nu sunteți nimic, dar împreună sunteți totul.

Sergentul Kal Skirata, instructor de comando

Darman înainta repede, pe o pantă acoperită de copaci, la un kilometru spre sud. Plănuia să-și petreacă restul orelor de zi într-o ascunzătoare construită cu grijă, în cel mai înalt punct de observație pe care îl putea găsi, ușor sub linia orizontului.

Se concentra asupra confecționării unei plase rudimentare din corzile de parașută pe care le recuperase. Acea activitate îl ținea ocupat și în alertă. Nu dormise de aproape patruzeci de ore standard; oboseala te făcea mai neatent și mai periculos de deconcentrat decât alcoolul. Când termină de legat coarda în pătrate, împleti iarba, frunzele și crengile în noduri. La inspecție, decise că era o plasă de camuflaj destul de bună. De asemenea, continuă să observe. Qiilura era uluitoare. Era vie și diferită, o avalanșă de mirosuri, culori, texturi și sunete. Acum, când frica lui inițială se transformase într-o stare de nervozitate generală, începuse să observe totul.

Micile zgomote vii erau cele care îl îngrijorau cel mai mult. În jurul lui, creaturile se târau, zburau și bâzâiau. Din când în când, schelălăiau și tăceau. De două ori auzise ceva mai mare care dădea târcoale prin tufișuri.

În afară de scurta acțiune de pe Geonosis, singura experiență ambientală a lui Darman fusese în elegantele, dar închisele săli de pe Kamino și mărire nesfârșite din jurul lor. Sălile de clasă și cazarmile curate și eficiente în care își petrecuse zece ani transformându-se din copil în soldat perfect erau neremarcabile, fiind concepute pentru a-și face treaba. Antrenamentul său în deșert, pe munte și în junglă fusese în întregime artificial, holoproiecție, simulare. Câmpia roșie a deșertului de pe Geonosis fusese mult mai aridă și mult mai sumbru de magnifică decât imaginația instructorilor săi; iar acum câmpurile și pădurile de pe Qiilura conțineau mult mai mult decât puteau oferi hărțile tridimensionale. Totuși, era un teren deschis – un teren care făcea să îi fie greu să se deplaseze neobservat.

Concentrează-te, își spuse lui însuși. Adună informații. Profită din plin de inactivitatea ta forțată.

Prânzul ar fi fost binevenit acum. Un prânz decent. Mestecă un cub de rație uscată concentrată și își reaminti că foamea lui constantă nu era reală. Era doar obosit. Consumase cantitatea corectă de nutrienți pentru nevoile sale și, dacă ar fi cedat să mănânce mai mult, ar fi rămas fără provizii. În rucsacul său era exact cât pentru o săptămână de operațiuni, iar în centura de urgență mai avea pentru două zile. Centura era singurul lucru pe care l-ar fi luat, în afară de pușcă, dacă ar fi fost nevoit să facă o ultimă încercare fără rucsacul său de patruzeci de kilograme.

Sub el, transportoarele agricole treceau pe o cale îngustă, toate mergând în aceeași direcție, transportând cisterne pătrate cu sigilii de securitate pe trape. Barq.

Darman nu-l gustase niciodată, dar îl putea mirosi chiar și de aici. Mirosul greșos de mosc, aproape fungic, îi tăie pofta de mâncare pentru o vreme. Dacă își

citea corect holohărțile, toate transportoarele se îndreptau spre depozitul regional de la Teklet. Răsuci imaginea încoace și încolo în mâinile sale și o ridică pentru a o suprapune peste peisajul real. Da, acum era destul de sigur unde se afla. Se afla la zece kilometri est de orașelul numit Imbraani, la aproximativ patruzeci de kilometri nord-est de punctul de întâlnire Beta și la aproape patruzeci de kilometri est de punctul Gamma. Aleseseră punctele de întâlnire de-a lungul traiectoriei de zbor pentru că Separatiștii se așteptau să se disperseze, și nu la o întoarcere pe propriile urme. Între punctele Alpha și Beta se afla o porțiune de pădure, ideală pentru a trece neobservați ziua. Dacă restul echipei sale aterizase în siguranță și era în grafic, se îndreptau deja spre Beta.

Lucrurile ar putea să se îndrepte din nou. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la punctul Gamma și să-și aștepte echipa. Iar dacă nu reușeau să ajungă, atunci ar fi trebuit să regândească misiunea. Ideea îi producea un sentiment de dezolare. *Nu ești nimic de unul singur și ești totul împreună.* Fusesse crescut să gândească, să acționeze, chiar să respire ca unul dintr-un grup de patru. Nu putea face nimic altceva. *Dar trupele ARC operează întotdeauna singure, nu-i așa?*

Se gândi la asta, luptându-se cu somnolența. Frunzele foșniră brusc în spatele lui, iar el se întoarse să scaneze cu ajutorul filtrului infraroșu al vizorului. Surprinse o ceață de animal în mișcare, fugind. Baza lui de date spunea că nu existau prădători mari pe Qiilura, așa că orice ar fi fost, nu putea fi mai supărător decât gdanii – cel puțin nu atât timp cât își purta armura. Darman așteptă nemișcat câteva clipe, dar animalul dispăruse. Se întoarse și se concentră din nou asupra drumului și a câmpurilor din jur, luptându-se să rămână treaz. *Nu mai lua stimulente.* Nu, nu avea de gând să se atingă de trusa medicală pentru un impuls rapid. Nu încă. Își va păstra rezerva limitată pentru mai târziu, pentru când lucrurile vor deveni cu adevărat dificile, așa cum știa că vor deveni.

Apoi, ceva se schimbă în câmpul său vizual. Tabloul înghețat prinse viață. Coborî filtrul binoclului pentru o privire mai atentă, iar ceea ce văzu îl făcu să îl dea înapoi și să privească prin luneta puștii. Un fir subțire de fum se ridica dintr-un grup de construcții din lemn. Devenea rapid o pâclă. Nu era fumul focurilor domestice; putea vedea flăcări, limbi galbene și roșii. Structurile – hambare, judecând după construcția lor – luaseră foc. Un grup de persoane îmbrăcate în veșminte sumbre se zbăteau de colo-colo, încercând să tragă obiectele departe de flăcări, necoordonat, panicați. Un alt grup – Ubese, Trandoshani și în principal Weequay – îi oprea, stând în linie în jurul hambarului. Unul dintre fermieri rupse șirul și dispăru într-o clădire. Nu mai ieși, nu cât timp privi Darman.

Nimic din pregătirea lui nu corespundea cu ceea ce vedea. Nu exista o amintire, un model, o manevră sau o lecție care să-i vină în minte și să-i spună cum ar trebui să se desfășoare astfel de chestii. Situațiile civile erau în afara experienței sale. Nici măcar nu erau cetățeni ai Republicii: nu erau cetățenii nimănui. Antrenamentul îl învățase să nu se lase distras de situații exterioare, oricât de convingătoare ar fi fost. Dar încă exista un impuls în el care îi spunea *Fă ceva.* Ce? Misiunea lui, motivul pentru care rămăsese în viață, era să se alăture echipei și să contracareze proiectul nanovirusului. Să-și rupă acoperirea pentru a ajuta civilii era o problemă. Separatiștii – sau oricine ar fi controlat această bandă de huligani asortați – știau că se afla aici. Nu era nevoie să fii un geniu pentru a înțelege asta. Pulverizatorul explodase la aterizare, detonând toată muniția de demolare pe care Darman nu reușise să o înghesuie în rucsacurile sale. Patrula de Weequay nu

raportase atunci când se așteptaseră stăpânii lor. Acum, oamenii – fermierii – erau pedepsiți și amenințați, și totul avea legătură cu el. Separatiștii îl căutau.

Trebuia să urmeze procedura de evadare și de fugă.

Nu, nu încă. Darman inspiră și își îndreaptă pușca cu atenție, observând un Ubese prin lunetă. Apoi privi restul grupului, pe rând. Opt inamici, patruzeci de proiectile: știa că putea să îi țintească pe fiecare, din prima.

Își ținu respirația, cu degetul arătător sprijinit pe trăgaci. Doar o atingere.

Câte ținte mai erau acolo pe care nu le putea vedea? Își dădea de gol poziția.

Asta nu e treaba ta.

Apoi expiră și își relaxă strânsoarea pe pușcă, mutându-și degetul arătător în fața apărătorii trăgaciului. Ce s-ar fi întâmplat cu misiunea lui dacă îl prindeau?

În următoarele două minute, reticent să se miște, ținti de câteva ori fiecare Ubese, Weequay și Trandoshan, dar nu apăsă pe trăgaci. Își dorea asta mai mult decât și-ar fi putut imagina. Nu era reacția antrenată și dresată a unui lunetist, ci o furie neputincioasă a cărei origine nu putea începe să o identifice.

Nu-ți dezvălui poziția. Nu trage decât dacă poți doborî ținta. Continuă să tragi până când ținta e la pământ și rămâne la pământ.

Și mai erau momentele când un soldat trebuia doar să riște.

Ar putea fi cetățeni ai Republicii, într-o zi. Ar putea fi aliați chiar de pe-acum.

Darman nu mai era obosit și nici măcar flămând. Pulsul îi bătea puternic în urechi și putea simți constricția mușchilor gâtului, reflexul uman fundamental de a fugi sau de a lupta. Fuga nu era o opțiune. Nu putea decât să lupte. Îl ținti pe primul Weequay, cu o lovitură curată în cap, și apăsă pe trăgaci. Creatura căzu și, pentru o clipă, camarazii lui se uitară la cadavru, neștiind ce se întâmplase. Darman nu avea nimic împotriva Weequaylor. Era doar o coincidență că acesta era al treilea pe care-l omora în câteva ore. Și, brusc dezghețată, banda de huligani se întoarse la unison să privească în direcția împușcăturii, scoțându-și armele. Primul proiectil lovi tufișurile din stânga lui Darman; al doilea trecu la trei metri deasupra capului său. Își dăduseră seama unde se afla, în mod sigur. Darman porni aruncătorul de grenade al puștii DC-17 și privi prin lunetă cum se împrăstiau civili. Grenada trimise în aer o ploaie de pământ și lemn sfărâmat, împreună cu patru dintre cei opt huligani.

Cu siguranță că acum își dezvăluise poziția.

Când sări în picioare și începu să alerge în josul pantei, cei patru inamici rămași se opriră și îl priviră fix câteva secunde. Habar n-avea de ce, dar rămăseseră încremeniți suficient de mult timp pentru ca el să obțină avantajul. Câteva proiectile cu plasmă îl loviră, dar armura lui pur și simplu le încasă ca pe un pumn în piept și el continuă să alerge, lansând o grindină de proiectile de particule. Salvele veneau spre el ca o ploaie de lumini orizontale. Un Trandoshan se întoarse și fugi; Darman îl doborî cu un proiectil în spate care îl aruncă în aer câțiva metri mai departe în timp ce cădea. Apoi, ploaia fierbinte se opri și acum alerga peste cadavre. Darman încetini și ridică arma, brusc asurzit de sunetul propriei respirații gâfâitoare.

Poate că reușiseră să-i raporteze prezența prin legăturile lor de comunicații, sau poate că nu. Oricum, informația nu ar fi fost de mare folos. Alergă din hambar în hambar, verificând dacă mai erau și alți inamici, trecând prin flăcări nevătămat pentru că armura și combilezonul său puteau rezista cu ușurință la căldura unui foc de lemne. Chiar și cu vizorul, nu putea vedea mare lucru prin fumul gros, și ieși din nou rapid afară. Se uită la brațul său; fumul pălpâia pe plăcile înnegrite de funingine. Apoi aproape că intră direct într-un tânăr în haine de fermier, care se

holba la el. Băiatul o luă la fugă.

Darman nu mai găsi niciun alt soldat din trupele lui Hokan. Ajunse la ultimul hambar și deschise ușa cu piciorul. Lampa lui luminează interiorul întunecat și distinse patru fețe umane terifiante – doi bărbați, o femeie și băiatul pe care tocmai îl văzuse – care se strâneau într-un colț lângă o mașină de treierat. Reacția lui automată fu să îndrepte pușca spre ei până când era sigur că nu erau ostili. Nu toți soldații purtau o uniformă. Dar instinctele îi spuneau că aceștia erau doar civili îngroziți.

Încă mai scotea fum din armura sa. Își dădu seama cât de înfricoșător arăta. Începu un geamăt subțire și șovăitor. Crezu că era femeia, dar părea să vină de la unul dintre bărbați, un bătrân ca și sergentul Skirata, care se uita la el cu groază. Darman nu văzuse niciodată civili de aproape și nu văzuse pe nimeni atât de speriat.

— Nu am de gând să vă fac rău, spuse el. Asta e ferma ta?

Liniște, cu excepția zgomotului pe care îl făcea omul; nu-l puteau înțelege. Tocmai îi salvase de atacatorii lor, nu? De ce era nevoie să se teamă?

— Câte trupe are Hokan? Poți să-mi spui?

Femeia își regăsi vocea, dar era tremurândă.

— Ce ești?

— Sunt un soldat al Republicii. Am nevoie de informații, doamnă.

— Nu ești el?

— Cine?

— Hokan.

— Nu. Știți unde este?

Ea arătă spre sud, în direcția Imbraani.

— Sunt la ferma pe care clanul Kirmay o deținea înainte ca Hokan să o vândă Trandoshanilor. Vreo cincizeci, poate șaiszeci. Ce aveți de gând să ne faceți?

— Nimic, doamnă. Absolut nimic.

Nu părea să fie răspunsul pe care îl așteptau. Femeia nu se mișcă.

— El i-a adus aici, pentru că îl căutau, spuse bărbatul care nu se văita, arătând spre Darman. N-avem pentru ce să-i mulțumim. Spune-i să...

— Taci din gură, zise femeia, uitându-se fix la bărbat. Se întoarse spre Darman. N-o să spunem niciun cuvânt. Nu vom spune că te-am văzut. Doar pleacă. Ieși afară. Nu avem nevoie de ajutorul tău.

Darman fu total nepregătit pentru acea reacție. Fusese învățat multe lucruri, dar niciuna dintre învățăturile sale accelerate nu menționase ceva despre civilii nerecunoscători, despre salvarea acestora. Se dădu înapoi și verifică în afara ușii hambarului, înainte să sară în tufișuri, peste gard și în sus pe pantă, spre locul unde își lăsase echipamentul. Era timpul să plece mai departe. Acum lăsa dovezi în urma lui, dovezi de angajamente și cadavre. Se întreba dacă va mai vedea civilii în același mod benign în viitor. Verifică citirea cronometrului din vizorul său. Trecuseră doar câteva minute de când alergase pe pantă, trăgând. Întotdeauna i se părea că treceau ca niște ore, ore în care nu putea vedea nimic altceva decât ținta din fața lui.

Nu-ți face griji, spusese Skirata. Este doar creierul tău care se domolește, doar un reflex de frică. Ești crescut dintr-un luptător. Vei lupta foarte bine. Vei continua să lupți și atunci când oamenii normali se vor fi transformat în cazuri disperate.

Darman nu fusese niciodată sigur dacă asta era bine sau nu, dar era ceea ce era, și nu avea nicio problemă cu asta. Își încărcă rucsacul suplimentar în spate și începu să se îndrepte spre punctul de întâlnire. Poate că nu ar fi trebuit să cheltuiască atâtea proiectile. Poate că ar fi trebuit să-i lase pe fermieri în voia sorții

lor. Nu avea să știe niciodată. Apoi își dădu seama de ce atât huliganii, cât și civilii înghețaseră când îl zăriseră prima dată. Casca. Armura. Arăta ca un războinic Mandalorian. Toată lumea probabil că era îngrozită de Ghez Hokan. Asemănarea ar fi fost fie în avantajul lui, fie l-ar fi ucis.

* * *

— Jos! strigă Atin.

Niner se aruncă la pământ și îl auzi pe Fi gemând în timp ce făcea același lucru, cu aerul scos din plămâni.

Un speeder zbura pe deasupra lor cu un zumzet înșelător de blând. Atin, ghemuit la adăpostul unui copac căzut, îl urmări cu luneta puștii sale.

— Doi sus, într-un vehicul cu armament personalizat, spuse el. Cumva, nu cred că localnicii conduc așa ceva. Nu cu tunuri montate, oricum.

Zumzetul motoarelor se stinse. Niner se ridică cu greu în picioare și își recăpătă echilibrul, dorindu-și bicicletele speeder și absența armurii. Echipa era prea încărcată, iar armura nu fusese concepută pentru a se amesteca în peisaj, deși făcea diferența dintre viață și moarte în teritoriile ostile: protecție împotriva focurilor de blaster, a agenților neurotoxici și chiar a vidului. Când vor ajunge la țintă, își va arăta utilitatea. Armura fusese concepută pentru operațiunile FIBUA⁸, luptând în zonele construite și în interiorul clădirilor, un război urban de genul celui de care galaxia avea acum destule de oferit. Deocamdată, trebuiau să profite cât mai bine de partea pitorească a misiunii.

Era obosit. Cu toții erau. Nici măcar panica animalică provocată de riscul de a fi descoperit nu putea să înlăture asta. Aveau nevoie să doarmă. Niner își verifică datapadul. Se aflau încă la zece kilometri de punctul Beta și era amiază. Era mult mai ușor să te deplasezi noaptea, așa că voia să meargă mai departe și să ajungă la punctul de întâlnire până la amiază, apoi să stea treaz până la căderea nopții. Dacă Darman reușise să ajungă – poate că nu, dar Niner era hotărât – îl vor aștepta.

— Se întoarce, spuse Atin. Toată lumea jos.

Zgomotul liniștit al motoarelor întrerupse calculele lui Niner. Speederul se îndrepta din nou spre sud, spre ei. Înghețară, mânjiți de noroi, invizibili de la acea altitudine – sau cel puțin așa sperau. Nu era în întregime antrenamentul cel care provoca reacția. Supravegherea aeriană era deosebit de amenințătoare. Niner își aminti de nava Kaminoană *KE-8 Enforcer* care se plimba deasupra terenurilor de antrenament din Tipoca City, gata să smulgă și să disciplineze orice clonă defectă care nu se conforma. Erau echipate cu dispozitive cu electroșocuri. Văzuse un KE-8 în acțiune, doar o singură dată. După aceea muncise din greu pentru a se conforma.

— E într-un tipar de căutare, spuse Atin. Se transformase într-un excelent observator; dintr-un motiv oarecare, era ceva mai atent la mediul înconjurător decât Fi sau chiar decât Niner însuși. Probabil că lucrează din centru.

— Centrul fiind unde, totuși? întrebă Fi.

Niner uită de oboseală. Niciodată nu-ți lăsai camarazii în urmă.

— Dacă nu ne-a văzut pe noi, l-a văzut pe Darman.

— Sau ce-a mai rămas din el.

— Taci din gură, Atin. Care e problema ta?

⁸ FIBUA acronim pentru "Fighting In Built-Up Areas" – Lupta în zonele construite.

— Am fost ca Darman, spuse Atin.

Nu mai spuse nimic. Niner nu credea că era un moment bun să ceară explicații. Motoarele erau deasupra capului. Apoi, sunetul se estompă puțin și scăzu în ton, dar în curând reveni la volumul maxim.

— Se învârte în cerc, spuse Atin.

— La naiba, spuse Niner, și toți cei trei bărbați întinseră mâna în același timp după accesoriile pentru grenadele antiblindate. Ce a văzut?

— Poate nimic, spuse Fi. Poate pe noi.

Tăcură. Speederul se învârtea într-adevăr în cerc. De asemenea, coborâse mai jos și era acum aproape la nivelul vârfurilor copacilor. Niner putea să-i vadă tunurile gemene. Casca nu-i spunea că era luat la țintă, dar asta nu însemna că nu o făcuseră. Nu te puteai baza niciodată pe tehnologie. *Cea mai bună piesă de echipament este ochiul.* Fusesse primul sfat pe care i-l dăduse Skirata. Învățarea accelerată era bună, dar orice lucru direct din gura cuiva care luptase în lupte reale lăsa o impresie mai bună.

Niner își ridică pușca și privi prin lunetă, având încredere în *BlasTech Industries* că luneta chiar nu era reflectorizantă. Dacă era, avea să afle pe calea cea grea. Putea să vadă soarele strălucind pe ochelarii de protecție ai pilotului uman. Artileristul era un droid. Se întrebă dacă se simțeau vulnerabili fără nicio cupolă blindată, cu capetele apărând convenabil pentru o lovitură. Bănuia că oricine privea de la acea înălțime cu un tun sau două nu se simțea deloc vulnerabil.

Fuzelajul se înclină deasupra lui și se întoarse încet, ridicându-se mult deasupra copacilor, de parcă pilotul ar fi încercat să se fixeze din nou pe ceva. Nu era o coincidență. Niner ținu DC-17-le îndreptat spre unitatea centrală de propulsie. Apoi, un simbol roșu intermitent se aprinse în vizorul său. Chestia îl luase la țintă.

Apăsă pe trăgaci. Explozia albicioasă îi aruncă vizorul în beznă pentru o clipă, iar detonarea fu atât de aproape încât unda de șoc îl lovi în plin. Se ridică în picioare și fugi. Cum alerga cu mai mult de cincizeci de kilograme de greutate în spate nu va ști niciodată, dar adrenalina putea face lucruri remarcabile. Instinctul lui era să se îndepărteze înainte ca resturile să plouă peste el. Armura și combinezonul puteau rezista la multe, dar instinctul uman îngropat adânc în el îi striga să se îndepărteze.

Când se opri, parcursese deja o sută de metri, chiar și prin măcănișul încâlcit al codrului. Gâfâia, iar costumul se străduia să-l răcorească. În spatele lui, ardea un foc, cu alte flăcări mai mici împrăștiate în jurul lui ca niște puieți în jurul unui copac. Se întoarse să se uite după Fi și Atin. Primul lui gând fu că speederul se prăbușise peste ei.

— A trebuit să faci asta?

Fi era chiar lângă el. Nu-l auzise din cauza zgomotului propriei respirații.

— M-a luat la țintă, spuse Niner, simțindu-se ușurat și apoi ciudat de vinovat, dar nu știa sigur de ce.

— Știu. Am văzut *Deece* tău ridicându-se și m-am gândit că ar fi bine să mă mișc, altfel voi purta un speeder drept costum.

— Atin?

— Nu-l aud.

Asta nu însemna nimic. Setarea de comunicare la distanță apropiată era de numai zece metri; Atin putea fi oriunde. Niner nu-l cunoștea încă suficient de bine ca să-i ghicească mișcările, și nu-și petrecuse prea mult timp contemplând acea problemă. Acum era îngrijorat că el – sergentul, omul de la care se așteptau să-i

conducă – fugise fără să se gândească la ei, și că ei știau asta.

— O să fie un semnal frumos, spuse Fi, privind fumul care se ridica.

Ar fi fost vizibil pe o distanță foarte, foarte mare.

— Ce te așteptai să fac? Să stau întins acolo și să iau o salvă de tunuri?

— Nu, sergent. M-am gândit că te vei descurca totuși cu o dublă lovitură. Apoi râse. Mai bine să te asiguri că nu va supraviețui nimeni.

Era o șansă îndepărtată, dar speederele puteau fi surprinzător de robuste. Niner și Fi se întoarseră prin fum, cu puștile pregătite. Piese de droizi erau împrăștiate pe scena devastării, o față de droid se uita spre bolta de fum ca și cum ar fi fost surprinsă.

— Nu sar prea mult, zise Fi și lovi bucata cu bocancul. Atin, aici Fi. Ești acolo, terminat?

Liniște. Fi își puse mănua stângă pe ureche. Niner se întrebă dacă acum pierduse doi oameni în tot atâtea zile.

— Atin aici, terminat.

Atin ieși din fum, târându-și rucsacul de rezervă și o bucată de metal pârjolit care ținea în urmă câteva fire și prize. Părea a fi computerul de bord al speederului.

— Nici pilotul nu a sărit, spuse el. Poftim, ajută-mă să-l pun din nou.

Fu nevoie de amândoi, Fi și Niner, pentru a ridica rucsacul și a-l atașa din nou la armura lui. Cu câteva zile în urmă, oricare dintre ei s-ar fi descurcat de unul singur. *Suntem prea epuizați ca să fim în siguranță*, gândi Niner. *E timpul să plecăm de aici și să ne odihnim.*

— S-ar putea să pot obține ceva din asta, spuse Atin, indicând cutia de metal carbonizat din mână. Era prima dată când Niner îl auzea pârând cât de cât vesel. Atin părea să se raporteze mai bine la unelte decât la oameni. Merită să încerc.

Niner preluă poziția din frunte și porniră spre un adăpost mai dens. Aruncă o privire în spate și speră că flăcările se vor stinge singure; nu aveau nicio speranță de a depăși un incendiu de pădure de proporții. Dar poate că asta era cea mai mică dintre problemele lor. Și dacă Darman era în viață și undeva prin apropiere, le-ar fi văzut opera, iar Niner spera că o va recunoaște ca atare.

Echipa lăsase acum câteva urme revelatoare de luptă în peisajul rural adormit. Fie că voia sau nu, Qiilura era implicată în război.

* * *

— Ești un *di'kut*, spuse Hoka.

Își dăduse jos casca. Fața lui era la câțiva centimetri de cea a Ubeseului și voia ca aceasta să-l privească în ochi. Ca specie, nu erau predispuși să tremure, dar acesta făcea o treabă bună din a fi o excepție.

— Ce ești? șopti el.

— Un *di'kut*, domnule.

— M-ai făcut și pe mine să arăt ca un *di'kut*. Nu-mi place asta.

Hoka își adunase întregul personal superior în cameră. Își aminti că încăperea era de fapt o magazie dezafectată de tuns merlii și că locotenenții săi erau cei douăzeci de indivizi cel mai puțin stupizi selectați dintre gunoaiile criminale care se scurseseră prin canalizarea societății până pe Qiilura. Îl dezamăgea faptul că Neimoidienii cheltuiau atât de mult pentru comunicații securizate și atât de puțin pentru personal. Câteva credite în plus ar fi putut să-i cumpere mica armată de care

avea nevoie.

Ubeseul – Cailshh – stătea absolut nemișcat în mijlocul camerei în timp ce Hokan se învârtea în cerc. Ar fi putut fi o femeie, pentru că niciodată nu puteai spune cu Ubese, dar Hokan bănuia că era bărbat. Nu voise să îl angajeze. Puteau fi imprevizibili, chiar șireți. Dar foarte puțini mercenari voiau să lucreze pe Qiilura, iar cei care o făceau erau pur și simplu neangajabili în altă parte, aproape întotdeauna din cauza unui cazier judiciar pe care până și un Hutt l-ar fi refuzat. Și iată-l aici, plătindu-i cât putea pentru că Ankkit nu voia să plătească pentru un sprijin adecvat.

Hokan era disperat. Și când era disperat de standardele profesionale, bănuia că era nevoie de o pregătire extremă pentru a reorienta echipa.

— Așa că ați incendiat o altă fermă, spuse el.

— A fost un avertisment, domnule. În caz că le vin idei. Știți dumneavoastră. Să ascundă oameni pe care nu ar trebui să-i ascundă.

— Nu, nu așa merg lucrurile. Hokan își sprijini posteriorul de marginea mesei și se uită fix în fața mascatului anonim, cu brațele încrucișate. Nu-i plăceau persoanele ale căror ochi nu-i putea vedea. Îi avertizezi mai întâi. Dacă încalcă regulile, atunci îi pedepsești. Dacă îi pedepsești înainte să încalce regulile, nu au nimic de pierdut, te vor urî și vor căuta răzbunare, la fel și urmașii lor.

— Da, domnule.

— Înțelegi asta? Hokan privi în jur la personalul adunat și își întinse brațele în semn de invitație de a se alătura sesiunii de antrenament. Toată lumea înțelege asta?

Se auziră câteva mormăieli.

— Toată lumea a înțeles asta? răcni Hokan. Ce spunem atunci când un ofițer vă pune o întrebare?

— Da... domnule!

Erau aproape un cor.

— Bine, spuse Hokan în liniște.

Se ridică din nou în picioare. Apoi scoase sabia de lumină a lui Fulier, activă lama și tăie gâtul Ubeseului, trimițând capul în zbor – fără sânge, în tăcere și curat.

Urmă o tăcere bruscă și absolută. Personalul fusese tăcut și înainte, dar făcuse zgomotele marginale ale unor persoane forțate să suporte o lecție plictisitoare. Acum nu se auzea nici cea mai mică înghițitură, tuse sau suspin. Nimeni nu respira.

Se uită în jos la cadavru și apoi la picioarele pantalonilor de uniformă gri închis. Perfect curați: fără sânge. Acum îi plăcea această sabie. Se așeză înapoi pe marginea biroului.

— Asta, spuse Hokan, a fost pedeapsa pentru Cailshh. Este un avertisment pentru voi ceilalți. Acum, este clară diferența? Este foarte important.

— Da, domnule.

De data aceasta se alăturară mai puține voci și erau șovăitoare.

— Atunci duceți-vă și găsiți-i pe vizitatorii noștri. Și tu, Mukit. Curăță mizeria asta. Tu ești Ubese. Înțelegi cum ar trebui să te descotorosești de rămășițe.

Grupul începu să plece, iar Mukit se îndreptă spre trupul tăiat al lui Cailshh. Hokan îl prinse de braț pe locotenentul său senior Weequay în timp ce încerca să se strecoare pe ușă.

— Guta-Nay, unde sunt fratele tău și prietenul lui? întrebă el. Nu au apărut la ultimele două mese și nu au semnalat ieșirea din tură.

— Nu știu, domnule.

— Oare fac câteva credite în plus cu acel Trandoshaan? Un pic de sclavagism pe

cont propriu?

— Domnule...

— Trebuie să știu. Ca să aflu dacă li s-a întâmplat ceva neobișnuit.

Guta-Nay, amintindu-și, fără îndoială, ce-i făcuse Hokan când o urmărea pe fata aceea de la fermă, își mișcă buzele fără zgomot. Apoi, vocea lui reuși să iasă deasupra fricii.

— Nu i-am văzut, domnule, deloc, nu de ieri. Jur.

— Te-am ales ca mâna mea dreaptă... pentru că puteai vorbi mai mult decât câteva silabe.

— Domnule.

— Asta te face un *intelectual* printre cei ca tine. Nu mă face să mă îndoiesc de judecata mea.

— Nu l-am văzut, domnule, sincer. Deloc.

— Atunci du-te pe traseul pe care patrulau și vezi ce poți găsi.

Hokan se întinse peste birou și luă dispozitivul cu electroșocuri. Era doar un instrument agricol pentru pășunat, dar funcționa bine pe majoritatea speciilor care nu erau animale. Guta-Nay îl privi cu prudență.

— Iată de ce dezaproab actele de indisciplină precum furtul și băutura. Când trebuie să fiu sigur de locul unde se află cineva, nu pot fi sigur. Când am nevoie de resurse, acestea sunt deja angajate. Când am nevoie de competență, personalul meu este... distras. Împinse dispozitivul până la subsuoara Weequayului. Există o prezență a Republicii aici. Nu cunoaștem mărimea forței, dar avem un speeder doborât și un crater mare și negru lângă Imbraani. Cu cât am mai multe date, cu atât pot evalua mai bine dimensiunea amenințării și pot face față. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Hokan coborî dispozitivul și Weequayul ieși pe ușă, *entuziasmat* pentru cariera sa reîmprospătată. Hokan se mândrea cu abilitățile sale de motivare.

A început, gândi el. Se închise în camera lui și porni toate ecranele de supraveghere. *Vin să ia Qiilura*. Hokan avea o idee despre ce fel de înțelegere avea Ankkit cu Separatiștii. Se efectuase o cantitate mare de lucrări de construcție pentru a transforma un depozit de cereale în genul de clădire care avea uși cu triplă etanșare și tipul de pereți care puteau fi sterilizați la căldură extremă. Apoi, trebuise să încerce să facă gărzi de corp credibile din gloata pe care o angajase, deoarece savanții Separatiști importanți veneau și plecau, iar Neimoidienii vedeau conspirații peste tot unde se uitau. Nu se înșelau întotdeauna în privința asta.

Apoi, Jedii veniseră pe Imbraani și totul se așeză la locul lui, la fel de bine ca și sosirea forțelor Republicii pe planetă. Era o țintă militară aici.

Totuși, sunt fiul tatălui meu. Sunt un războinic. Hokan se întrebese dacă toate culturile separate de moștenirea lor erau incapabile să meargă mai departe, condamnate să re trăiască vechile glorii. *Aș prefera să lupt cu un adversar demn decât să terorizez fermieri care nu au curajul să se apere singuri*.

Soldații luptători aveau un onorariu mai mare, bineînțeles. Și cu cât era mai mare onorariul, cu atât mai repede ar fi plecat de pe această planetă și s-ar fi îndreptat... undeva. Nu mai exista un cămin pentru el, și mai rămăseseră puțini dintre cei ca el. Dar lucrurile se puteau schimba.

Da, ar putea foarte bine să se schimbe într-o zi. Hokan se lăsă pe spate în scaun și se lăsă învăluit de discuțiile din comunicatoare.

Capitolul 6

Vrei să știi cum se deosebesc clonele între ele? Cui îi pasă? Sunt aici ca să lupte, nu ca să socializeze.

Sergentul Kal Skirata

— Ieși afară, strigă Birhan. Ieși afară și să nu te mai întorci! Tu ai adus toate astea asupra noastră. Haide, pleacă.

Fermierul aruncă un bulgăre de pământ spre Etain, iar ea îl evită. Se făcu praf în spatele ei. Bătrâna – care nu era soția lui Birhan, după cum aflase – veni din spate și îl apucă de braț.

— Nu fi prost, spuse ea. Dacă avem grijă de Jedi, atunci ei vor avea grijă de noi când va veni Republica.

Birhan încă se holba la Etain de parcă se gândea dacă să se ducă să-și ia furca.

— Republica pe naiba, spuse el. Nu sunt cu nimic diferiți de Neimoidieni când vine vorba de asta. Vom fi tot la coada clasamentului, indiferent cine va conduce aici.

Etain stătea cu brațele încrucișate, întrebându-se cum reușise bătrâna, Jinart, să se atașeze de familia lui Birhan. Era o bucătăreasă îngrozitoare și nu putea fi de mare ajutor la muncile agricole grele. Etain își închipuia că își câștiga existența torcând lână de merlie, la fel ca restul bătrânilor Qiilurani pe care îi întâlnise.

Dar acum, Etain se îndoia chiar și de puterea de convingere a lui Jinart. Decise să încerce din nou pe cont propriu.

— Birhan, vrei să rămân, spuse ea cu grijă, concentrându-se așa cum o învățase Maestrul Fulier. Vrei să cooperezi cu mine.

— Nu vreau să colaborez cu tine, domnișoară, spuse el. Și spune *te rog*.

Nu reușise niciodată să stăpânească persuasiunea Jedi atunci când era stresată. Din nefericire, acela era întotdeauna momentul în care avea nevoie de ea.

Jinart îl împinse brusc pe Birhan, ceea ce nu era puțin lucru pentru o femeie atât de scundă.

— Dacă Jedii au aterizat, prostule, atunci ea îi va aduce aici ca să te salveze, spuse ea. Nu e momentul să-ți faci noi dușmani. Și dacă nu au venit – ei bine, totul se va termina și atunci vei avea pe cineva care poate face lucrurile să crească. Așa e, nu, fetițo? Jedii pot face să crească recoltele?

Etain privi demonstrația de logică rustică cu tot mai mult respect.

— Putem folosi Forța pentru a hrăni plantele, da.

Era adevărat: auzise poveștile despre Padawani care se alăturau Corpului Agricol atunci când nu se descurcau bine în timpul antrenamentului. Asta era tot ce-i mai lipsea – viața pe o planetă izolată, vorbind cu câmpurile de cereale. Nu erau doar datele de informații pe care le avea ascunse în mantie care o făceau să vrea să plece de pe planetă cât mai repede. Agricultură însemna eșec. Nu avea nevoie să i se reamintească și mai mult de neputința ei.

— Îh, scui pă Birhan și se îndepărtă, mormăind înjurături.

— Cu toții devenim nervoși când bătașii lui Hokan încep să dea foc la ferme,

spuse Jinart.

O luă de braț pe Etain și o conduse înapoi spre hambarul care devenise casa ei. Nu, nu era casă. Nu putea fi niciodată casă pentru ea. Fără iubiri, fără atașamente, fără angajamente, cu excepția Forței. Ei bine, cel puțin nu va fi greu să se rupă de aici.

— Și când ucid fermierii, bineînțeles.

— Atunci de ce nu ești nervoasă? întrebă Etain.

— Ești un copil precaut.

— Am un Maestru mort. Asta te încurajează oarecum.

— Am o viziune mai largă asupra vieții, spuse Jinart, deloc ca o bătrână care învârtea lâna. Acum ai grijă de tine și nu mai rătăci aiurea.

Etain dezvoltase un nivel de paranoia Neimoidiană și se întrebă dacă nu cumva chiar propriile instincte o înșelau. Cel puțin întotdeauna fusese capabilă să simtă emoțiile și starea celorlalți.

— Deci ei știu unde să mă găsească? spuse ea încet, testând.

Jinart înțepeni vizibil.

— Depinde cine ar putea fi, spuse ea, răspândind mirosul înțepător de merlie în timp ce mergea. Nu prea îmi pasă de urrql, iar la vârsta mea nu prea mai am ce râvni.

— Ai spus că vin.

— Așa am spus, într-adevăr.

— Nu am răbdare cu ghicitorile.

— Atunci ar trebui să ai, și ar trebui să fii și liniștită, pentru că sunt aici și te vor ajuta. Dar și tu trebuie să-i ajuți pe ei.

Mintea lui Etain procesă în continuare. Stomacul i se înnodă. Nu, se lăsase păcălită de trucurile ghicitoare de carnaval. Își adăuga propriile cunoștințe și simțuri la generalități vagi și vedea înțelesuri acolo unde nu existau. Bineînțeles că Jinart știa că sosiseră străinii. Întregul Imbraani știa despre Maestrul Fulier și era foarte greu să nu știi că se întâmpla ceva atunci când navele se prăbușeau la ferma ta și când fiecare ascunzătoare din zonă era căutată de golanii lui Hokan. Dintr-un motiv sau altul, Jinart se juca de-a ghicitul.

— Când vei spune ceva precis, te voi lua în serios, spuse Etain.

— Ar trebui să fii mai puțin suspicioasă, spuse Jinart încet, și ar trebui să fii mult mai atentă la ceea ce crezi că vezi.

Etain deschise ușa grajdului și mirosul de paie și barq năvăli afară, aproape solid. Se simți brusc mai calmă și chiar plină de speranță. Nu avea nicio idee de ce. Poate că Jinart era în mod natural liniștitoare, la fel de reconfortantă ca o bunică, în ciuda tuturor vorbelor ei ciudate. De fapt, Etain nu-și putea aminti de vreo bunică, sau de vreun membru al familiei ei biologice, desigur. Familia nu era familiară sau liniștitoare pentru că ea crescuse într-o comunitate de novici Jedi, fiind educată, crescută și îngrijită de cei ca ea, iar prin asta nu se referea niciodată la oameni.

Dar familia, chiar și din ceea ce văzuse pe scurt în clanurile de fermieri care se certau, părea dintr-o dată de dorit. Era dificil să fii singură în acel moment.

— Aș vrea să am timp să te educ în materie de supraviețuire, zise Jinart. Această sarcină va trebui să revină altcuiva. Fii gata să vii cu mine când se întunecă.

Jinart devenea mult mai articulată. Era mai mult decât părea a fi. Etain decise să aibă încredere în ea, pentru că era cea mai apropiată aliată pe care o avea.

La urma urmei, încă mai avea sabia.

Darman ajunsese la marginea pădurii și se trezi în fața unui câmp deschis de mărimea oceanelor de pe Kamino. Așa părea, în orice caz. Nu putea să vadă granița de o parte și de alta a lui, doar drept în față, acolo unde începeau din nou copacii. Rândurile de cereale – gri ca oțelul, strălucitoare și foșnind în vânt – erau doar până la brâu. Se afla la treizeci de kilometri est de punctul Gamma, disperat să ajungă la el și să doarmă puțin în timp ce aștepta restul echipei.

Urmărirea acoperirii gardului viu – oriunde l-ar fi dus – l-ar fi costat mult timp. Optă să o ia pe ruta directă. Scoase una dintre cele trei micro-telecomenzi din rucsacul de la centură și o activă. Micuțul dispozitiv de vizualizare era suficient de mic pentru a putea fi ținut în palmă, iar el îl setă să cerceteze zona pe o rază de cinci kilometri în jurul său. Nu-i plăcea să le folosească decât dacă era absolut necesar. Pe o planetă ca aceasta, învelișul lor metalic strălucitor nu prea era bun pentru camuflaj. De asemenea, aveau tendința de a dispărea. Și pentru că înregistrau, dar și transmiteau, erau unul dintre ultimele lucruri pe care voia să le lase să cadă în mâinile inamicului.

Dar nici el nu era chiar invizibil. Se uită în jos la armura murdară, brăzdată de noroi uscat, de mușchi verde umed și de lucruri mult, mult mai rele, și știe că era încă un obiect industrial mare din aliaj de plastoid într-un mediu organic blând.

Se lăsă în patru labe, ajustându-și cu grijă echilibrul astfel încât *bagajele* să se așeze drept pe lungimea spatelui său. Genunchiul încă îl durea. Nu avea să îl ajute să se târască pe câmp. Cu cât ajungea mai repede acolo, cu atât se odihnea mai repede.

Telecomanda se înălță vertical în aer, redând o imagine a câmpului care se micșora rapid, apoi peisajul mai larg al terenurilor agricole și al pădurilor, toate acestea pe ecranul vizorului lui Darman. Nu existau clădiri, atât cât putea el să vadă. Asta nu însemna neapărat că zona era pustie. Mersul târâș cu rucsacurile genera multă căldură, dar combinezonul o regla obedient. Sistemul de armură avea mai multe plusuri decât dezavantaje. Nu trebuia să-și facă griji cu privire la animalele sălbatice care așteptau să îl muște, să îl înțepe, să îl otrăvească, să îl infecteze sau să îi strice în vreun fel ziua. Dar mergea încet. Trebuia să facă o buclă largă dacă voia să evite Imbraani. De fapt, întreaga zi fusese un progres lent, deși singurul orar de care se putea agăța acum era cel al camarazilor săi și cât timp le va lua să ajungă la punctul Gamma. Apoi, ei ar fi plecat mai departe dacă nu apărea până la ora stabilită. După aceea... ei bine, după aceea nu mai erau în grafic, ca să spunem așa. Ar fi fost o chestiune de regroupare și de a aduna suficiente informații pentru a cuceri ținta. Darman bănuia că va dura mai mult de câteva zile. Mult mai mult.

Începuse să ia notițe despre flora și fauna locală care putea fi comestibilă și despre pozițiile izvoarelor și cursurilor de apă care nu apăruseră în timpul recunoașterii la mare altitudine. Se întrebă dacă gdanii se puteau mânca decent. Se gândi că poate nu merita să încerce. Din când în când, se oprea să îngenuncheze și să soarbă puțină apă din sticla sa. Fanteziile stomacului său nu mai erau de fâșii de nerf sfârâind, ci de *prăjitură uj* dulce, sățioasă, lipicioasă, de culoarea chihlimbarului. Era un răsfăț rar. Sergentul său de instrucție îi permisesese echipei sale – echipa originală – să o încerce, încălcând regulile Kaminoane privind hrănirea clonelor cu amestecuri nutriționale atent echilibrate. *Sunteți doar niște băieți*, le spusese el.

Umpleți-vă cizmele. Și o făcuseră.

Bătrânul Kal.

Gustul era încă foarte viu în mintea lui Darman. Se întrebă de ce alte indulgențe civile normale s-ar fi putut bucura dacă ar fi avut acces la ele. Și apoi respinse gândul cu putere. Disciplina era respectul lui de sine. Era un profesionist.

Totuși, încă se mai gândea la acea *prăjitură uj*.

— Haide, mișcă-te, spuse el, foarte obosit de absența vocilor camarazilor și căutând alinare în vocea lui. Va fi propriul lui *Comandant*, doar ca să rămână ager. Dă-i drumul...

Telecomanda continuă să transmită imagini previzibile de pace bucolică, petice îngrijite de câmpuri punctate de păduri sălbătice încâlcite, amintind de o lume neliniștită și neîmblânzită. Nu erau încă droizi secerători uriași. La un moment dat, i se păru că vede o formă întunecată mișcându-se prin câmp, undeva în stânga lui, dar când se concentrează asupra ei, era pur și simplu un gol deschis de vânt.

Apoi apăru brusc o pată de întuneric în vizorul său. Darman se opri imediat. Chestia se defectase. Dar imaginea reveni, strălucitoare, roșie și umedă, și își dădu seama că vedea tractul digestiv al unei creaturi vii. Ceva înghițise telecomanda.

Câteva clipe mai târziu, o pasăre mare, bătând încet din patru aripi, trecu pe deasupra lui și aruncă o umbră alarmantă în fața lui. Privi în sus. Era probabil aceeași specie care fusese aspirată în motorul pulverizatorului.

— Sper să-ți dea dureri de gât, nemernico, spuse el și așteptă să se reducă la o pată neagră înainte să plece mai departe.

Îi luă mai mult de o jumătate de oră să ajungă de cealaltă parte a câmpului și mai avea de parcurs douăzeci și cinci de kilometri până la punctul de întâlnire. Se hotărî să meargă spre nordul orașului, deși nu ar fi trebuit să riște deloc să se deplaseze pe timp de zi. *O să ajungi mai devreme. Așteaptă-i, în caz că se hotărăsc că nu sunt mort și mai stau pe gânduri.* Se strecură ușor prin tufișuri, împrăștiind creaturile mici pe care le auzea, dar nu le vedea, și se gândi să-și dea jos rucsacurile doar pentru un moment de ușurare. Dar știa că asta ar fi făcut să fie mult mai greu să se miște când le-ar fi pus din nou la loc. Epuizat, căută la centură un cub de rație și îl mestecă, dorind ca substanțele nutritive să ajungă cât mai repede în sângele său, înainte să se prăbușească în somn și să nu se mai ridice. Luminile îi dansau în fața ochilor. Oboseala îl făcea să vadă chestii inexistente în mintea lui.

Ultimul cub se dizolvă în gura lui.

— Haide, soldat, ridică-te, spuse el.

Jocurile logice îl puteau ține în priză. Trucul era să-și amintească unde se termina jocul și apoi să revină la realitate. Chiar în acel moment decise să se lase pus în mișcare de *Comandantul* său.

— Da, domnule! spuse el, și sări din poziția îngenunchată dintr-o singură mișcare.

Se clătină ușor când genunchii i se blocară, dar rămase în picioare și se sprijini de un copac. Își notă mental că trebuia să se hidrateze mai bine.

Era atât de întuneric în pădure, încât vederea lui nocturnă își făcea efectul din când în când, suprapunând imagini verzi fantomatice peste trunchiuri și ramuri. Se obișnuise cu gama de sunete de animale, iar șoapta ocazională a frunzelor sau pocnetul crengilor se amesteca în tiparul a ceea ce creierul său cataloga drept NPQ – *normal pentru Qiilura*. Din când în când, o pocnitură sau un foșnet ușor anormal îl făcea să se lase ghemuit și să se întoarcă, cu pușca pregătită; dar era în regulă.

Urmări râul de pe holohartă o parte din drum, deși era de fapt mai degrabă un pârau. Scurgerea slabă a lichidului peste stânci era liniștitoare în felul în care putea fi sunetul apei, iar după o oră dădu peste o pauză în coronamentul copacilor care permitea luminii soarelui să se filtreze pe pârau în fâșii oblice. Insecte viu colorate se învârtteau și dansau deasupra suprafeței. Darman nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Da, știa totul despre formațiunile geologice și despre ceea ce acestea prevesteau pentru soldați: surse de apă, stânci înșelătoare, risc de alunecări de teren, peșteri în care să se adăpostească, terenuri înalte pentru apărare, trecători de blocat. Învățământul accelerat *cumulase* lumea naturală pentru el și îi explicase cum să o folosească în avantaj militar.

Dar nimeni nu îi spusese că arăta atât de... frumos. Nu avea cuvinte pentru asta. La fel ca și *prăjitura uj*, era o imagine a unei alte lumi, care nu era a lui.

Stai jos și odihnește-te. Ești prea obosit. Vei începe să faci greșeli fatale.

Slăbiciunea era cea care vorbea. Își scutură rapid capul ca să și-l limpezească. Fără stimuli, nu încă. Trebuia să meargă mai departe. Insectele făceau un circuit constant în jurul curentului, ca niște nave de recunoaștere, încercuind, căutând.

Ești cu câteva ore în avans. Oprește-te. Lipsa somnului te face nepăsător. Nu-ți poți permite să fii neatent.

Părea de bun simț. Nu era vocea jocului, a *Comandantului* său imaginar, care îi dădea ordine: simțea că era din adâncul lui – instinctivă. Și avea dreptate. Progresă din ce în ce mai încet și mai încet și trebuia să se concentreze să pună un picior în fața celuilalt. Se opri și lăsă jos un rucsac, apoi pe celălalt. Era un loc destul de bun pentru a campa. Își umplu sticla de apă și trase câțiva bușteni pe jumătate descompuși pentru a construi un perimetru defensiv, așa cum îi învățase sergentul Kal. Era doar un cerc defensiv jos, format din pietre – sau orice le venea la îndemână –, dar făcea diferența pe un câmp de luptă când nu puteai săpa. Se așeză în scobitura zidită pe care o crease, uitându-se la apă. Apoi își desfăcu sigiliul de la cască și respiră aer nefiltrat pentru prima dată după multe ore.

Mirosea complex. Nu era aerul condiționat din Tipoca City și nici aerul uscat și mort de pe Geonosis. Era viu. Darman eliberă toate clemele de pe armura sa și stivui plăcile în interiorul perimetrului, își setă casca pentru a detecta mișcarea și o lăsă pe peretele improvizat. Apoi își desprinsе combinezonul secțiune cu secțiune și îl clăți în apa curgătoare. Ziua era surprinzător de caldă; nu avusese nicio modalitate de a spune cum se simțea în timp ce era închis în combinezon, doar datele despre mediul ambiant de pe ecran. Dar apa era șocant de rece când intră în ea. Se spălă rapid, se așeză în piscina de lumină solară pentru a se usca, apoi își puse combinezonul. Acesta se uscăse mult mai repede decât el. Apoi își puse din nou armura. Nu avea rost să se obișnuiască cu senzația plăcută de a nu o purta. Îi fusese băgat atât de bine în minte încât era surprins că se gândise la altceva chiar și pentru o secundă: pe teritoriul inamic, dormeai în echipament complet, cu blasterul pregătit.

Își legănă pușca în brațe, se lăsă pe spate pe rucsac și privi insectele care dansau pe apa luminată de soare. Erau de o frumusețe hipnotică. Aripile lor erau de un albastru electric și un roșu-portocaliu strălucitor și zburau în formă de opt. Apoi, una câte una, coborau și pluteau pe suprafața apei, în curent, încă minunate, dar acum aparent moarte.

Darman reacționează. *Toxină în aer.* Închise bine ochii, scoase aerul din plămâni și își puse casca la loc, respirând din nou doar când sigiliul era sigur și masca de filtrare preluă controlul. Dar nu existau date pe vizorul său care să indice vreun

contaminant. Aerul era curat. Se aplecă și luă câteva insecte prinse într-un vârtej. Una dintre ele dădu dintr-un picior de câteva ori și apoi rămase nemișcată. Când privi în sus, nu mai zbura niciuna. Părea trist. Ceea ce îl deranja și mai mult era că părea inexplicabil. Curios, căută un recipient gol de cuburi de rație și aruncă insectele în el pentru a le analiza mai târziu. Apoi închise ochii și încercă să ațipească, cu pușca pregătită.

Dar somnul îl ocolea. Casca lui detecta mișcări și îl trezea la fiecare câteva minute la intruziunea unor mici creaturi care nu reprezentau o amenințare pentru el. O dată sau de două ori detectase un gdan, iar el deschisese ochii pentru a vedea punctele sclipitoare de lumină reflectată care îl priveau înapoi.

O dată, sistemul detectă ceva mai mare, dar nu era la fel de mare ca orice umanoid din baza sa de date, și care își păstră distanța înainte să dispară.

Dormi puțin. O să ai nevoie, fiule.

Darman nu era sigur dacă era propria voce sau cea a *Comandantului* său imaginar. Oricum ar fi fost, era un ordin pe care era prea dispus să-l asculte.

* * *

Lui Ghez Hokan nu-i plăcuse niciodată să fie chemat, dar Ovolot Qail Uthan avea darul de a fi *fermecătoare* în această privință. Îl invitase să se întâlnească cu ea în complexul de cercetare. Trimisese chiar și un membru al personalului ei cu un speeder pentru a-l duce de la birourile sale. Hokan aprecie gestul. Femeia știa cum să-și folosească puterea și influența. Negustorul Neimoidian mai avea de învățat.

Uthan nu era deosebit de drăguță, dar avea darul de a se îmbrăca bine – în haine simple și întunecate – și de a se purta ca o împărăteasă. Asta echilibra balanța. Ceea ce îi plăcea cel mai mult lui Hokan la ea era că, deși părea să știe că farmecul feminin nu va trece peste bunul lui simț, nu renunța niciodată la fațada ei seducător de rezonabilă. Era o profesionistă, iar respectul reciproc mergea foarte departe cu el. Faptul că era un savant cu abilități politice subtile îl impresiona și mai mult. Aproape că-i putea ierta actul nefiresc de a lupta fără arme reale.

Exteriorul degradat al clădirii fermei făcu loc ușilor din aliaj ranforsat și coridoarelor lungi cu ceea ce păreau a fi pereți de siguranță. Hokan își purta casca sub un braț, nedorind să o lase – sau armele – cu servitorul. Bătrânul părea localnic. Localnicii erau cu toții hoți.

— Vă așteptați la niște incendii la silozurile de cereale? spuse el și împunse cu degetul arătător pereții etanși încastrați, rezistenți la explozie.

Uthan scoase un râset jos, răutăcios, despre care el știa că putea la fel de ușor să treacă la o voce de comandă și să înghețe o trupă de soldați.

— Vă sunt recunoscătoare că v-ați făcut timp să mă vedeți, Generale Hokan, spuse ea. În condiții normale, nu aș ocoli niciodată pe cineva cu care am un contract și nu aș vorbi direct cu... subcontractantul său. Este foarte nepolitic, nu credeți? Dar sunt puțin îngrijorată.

Ah, Ankkit nu făcea parte din această conversație. Hokan începu să înțeleagă. Iar ea pornise direct cu linguşelile.

— Sunt doar Hokan, un simplu cetățean. Permiteți-mi să vă aflu preocupările... doamnă? Se simți brusc prost. Habar n-avea cum s-o numească. Doamnă Uthan?

— Doamnă Doctor va fi bine, mulțumesc.

— Atunci, cum pot să vă liniștesc, doamnă Doctor?

Îl conduse într-o cameră laterală și îi indică trei scaune tapițate cu brocart bej strălucitor, clar importate de pe Coruscant. El ezită să se așeze pe un scaun atât de vizibil decadent, dar o făcu pentru că nu voia să stea în fața ei ca un servitor. Uthan luă scaunul cel mai apropiat de el.

— Cred că ai o idee despre importanța muncii pe care o desfășor aici.

— Nu în detaliu. Viruși. Asta rezultă din specificația clădirii, cel puțin. Iscodise echipele de constructori, care erau, de asemenea, toți hoți. Materiale periculoase.

Dacă Uthan era surprinsă, nu arată niciun fel de indicație.

— Exact, spuse ea. Și mărturisesc că sunt oarecum tulburată de evenimentele din ultimele zile. Lik Ankkit m-a asigurat că securitatea îmi este garantată, dar aș aprecia foarte mult evaluarea ta asupra situației. Tonul ei se înăspri doar o fracțiune: încă siropos, dar acum cu cristale ascuțite în el. Acest proiect este amenințat? Puteți să-i mențineți securitatea?

Hokan nu ezită.

— Da, cred că instalația dumneavoastră este vulnerabilă. Era un maestru al meseriei sale. Nu vedea niciun motiv pentru a-și pierde reputația din cauza unei restricții care nu-i aparținea. Și nu, nu pot garanta nimic cu nivelul și calitatea personalului pe care îl am.

Uthan se dădu în spate cu o lentoare controlată.

— Ultima chestiune mai întâi. Nu aveți resursele necesare pentru a-i angaja? Contractul lui Ankkit este destul de generos.

— Această generozitate nu s-a coborât până la operațiunea mea.

— Ah. Poate ar trebui să scurtăm lanțul de aprovizionare în interesul eficienței.

— Nu am nicio opinie în această privință. Ankkit este binevenit să-și ia partea lui, atâta timp cât eu am instrumentele necesare pentru a-mi face treaba.

— Asta nu e chiar partea pe care o aveam în minte pentru Ankkit. Ea zâmbi, fără nicio căldură. Și crezi că recente incursiuni au legătură cu această facilitate?

— Dovezi circumstanțiale. Da. Hokan îi întoarse zâmbetul și bănuia că al lui era cu câteva grade mai rece. Dacă ea îi făcea asta lui Ankkit, i-o putea face și lui. Este o planetă mare. De ce regiunea Imbraani? De ce să trimită agenți Jedi?

— Ați localizat vreo forță?

— Nu. Am identificat cel puțin două puncte de contact și o navă doborâtă, totuși.

— Contact dur?

— Situații în care soldații se luptă între ei. Nu că șleahta lui de mercenari erau soldați. Nu pot să evaluez numărul.

— Dacă aș putea aranja ca tu să ai comanda droizilor Separatiști și a ofițerilor lor din garnizoana noastră din apropiere, asta ți-ar ușura sarcina?

— Eu nu iau partea nimănui. Nu voi minți și nu mă voi preface că vă susțin cauza.

— Aveți experiență militară, desigur. Nu e nicio rușine să fiți mercenar.

— Sunt Mandalorian. Este în sufletul meu, precum și o parte din educația mea. Nu, nu e nicio rușine atâta timp cât dau tot ce am mai bun din mine.

Uthan se topi brusc în ceea ce părea a fi o jumătate de zâmbet sincer și simpatic.

— Cred că ar trebui să împărtășesc ceva cu tine. S-ar putea să fie chinuitor. În tonul ei onctuos existau încă margini dure. Republica a creat o armată de trupe clonate. Milioane de oameni. Au fost crescuți să lupte și să servească Generalii Jedi

fără să pună întrebări, modificați pentru a fi servitorii lor de bunăvoie. Nu au avut parte de o viață normală și îmbătrânesc foarte repede – dacă supraviețuiesc fiind iroșiți în bătălii prostești. Știți al cui material genetic a fost folosit pentru a crea acești sclavi nefericiți?

— Nu, nu știu. Hokan nu se jena niciodată să-și recunoască ignoranța. Asta era pentru oamenii mici. Spuneți-mi.

— Al lui Jango Fett.

— Ce?

— Da. Cel mai bun războinic Mandalorian din vremea lui a fost folosit pentru a produce carne de tun pentru Jedi.

Dacă l-ar fi scuipat în față, n-ar fi putut fi mai uimit. Știa că ea era conștientă de ceea ce l-ar fi înfuriat; folosise termenul emoțional de *războinic*, nu de *vânător de recompense*. Știa cât de mult îi va jigni mândria culturală această dezvăluire. Dar avusese dreptate să-i spună. Era o chestiune de onoare, și nu doar a lui. Nu voia să-și vadă moștenirea folosită în această farsă de război.

— Aș accepta contractul chiar dacă nu m-ați plăti, spuse el.

Uthan păru să se relaxeze.

— Îți putem da până la o sută de droizi pentru început. Cere dacă ai nevoie de mai mulți. Este o garnizoană mică pentru că nu am vrut să atragem atenția, dar acum că avem oricum această atenție, putem să ne întărim dacă este necesar. Ce zici de trupele existente?

— Cred că ar trebui să le dăm înștiințări de concediere. Poate că trupele dumneavoastră ar putea începe prin a mă ajuta cu administrarea acestora.

Uthan clipi pentru o secundă, iar Hokan își dădu seama că îi luase mai mult timp decât de obicei să înțeleagă ce voia să spună. Înțelegea sensul: *Pot fi la fel de nemilos ca tine*. Se va gândi de două ori înainte să-l submineze așa cum îl submina pe Ankkit.

— Ar putea fi un început bun, spuse ea.

Hokan se ridică în picioare și își ținu casca în ambele mâini. Întotdeauna fusese mândru de acea tradiție, mândru că nu se schimbase de mii de ani, cu excepția unei îngrădiri tehnice ici și colo. Ceea ce conta cu adevărat era ceea ce se afla sub armura Mandaloriană – o inimă de războinic.

— Vrei să știi ce virus dezvoltăm aici, domnule *Maior* Hokan? întrebă Uthan.

Deci acum avea un rang real, nu mai folosea extravagantul și măgulitorul *Generale*.

— Este nevoie să știu?

— Cred că da. Vedeți, este special pentru clone.

— Ia să vedem. Pentru a-i face din nou bărbați adevărați?

— Nimic nu poate face asta. Este pentru a-i ucide.

Hokan își puse casca la loc cu grijă.

— Este cea mai bună soluție, spuse el, și vorbea serios.

Capitolul 7

Bal kote, darasuum kote, Jorso 'ran kando a tome. Sa kyr 'am Nau tracyn kad, Vode an⁹.

Cântec tradițional Mandalorian de război

Ar fi fost mult, mult mai ușor să lupte într-un alt mediu.

Niner hotărî că, atunci când se va întoarce la bază, va cere modificarea manualului de instruire privind războiul non-urban, pentru a reflecta faptul că procedurile standard de operare pentru terenul rural temperat nu erau cu siguranță interschimbabile cu tacticile din junglă.

Era vorba de câmpuri. Era prea mult teren deschis între zonele de acoperire. Niner stătuse atât de mult timp în furca unui copac, încât o fesă îi amortise, iar cealaltă o prindea repede din urmă. Și totuși, grupul de *milițieni* era întins în iarbă, la marginea unui câmp recent cosit, împărțind sticle de urrqlal.

Niner nu se mișcă sub camuflajul său de frunze. Era aproape toamnă, așa că era o șmecherie pe care nu aveau să se mai poată baza mult timp, căci aproape toată pădurea era de foioase. Plănuiau să se retragă cu mult timp înainte de asta.

— Se întâmplă ceva, sergent? Vocea lui Fi era o șoptă în casca lui, chiar dacă sunetul nu se transmitea. Era un obicei inteligent, pentru orice eventualitate. Dacă o precauție era bună, două erau și mai bune. Încă mai beau?

— Da. Am putea oricând să așteptăm să moară de insuficiență hepatică. Să economisim muniția.

— Ești bine?

— Am vezica un pic plină, dar în rest sunt bine.

— Atin distruge computerul de bord al speederului ăluia.

— Sper că o face în liniște.

— S-a mutat puțin în pădure. Crede că a descărcat câteva hărți de înaltă rezoluție, dar restul sunt probabil prăjite. Acum se ocupă de fișierele de criptare.

— Atâta timp cât e fericit.

Fi scoase un hohot de râs înăbușit.

— Da, este fericit.

Eu am fost Darman. Niner încă nu avea nicio idee despre ce voise să spună Atin cu asta. O să-și amintească să-l întrebe într-un moment mai potrivit. Tot ce-și dorea în acel moment era ca gorilele lui Hokan să se ridice și să plece mai departe, ca să poată trece spre punctul de întâlnire Beta, aflat la doar patru kilometri în față. Ar fi fost ușor să-i termine de aici, dar asta ar fi lăsat o grămadă frumoasă de cărți de vizită, iar echipa lăsase deja prea multe. Niner voia să evite toate *contactele dure* pe care le putea evita. Trebuiau să rămână în curând fără urrqlal.

Și nu se poate să îl ia foarte în serios pe Ghez Hokan.

Niner tocmai privi grupul prin luneta puștii sale, întrebându-se de ce erau mai mulți Weequay, când toți se uitară în sus, dar nu la el. Se uitau în dreapta lui.

⁹ Bal kote, darasuum kote, Jorso 'ran kando a tome. Sa kyr 'am Nau tracyn kad, Vode an – Și glorie, glorie eternă, vom purta împreună greutatea ei. Făurit ca sabia în focul morții, Frați cu toții.

— Se mai apropie cinci ținte, spuse Fi.

Niner urmări spre dreapta foarte ușor.

— Le-am văzut.

Nu păreau a fi *milițieni*. Erau un Umbaran, foarte inteligent, într-o uniformă gri deschis care se potrivea cu pielea lui, și patru droizi de luptă mărșăluind în spatele lui. Câțiva dintre băieții din *miliție* se ridicară în picioare. Unul dintre ei, întins pe jos, își ținea sticla ca ofertă, mormăind ceva despre *vindecarea ruginii*.

Singurele cuvinte de conversație pe care Niner le putu capta de la Umbaran au fost *Hokan cere... orice contact...* Briza luă restul.

Au primit întăriri, gândi el. Asta este o problemă cu totul diferită.

Și era, dar nu și pentru el de data asta. Droizii își ridicară blasterele integrate fără avertisment și deschiseră pur și simplu focul asupra grupului de *milițieni*. Traseră câteva rafale în mod ordonat și apoi așteptară, privindu-și victimele ca și cum le-ar fi verificat. Umbaranul – subofițer sau sergent? – făcu un pas înainte și trase o altă rafală de la mică distanță într-un Weequay. Aparent mulțumiți că și-au făcut treaba, adunară diversele blasteri și arme de mână ale grupului, căutară ceva la cadavre – un act de identitate, bănuia Niner – și plecară calmi, înapoi pe ruta pe care veniseră.

Niner îl auzi pe Fi expirând în același timp cu el.

— Ei bine, spuse Fi. Poți să-ți golești vezica acum, presupun.

Niner alunecă de pe furca copacului, iar piciorul se îndoi sub el. Își scoase plăcuțele și își frecă coapsa pentru a pune în mișcare sângele.

— Despre ce crezi că a fost vorba?

— Lui Hokan nu-i place ca ei să bea în timpul serviciului?

Atin apăru, cu o amestecătură de circuite și fire într-o mână.

— Se pare că au apărut tinichelele să preia comanda. Dar de ce să-i împuște?

— Tinichele? spuse Fi.

— Cum le spunea echipa ta?

— Droizi.

Niner îl împunse pe Fi.

— Generalul Zey a spus că Hokan era violent și imprevizibil. Își execută cu sânge rece propriile gorile. Să ne amintim asta.

Își adunară echipamentul și de data asta fu rândul lui Atin și Niner să ducă încărcătura pe care o montaseră sub o prăjină. Fi mergea în avangardă.

— Încă n-am tras niciun foc de armă, spuse el.

— În acest gen de misiune, cu cât sunt mai puține, cu atât mai bine, zise Atin.

Niner o luă ca pe un semn că Atin se *alătura* echipei. Tonul lui nu mai era la fel de defensiv. Oamenii obișnuiți spuneau că nu puteau face diferența între o clonă și alta, nu-i așa? Că asta se întâmpla dacă petreceai prea mult timp uitându-se la fețe și nu suficient întrebându-se ce anume modelează oamenii și ce se întâmpla în capul lor.

— Păstrează-le pentru mai târziu, spuse Niner. Cred că o să avem nevoie de fiecare foc.

* * *

Cred că mi-am pierdut mințile.

Etain privea clădirile dărăpănate ale fermei printr-o deschizătură din pereții de

scândură ai hambarului. Acoperișurile se conturau pe turcoazul tot mai adânc al cerului la amurg: două lămpi stăteau lângă pridvorul clădirii principale pentru a-i ține pe gdani departe de poteca spre baia exterioară. Erau atât de mulți mici prădători care își făceau cuiburile în jurul fermei, încât una dintre vizuinele lor se prăbușise, lăsând o gaură în curtea fermei care acum se umplea de fiecare dată când ploua. Birhan nu era mare amator de întreținere.

Totuși, asta îi ușura unele sarcini. Satisfăcută că nu se apropia nimeni, se întoarse să lucreze la desprinderea scândurilor din structura din spatele hambarului. Nu exista o altă ieșire dacă ar fi fost prinsă într-o ambuscadă, așa că își făcea una.

Se concentrează asupra scândurilor, fixându-și în minte forma și poziția lor. Apoi le vizualiză despărțindu-se și dându-se la o parte, creând un gol. *Mișcați-vă*, gândi ea. *Doar despărțiți-vă, dați-vă la o parte...* Și scândurile se mișcă într-adevăr. Exersă de câteva ori deplasarea lor cu Forța, lăsându-le să cadă la loc în liniște.

Da, putea folosi Forța. Când se simțea încrezătoare și controlată, putea să stăpânească tot ce o învățase Fulier; dar acele zile puteau fi puține și rare. Se purta cu un temperament nepotrivit pentru un Jedi. Îi privea pe cei care acceptau cu seninătate Forța și le invidia siguranța. Se întreba de ce sângele Jedi se deranjase să se manifeste în cineva atât de supus greșelii. Etain speră că va reuși să folosească Forța pentru a face ceva mai important decât să mute scânduri, dacă situația o va cere. Era sigură că următoarele câteva zile o vor testa dincolo de limitele ei.

Jinart sosi imediat după ce se întunecă complet. În ciuda faptului că privea cu atenție prin crăpătura din perete, cu sabia pregătită, Etain nu o văzu apropiindu-se și nici măcar nu o auzi până când nu se deschise ușa.

Dar o simțise. Și se întrebă de ce nu o simțise până atunci.

— Gata, fată? întrebă Jinart.

Era înfășurată într-un șal murdar care părea să meargă de la sine. Era o deghizare destul de convingătoare.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Etain.

— Ce să-ți spun? întrebă Jinart.

— S-ar putea să fiu mai puțin decât Padawanul ideal, dar întotdeauna pot simți un alt Jedi. Vreau să știu de ce.

— Te înșeli. Eu nu sunt deloc așa. Dar servim aceeași cauză.

Jinart aruncă o privire în jur și luă resturile unei pâini pe care Etain nu o terminase. O băgă sub șalul ei.

— Asta nu a fost o explicație, spuse Etain și o urmă pe ușă. Nu se vedea niciun gdan. Dacă această femeie era puternică în Forță și nu era un Jedi, trebuia să știe de ce. Trebuie să știu ce ești.

— Nu, nu ai nevoie.

— De unde știu că nu ești cineva care a trecut de partea întunecată?

Jinart se opri brusc și se întoarse, brusc mai rapidă și mai dreaptă decât ar fi trebuit să fie o femeie în vârstă.

— Pot alege când sunt detectată și când nu sunt detectată. Și, având în vedere competența ta, eu sunt cea mai expusă riscului. Acum, liniște.

Nu era chiar răspunsul la care se aștepta Etain. Simțea aceeași autoritate pe care o simțise în prezența lui Fulier, cu excepția faptului că el prezenta vârfuri și coborâșuri ale Forței, în timp ce Jinart proiecta o stabilitate infinită.

Ea era certitudinea. Etain invidia certitudinea.

Jinart o conduse în pădurea care mărginea Imbraani la est. Ținea un ritm de

mers chinuitor, iar Etain hotărî să nu mai pună alte întrebări deocamdată. În diferite puncte de pe drum, Jinart devia. *Ai grijă la vizuinele de animale*, spunea, iar Etain ocolea găuri și depresiuni care îi spuneau că zona era ocupată de colonii de gdani.

În cele din urmă se opriă o jumătate de oră mai târziu, după ce parcurseră un arc care îi ducea spre nord, până la marginea râului Braan. Ca apă curgătoare, era mai degrabă un pârâu mare. Jinart stătea nemișcată, aparent uitându-se la apă, dar nu părea să se concentreze. Apoi își smuci capul și privi spre vest, respirând adânc și expirând încet.

— Mergi în amonte, spuse ea. Urmează malul râului și ține-ți mintea limpede. Soldatul tău este încă acolo și are nevoie de acele planuri.

— Un soldat. Unul?

— Asta am spus. Haide. Nu va mai sta acolo mult timp.

— Nu e un grup, deci. Nici măcar câțiva.

— Corect. Mai sunt și alții, dar sunt un pic mai departe de aici. Acum du-te.

— Ce te face să crezi că am planuri?

— Dacă nu aveai, nu aș fi riscat ca să te îndrum spre contactul tău, spuse Jinart. Am alte treburi de făcut acum. Când îți vei găsi soldatul, voi încerca să-l conving pe Birhan să-l găzduiască pentru o vreme. Va avea nevoie de un loc unde să se ascundă. Continuă să te ocupi de asta. N-o să mai stea pe aici.

Etain o privi pe Jinart pornind spre oraș, uitându-se înapoi doar o singură dată. Padawana își scoase sabia și încercă să aibă o idee despre ce s-ar putea afla la vest, de-a lungul malului râului, iar când se uită din nou înapoi, Jinart nu era nicăieri. Fu conștientă de foșnetul unor picioare mici cu gheare din jurul ei. Dispăruse orice influență care îi ținuse pe gdani la distanță cât timp Jinart fusese cu ea. Dădu din când în când cu piciorul și speră că cizmele ei erau suficient de groase.

Dacă se întorcea la fermă, nimic nu s-ar fi schimbat și nu ar fi fost mai aproape de a livra informațiile. Nu avea de ales decât să meargă mai departe.

Malul era acoperit de vegetație pe alocuri și păși în râu, știind că acesta era puțin adânc. Cunoașterea nu făcu mai plăcută mersul în cizme îmbibate de apă. Dar era o rută sigură și îi împiedica pe gdani să-și încerce norocul cu ea. Se fereau de Jinart. Etain se întrebă de ce Forța nu îi împiedica să o urmărească și pe ea. Era o confirmare în plus, dacă ar fi avut vreodată nevoie, că nu era o Jedi prea bună când venea vorba de utilizarea Forței. Trebuia să se concentreze. Trebuia să găsească acel simț al scopului și al acceptării care îi scăpase atât de mult timp.

Cu toate că nu se apropiase încă de stăpânirea Forței, putea să vadă și să simtă dincolo de lumea imediată. Simțea creaturile nocturne din jurul ei; simțea chiar și micii țipari argintii care se despărteau pentru a o evita înainte să-i atingă cizmele pe drumul lor în aval. Apoi deveni conștientă de ceva ce nu se aștepta să întâlnească în sălbăticia pădurilor Imbraani. Un copil. Simțea un copil în apropiere. Era ceva neobișnuit în legătură cu copilul, dar era cu siguranță un copil mic, și avea un sentiment de pierdere. Nu-și putea imagina că vreunul dintre orașeni ar fi lăsat un copil afară noaptea, cu gdanii prin preajmă.

Ignoră-l. Nu e problema ta acum. Dar era un copil. Nu-i era frică. Era neliniștit, dar nu speriat, așa cum ar fi trebuit să fie orice copil care se plimba singur noaptea.

Dintr-o dată fu ceva care îi atinse fruntea. Întinse mâna instinctiv, ca și cum ar fi alungat o insectă, dar nu era nimic acolo. Și totuși simțea ceva chiar între sprâncene. Se scufundă scurt spre piept, exact pe stern, și reveni la frunte. Apoi fu orbită brusc de o lumină de o intensitate dureroasă care apărură din întuneric și o

copleși. Nu mai avea nimic de pierdut. Își scoase sabia, pregătită să moară în picioare. Nu avea nevoie să-și vadă adversarul. Se auzi un sunet ușor de *ah*. Lumina se opri. Încă mai putea simți copilul chiar în fața ei.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse o voce de bărbat. Nu v-am recunoscut.

Și în continuare detecta doar un copil, atât de aproape încât trebuia să fie lângă bărbat. Dintr-un motiv oarecare, nu-l putea simți deloc pe bărbat în Forță.

Imaginile-fantomă roșii ale luminii încă o orbeau. Își ținu sabia nemișcată. Când vederea i se limpezi, știa exact la cine se uita și știa că Jinart o trădase. Probabil că tot ea îl trădase și pe Fulier. Etain putea vedea casca Mandaloriană distinctivă a lui Ghez Hokan. Fanta sinistră în formă de T îi spunea tot ce trebuia să știe. Ridică sabia. Ambele sale mâini se odihneau pe pușcă. Poate că acel copil – copilul nevăzut – fusese o momeală, o diversiune proiectată de Jinart.

— Doamnă? Lăsați arma jos, doamnă...

— Hokan, asta e pentru Maestrul Fulier, șuieră ea și îl lovi.

Hokan sări înapoi cu reflexe uimitoare. Ea nu îi recunoscuse vocea: era mai tânără, aproape fără accent. Nici măcar nu își ridică pușca. Monstrul se juca cu ea. Ea se învârti pe vârful piciorului și fu cât pe ce să-i smulgă brațul. O furie bruscă îi strânse gâtul. Tăie din nou, dar nu găsi decât aer.

— Doamnă, vă rog, nu mă obligați să vă dezarmez.

— Încearcă, spuse ea. Îi făcu semn să înainteze cu o mână, cu sabia fixată în cealaltă. Vrei arma asta? Încearcă.

El se aruncă asupra ei, lovind-o direct în piept și aruncând-o cu spatele în râu. Copilul era încă acolo. Dar unde? Cum? Apoi Hokan fu deasupra ei, ținând-o sub apă cu o mână, iar ea scăpă sabia. Se luptă și se sufocă și crezu că se va îneca și habar nu avea de ce nu putea să lupte cu un om obișnuit cu proprii ei pumni. Ar fi trebuit să fie capabilă să adune mai multă forță fizică decât acest om.

El o scoase din apă cu o singură mână și o aruncă pe spate pe malul râului, ținându-i ambele brațe în jos.

— Doamnă, stați liniștită...

Dar ea nu terminase încă. Cu un mârâit animalic, înfipse puternic genunchiul între coapsele lui, cât de tare putu, iar când era speriată, disperată și furioasă, asta însemna într-adevăr foarte tare. Nu-și dăduse seama de asta până acum.

Etain icni când genunchiul ei trosni. O duru. Dar nu părea să-l doară și pe el.

— Doamnă, cu tot respectul, vă rog să tăceți. O să ne omori pe amândoi. Masca sinistră se profila deasupra ei. Eu nu sunt Hokan. Eu nu sunt el. Dacă te calmezi, îți voi arăta. El își slăbi ușor strânsoarea și ea aproape că se zbătu să se elibereze. Acum tonul lui era dezorientat. Doamnă, încetați, vă rog. O să vă dau drumul și o să mă ascultați cum vă explic cine sunt.

Respirația îi venea în gâfâieli și tuși apa din ea. Copilul veșnic prezent o dezorienta atât de mult încât încetă să mai încerce să-l miște și îl lăsă să se ridice în picioare. Etain îl putea vedea acum clar. Vedea bine în întuneric, mai bine decât un om normal. Se holba la o creatură uriașă, asemănătoare unui droid, îmbrăcată în plăci de armură gri pal, fără față și fără semne. Și avea o pușcă blaster. *Chestia* – el – întinse o mână ca și cum ar fi vrut să o tragă în picioare. Ei bine, nu era Ghez Hokan. Asta fu tot ce își putu da seama. Îi luă mâna blindată și se ridică în picioare.

— În numele Creației, ce ești tu? reuși ea să întrebe.

— Doamnă, îmi cer scuze. Nu v-am recunoscut la început. Este în întregime vina mea că nu m-am identificat corect. Își atinse scurt degetele cu mânuși negre la

tâmplă, iar ea observă placa de încheieturi de pe spatele mânușilor. Sunt din trupele de comando ale Marii Armate CC-unu-unu-trei-șase. Aștept ordinele dumneavoastră, doamnă General.

— General?

Vocile care veneau din chestii care păreau să nu aibă buze îi aminteau prea mult de droizi.

El înclină ușor capul.

— Îmi cer scuze. Nu v-am văzut împletitura... Doamnă Comandant.

— Și ce este Marea Armată?

— Armata Republicii, doamnă. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ați pierdut contactul cu Coruscantul de ceva vreme și...

— De când am dobândit o Mare Armată?

— Cam acum zece ani. Arată spre tufișurile de pe mal. Să discutăm asta într-un loc mai puțin public? Prezinți un fel de țintă pentru oricine are o lunetă de noapte. Cred că până și *miliția* locală se poate descurca cu una.

— Mi-am scăpat sabia în râu.

— Lăsați-mă să o iau, doamnă, spuse el.

Păși în apa mică, iar lumina de pe cască se aprinse. Se aplecă și băjbăi în apa luminată, apoi se ridică cu mânerul în mână.

— Vă rog să nu o mai folosiți pe mine, da?

Etain își dădu părul ud pe spate de pe față cu degetele răcoroase. Apoi luă sabia cu grijă.

— Oricum nu cred că aș avea prea mult noroc. Uite, de ce mi-ai spus Comandant?

— Doamnă, Jedii sunt cu toții ofițeri acum. Sunteți un Jedi, nu-i așa?

— Greu de crezut, nu-i așa?

— Fără supărare, doamnă...

— Aș pune aceeași întrebare dacă aș fi în locul tău. Comandant. *Comandant?* Sunt Padawana Etain Tur-Mukan. Maestrul Kast Fulier e mort. Se pare că tu ești soldatul pe care trebuie să-l ajut. Se uită la el. Cum te numești?

— Doamnă, sunt CC...

— Numele tău. Numele tău adevărat.

El ezită.

— Darman, spuse el, părând să se simtă jenat de asta. Trebuie să plecăm de aici. Mă caută.

— Nu le va fi greu să te găsească în costumul ăsta, spuse ea cu sarcasm.

— Murdăria s-a spălat. Rămase tăcut pentru o clipă. Aveți ordine pentru mine, doamnă? Trebuie să ajung la punctul de întâlnire Gamma și să găsesc restul echipei mele.

Vorbea în jargonul armatei.

— Când trebuie să faci asta? Acum?

El făcu o pauză.

— În douăsprezece ore standard.

— Atunci avem timp. Am planuri pe care vreau să ți le arăt. Întoarce-te cu mine și hai să vedem ce avem de făcut în continuare. Puse sabia la centură și făcu un gest cu ambele brațe. Te voi ajuta să cari.

— Sunt grele, doamnă.

— Sunt un Jedi. Poate că nu sunt un Jedi foarte competent, dar sunt

puternică din punct de vedere fizic. Chiar dacă m-ai doborât.

— Puțin antrenament va rezolva asta, doamnă, spuse el, și își dădu jos acea cască Mandaloriană teribilă cu un pocnet slab al sigiliului. Sunteți Comandant.

Era un bărbat tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani, cu părul negru tuns scurt și ochi negri. Și, în ciuda planurilor dure ale feței sale, avea o expresie încrezătoare și inocentă, atât de plină de încredere încât o surprinse. Nu era doar încrezător în el însuși; emana încredere și în ea.

— Probabil că sunteți doar puțin ruginită, doamnă. O să vă punem din nou în formă cât ai zice pește.

— Ești în formă, Darman? O copleșise. Nu ar fi trebuit să fie așa. Cât de bun ești?

— Sunt în trupele de comando, doamnă. Crescut pentru a fi cel mai bun. Crescut pentru a vă servi.

Nu glumea.

— Câți ani ai, Darman?

Nici măcar nu clipi. Ea putu vedea mușchii tari din gâtul lui. Nu era nici măcar o urmă de grăsime pe fața lui. Părea extrem de în formă, într-adevăr, un soldat model.

— Am zece ani, doamnă, spuse Darman.

* * *

Droizii nu beau și nu alergau după femei și nu aveau niciun interes să facă bani în plus. Nu erau războinici adevărați, soldați cu mândrie și onoare, dar cel puțin Ghez Hokan putea avea încredere că nu vor fi găsiți a doua zi dimineața zăcând în șanț cu o sticlă goală. Și arătau cu adevărat magnific când mărșăluiau.

Acum mărșăluiau, de-a lungul căii largi de pietriș care ducea până la vila lui Lik Ankkit. Hokan merse alături de ei, apoi în spatele lor, schimbându-și poziția, pentru că era fascinat de precizia absolută a pașilor lor și de conformitatea complet invariabilă a înălțimii și a profilului lor. Arătau ca niște cărămizi într-un zid perfect, un zid care nu putea fi spart niciodată. Mașinile puteau fi făcute să fie identice, și asta era bine. Dar era o anatema să faci asta cu oamenii – mai ales cu bărbații Mandalorienii.

Locotenentul Umbaran ridică brațul și opri plutonul de droizi la zece metri de treptele verandei. Lik Ankkit era deja în picioare pe scara de sus, privindu-i, cu pălăria lui fantezistă și roba aia prostească, ca un negustor slab și decadent ce era.

Hokan înaintă, cu casca sub braț, și dădu din cap politicos.

— Bună dimineața, Hokan, zise Ankkit. Văd că ți-ai făcut în sfârșit prieteni.

— Aș vrea să ți-i prezint, spuse Hokan. Pentru că o să vă vedeți foarte des. Se întoarse spre locotenent. Continuă, Cuvin.

Umbaranul salută.

— Pluton – înaintați.

Totul era un teatru vulgar, dar Hokan așteptase mult timp asta. Era, de asemenea, necesar. Trebuia să cazeze câteva trupe în apropierea instalației lui Uthan pentru o desfășurare rapidă. Nu aveau să fie de mare folos în baza aflată la treizeci de kilometri distanță.

Ankkit făcu un pas înainte când droizii ajunseră la trepte.

— Asta e un scandal, spuse el. Federația Comerțului nu va tolera...

Neimoidianul se dădu la o parte chiar în momentul în care primul rând de droizi ajunse la ușa din lemn de kuvara încrustată complex, cu imagini de vițe împletite. Hokan nu se aștepta la o demonstrație de eroism, și nu avu parte de ea.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră că îmi permiteți să-mi cazez trupele aici, spuse el. O utilizare nobilă a întregului spațiu irosit. Separatiștii sunt recunoscători pentru sacrificiul personal pe care îl faceți pentru a asigura securitatea proiectului Doctorului Uthan.

Ankkit coborî treptele cât de repede îi permiteau pălăria sa impunătoare și roba lungă. Chiar și pentru standardele de anxietate Neimoidiene, părea teribil de supărat. Tremura. Era cu aproape un cap mai înalt decât Hokan, chiar și fără pălăria care foșnea ca și cum o creatură ar fi aterizat în ea și se străduia să scape.

— Am un contract cu Doctorul Uthan și cu guvernul ei.

— Și nu ai reușit să onorezi clauza care garanta resurse adecvate pentru securitate. Notificarea de penalizare a Doctorului Uthan ar trebui să fie în drum spre biroul dumneavoastră.

— Nu-mi place să fiu trădat.

— Nu așa te poți adresa unui ofițer al forțelor Separatiste.

— Un ofițer!

— Ofițer de teren. Hokan zâmbi pentru că era cu adevărat fericit. Nu mai am nevoie de tine acum, Ankkit. Fii doar recunoscător că ești în viață. Apropo, guvernul doctorului Uthan a plătit un bonus direct Federației Comerțului pentru a se asigura că mi se permite să lucrez fără obstacole. Trupele inamice au debarcat, iar această regiune se află acum sub legea marțială.

Gura tăiată a lui Ankkit era încleștată de furie. Cel puțin nu implora pentru viața lui. Hokan ar fi fost nevoit să-l ucidă dacă ar fi făcut-o. Nu putea suporta așa ceva.

— Și presupun că asta înseamnă că tu ești legea, Hokan, spuse Ankkit.

— Maior Hokan, te rog. Dacă vezi vreunul dintre foștii mei angajați rătăcind pe aici, nu-i adăposti, da? Unii dintre ei nu au reușit să se prezinte pentru a-și ridica indemnizația de plecare. Aș vrea să mă ocup personal de pachetul lor de relocare.

— Sunteți paradigma unui management eficient pentru noi toți, spuse Ankkit.

Hokan se bucura de momentul de răzbunare, apoi îl puse deoparte ca pe un bibelou care îi distragea atenția. Ankkit nu mai era o amenințare acum; nu puteai să mituiеști droizi. Ofițerii Umbarani și Aqualish știau acum ce se întâmpla cu soldații neglijenți, pentru că îi îndepliniseră ordinele de execuție. Hokan avu grijă să se asigure că toată lumea știa clar ce se întâmpla dacă părăseau slujba lui.

— Și eu unde locuiesc? întrebă Ankkit.

— Oh, este o grămadă de loc aici, răspunse Hokan.

Urmă o izbitură puternică, urmată de clinchetul sticlei fragile care se lovea de o podea tare. Droizii puteau fi atât de neglijenți.

— Sunt sigur că nu le vei sta în cale.

Își atinse casca cu degetele și plecă. Încă mai lipseau câțiva din fosta sa trupă. Unul dintre ei era locotenentul Weequay, Guta-Nay. Își dorea foarte mult să-l localizeze, deoarece trebuia să le demonstreze noilor ofițeri că își făcea cu plăcere propria muncă disciplinară. Era o imagine pe care dorea să le-o bage bine în cap în caz că Ankkit ar fi încercat vreodată să-i mituiască.

Coborî pe cărare până la motocicletă speeder care îl aștepta. Un fermier găsisese resturi de circuite pe terenul său și voia să știe dacă merită o sticlă de urraqal pentru

a dezvoltării locația. Hokan porni să-l viziteze personal, pentru a-i arăta că informația valora mai mult decât atât. Valora mai mult decât viața unui fermier.

* * *

Punctul de întâlnire Beta ar fi trebuit să fie un copac în vârful unei stânci puțin înalte la vest de Imbraani. Când Niner ajunse în raza vizuală a acestuia, nu găsi niciun copac.

— Coordonatele sunt corecte, sau altfel, vizorul ăsta a dat-o în bară, spuse Atin, înclinând capul într-o parte, apoi în cealaltă. Nu, poziția este exactă. Confirm că nu sunt copaci, totuși. Să desfășor o telecomandă de recunoaștere?

— Nu, spuse Niner. Să le păstrăm pentru muniție. Sunt prea vizibile aici. Va trebui să ne așezăm cât mai aproape posibil și să ne bazăm pe faptul că-l vom vedea pe Darman dacă apare. Unde este cel mai apropiat adăpost?

— Cam la un kilometru spre est.

— Asta va trebui să fie de ajuns.

Atin făcu o buclă înapoi, menținându-se în interiorul copacilor și urmându-și pașii pentru a se asigura că nu erau urmăriți. Armura lui era acum acoperită de mușchi, iar Niner era bucuros că nu era sub vânt față de el. Indiferent prin ce se târâse, mirosea autentic de rural. Fi și Niner trecut la prăjină, cărând între ei echipamentul suplimentar, un sortiment de echipament de intrare, inclusiv trei ciocane dinamice, un berbec hidraulic și un accesoriu pentru ușile cu adevărat dificile. Își transferaseră în rucsacuri toate munițiile explozive. Dacă făceau un contact dur și trebuiau să renunțe la încărcătură și să se grăbească să iasă, lui Niner nu-i plăcea să rămână cu un berbec hidraulic și cu pachete de rații pentru autoapărare. O grămadă de grenade era mult mai utilă.

— Bușteni, spuse Fi în liniște.

— Ce?

— Copacul lipsă. Se apropie toamna. De când s-a făcut recunoașterea, au tăiat copacii pentru iarnă.

— Asta e problema cu informațiile, spuse Niner. Se învechesc foarte repede.

— Nu ca exercițiile.

— Nu, nu ca ele. Asta va fi de neprețuit pentru actualizările de antrenament când ne vom întoarce.

Fi sună ca și cum ar fi suspinat. Acesta era lucrul amuzant despre comunicațiile din cască. Te obișnuiai să asculți fiecare nuanță de respirație și de ton și chiar diferitele moduri în care frații lui înghițeau. Nu-și puteau vedea expresiile faciale unul altuia și trebuiau să le asculte. Probabil că era ca și cum ar fi fost orb. Niner nu cunoscuse niciodată persoane oarbe, dar auzise de un lot de clone a căror vedere nu era perfectă care dispăruseră după primul exercițiu. Kaminoanii erau obsedați de controlul calității. Poate că fusese crescut pentru supunere altruistă, dar nu era prost. Tehnicienii Kaminoani erau singurele ființe care îl îngrozeau cu adevărat, iar ceea ce simțea când le asculta instrucțiunile era diferit de ceea ce simțea când îi dădea ordine un Jedi. Se întreba dacă Fi și Atin simțeau la fel.

— Nu crezi că vom reuși, nu-i așa, Fi?

— Nu mi-e teamă să mor. Nu în luptă, oricum.

— Nu am spus că ți-e teamă.

— Doar că...

— Distanța de zece metri, fiule. Niciun Kaminoan nu ascultă.
— E atât de inefficient. Ai spus-o chiar tu. Ai spus că e o risipă.
— Asta a fost pe Geonosis.
— Cheltuiesc atât de mult timp și efort pentru a ne face perfecți și apoi nu ne dau ceea ce avem nevoie pentru a ne face treaba. Îți amintești ce obișnuia să spună sergentul Kal?

— Obișnuia să înjure mult, îmi amintesc asta.
— Nu, obișnuia să se supere când bea câteva pahare și spunea că ne-ar putea face soldați mai buni dacă am avea timp să ieșim și să trăim. *Bogați în date, săraci în experiență*. Asta obișnuia să spună.

— Obișnuia să arunce cuvintele destul de des. Și nu-i plăceau clonele.
— Erau doar vorbe în vânt. Știi și tu asta.

Da, Skirata spunea lucruri îngrozitoare despre clone, dar niciodată nu părea că le vorbea serios, în niciun caz clonelor. Lua *prăjituri uj* de acasă, lucru deloc ușor pe Kamino cea secretă și sigilată, și le împărțea cu echipele de comando pe care era reponsabil să le instruiască. Le spunea *Oamenii lui morți*, *Droizii lui uzi*, și tot felul de lucruri abuzive. Dar dacă îl prindeai în afara serviciului în cabina lui, uneori își reprima lacrimile și te făcea să mănânci o delicată adusă pe ascuns pentru el sau te încuraja să citești unul dintre textele sale ilicite care nu se aflau în programul de pregătire accelerată. Erau adesea povești ale unor soldați care ar fi putut face multe alte lucruri, dar aleseseră să lupte. Sergentul Kal era deosebit de dornic ca *droizii săi umezi* să citească lucruri despre cultura Mandaloriană. Îl admira pe Jango Fett.

— Așa sunteți voi cu adevărat, spunea el. Fiți mândri, oricât de mult v-ar trata ca pe niște vite acești ciudați gri și urâți.

Nu, nu-ți plăceau prea mult Kaminoanii, nu-i așa, Kal Skirata?

Odată ce s-a înrolat la Kaminoani, spunea el, nu l-au mai lăsat să se întoarcă acasă. Dar îi spusese lui Niner că nu voia să se întoarcă. Nu-și putea părăsi băieții acum, nu când știa. *Scurt*, spunea el, gesticulând cu un pahar de alcool incolor, *nu este niciodată glorios*.

Niner fusese hotărât să afle ce ajunsese să înțeleagă Kal Skirata și de ce îl supăra atât de mult.

— Nimeni nu are toate răspunsurile, spuse Niner. Problema când te obișnuiești să fii puternic este că poți uita micile detalii care te vor doborî.

Fi scoase acel sunet *ffff* ca și cum ar fi fost pe cale să înceapă să râdă.

— Știu pe cine citezi.

Niner nici măcar nu își dădu seama că o spusese cu voce tare. Era ca sergentul Kal, cu siguranță. Începuse chiar să folosească cuvântul *fiule*. Îi era dor de el.

Apoi, lumina de avertizare a comunicatorului din casca sa îi întrerupse gândurile. Distanța medie. Ce făcea Atin...

— Contact, la cinci sute de metri, chiar în față, se auzi vocea lui Atin. Droizi. Zece, un umanoid – confirm zece tinichele, unul *umed* – pare a fi un ofițer. Se auzi o explozie puternică în spatele lor. Corecție – contact dur.

Niner știa asta pe de rost, iar Fi nici măcar nu vorbi cu el. Lăsară echipamentul și se repeziră înapoi pe unde veniseră, cu puștile ridicate, cu sistemele de siguranță dezactivate, iar când ajunseră la mai puțin de cincizeci de metri de locația lui Atin, se lăsară în poziția culcat pentru a ținti. Atin era imobilizat la poalele unui copac. Era un droid prăbușit pe o parte, din care se ridicau șuvițe de fum, dar ceilalți erau în formație, făcând foc de acoperire, în timp ce doi avansau în sprinturi

scurte, în zigzag. Atin reușea să tragă din când în când câte un foc de armă. Dacă îl voiau mort, probabil că aveau puterea blasterelor pentru a o face. Dar îl voiau pe Atin în viață.

— Pot să văd *umedul*, spuse Fi. Se afla în stânga lui Niner, privind prin lunetă. Un căpitan Aqualish, de fapt.

— Bine. Ia-l când ești gata.

Niner trecu pe lansatorul de grenade și ținti spre șirul de droizi. Erau împrăștiați, poate patruzeci de metri de la cap la coadă. S-ar putea să fie nevoie de două proiectile pentru a-i doborî, dacă nu se împrăștiau. Droizii erau grozavi pe câmpurile de luptă. Dar nu erau făcuți pentru lucruri inteligente, iar dacă ofițerul lor era la pământ...

Aerul se expandă instantaneu prin eliberarea de căldură și energie. Asta era ceea ce dădea proiectilelor cu plasmă un sunet satisfăcător. Aqualishul căzu pe spate, cu zona toracică sfărâmată, iar picături care arătau ca niște bulgări de pământ umed, dar nu erau, zburară din el și căzură. Droizii se opriră pentru o fracțiune de secundă, apoi continuară ca și cum ar fi fost cea mai bună idee pe care o aveau.

Fi se scutură din poziția lui și se rostogoli.

Nu, chiar nu se pricepeau la lupta corp la corp, cel puțin nu fără ordin de la un *umed*. Dar erau întotdeauna mulți, și puteau riposta la foc la fel de bine ca orice formă de viață organică. Trei dintre cei șapte droizi rămași își îndreptară atenția spre direcția proiectilului lui Fi. Tufișurile din care trăgea Fi explodară în flăcări. Niner percepea totul ca întâmplându-se încet – în ritmul bătăilor inimii – dar nu era așa, chiar deloc. Ținti și trase, o dată, de două ori. Cele două explozii gemene aproape că se contopiră într-una singură. În jurul lui ploua cu pământ, iarbă și fragmente de metal. De aproape, droizii erau aproape la fel de periculoși când îi loveai ca atunci când te loveau ei pe tine: era vorba despre propriul lor șrapnel.

Focurile de armă se opriră. Fumul pluti cel puțin cinci secunde. Niner nu mai vedea nimic mișcându-se.

— O tinichea intactă, dar imobilizată, spuse Fi.

— Am înțeles, spuse Niner.

Trase din nou, pentru orice eventualitate.

— Pare terminat acolo, spuse Fi și coborî pușca. Atin? Ești bine?

— Nu lipsește nimic pe care să nu-l pot pune la loc.

— Ești de răsul curcilor, spuse Niner, și începu să se relaxeze pe un braț. Era uimitor cum putea să uite de greutatea rucsacului său pentru cele câteva clipe necesare pentru a-i salva viața. Deci, cum au...

— Jos! strigă Atin.

Un fulger zbură la un metru deasupra capului lui Niner și acesta se lăsă pe burtă. Se auziră două împușcături, apoi se făcu liniște.

— Acum s-a rezolvat, spuse Atin. Să mă ajute cineva să mă ridic, vă rog?

Când Niner reuși să se așeze în genunchi, putu vedea o grămadă de droizi complet sfărâmați, puțin mai aproape de el. Auzise două împușcături: una fusese îndreptată spre el și una venise de la Atin, ca să se asigure că nu mai era o a doua.

— Vin, frate, spuse Niner.

Placa de piept a lui Atin, mânjită de noroi, era de o altă culoare acum, negru mat, cu dungi care radiau din centru.

— Nu pot să respir cum trebuie, spuse el, cu toată naturalețea, așa cum se

întâmpla adesea în cazul bărbaților grav răniți. Înghiți o gură de aer. Mă doare pieptul.

Fi îl sprijini de trunchiul unui copac și îi dădu jos casca. Nu-i ieșea sânge din gură: era alb ca osul, iar cicatricea lui crudă arăta dramatic, dar nu sângera. Pupilele păreau în regulă: nu era în stare de șoc. Fi eliberă clema de pe platoșa toracică și îi dădu armura jos, încet. Combinezonul era intact.

— Ești sigur că e doar pieptul? întrebă Fi.

Nu avea o scanare de contorizare pentru a verifica starea lui Atin. Nu începeai să îndepărtezi armuri sau obiecte încorporate până nu știai cu ce ai de-a face. Uneori, asta era tot ceea ce ținea un om în viață. Atin aprobă din cap. Fi desprinsese secțiunea de costum care începea de la guler.

— Pffua, spuse Fi. Asta va fi o vânătaie monstruoasă. Avea o pată lividă de la stern până la jumătatea pieptului. Colecționezi trăsături distinctive sau ceva de genul ăsta?

— M-a lovit în plin, spuse Atin, gâfâind. Nu cu vreun proiectil obișnuit. Armura funcționează totuși, nu?

Fi își dădu casca jos și ascultă respirația lui Atin cu urechea lipită de pieptul lui.

— Oh.

— Taci din gură și respiră.

Atin respiră superficial, tresărind. Fi se îndreptă și aprobă din cap.

— Nu se aude niciun pneumotorax, spuse el. Dar hai să avem grijă. Aerul prins înăuntru se poate acumula. Ar putea fi coaste fracturate sau ar putea fi doar o vânătaie urâtă.

Scoase o canistră de bacta și pulveriză vânătaia care se dezvolta rapid. Atin își ridică ușor brațele, ca și cum le-ar fi testat. Fi sigilă la loc combinezonul și armura.

— Îți iau eu rucsacul, spuse Niner și îl desprinsese. Măcar atât putea să facă. Cred că acum putem sări peste punctul Beta. Hai să lăsăm câteva suveniruri pe acolo, ca să le poată repera Darman dacă apare. Nu se știe niciodată dacă vor urma și alte tinichele. Nu sunt gânditori originali.

Aveau probabil câteva minute la dispoziție, chiar dacă vreunul dintre droizi reușise să apeleze bază. Fi sprintă printre copaci cu câteva bucăți de resturi pentru a le lăsa la punctul de întâlnire. Niner cercetă rămășițele ofițerului Aqualish și luă tot ceea ce semăna cu o cheie, un suport de date sau o dovadă de identitate. Apoi târî după el rucsacul lui Atin cu o chingă, îndreptându-se spre locul unde lăsaseră echipamentul. Avea să fie o călătorie grea până la punctul Gamma, cel puțin până când Atin își putea căra din nou rucsacul.

Întregul angajament durase cinci minute și opt secunde, de la prima la ultima împușcătură, inclusiv timpul de alergare. Habar n-avea dacă fusese o secundă sau o jumătate de oră. Ciudată chestie, percepția timpului sub foc. Cizmele lui Niner scârțâiau pe schije de droizi și se întrebă cât de lungă părea lupta pentru un droid.

— Așa ne văd ei pe noi? întrebă Niner. Oamenii obișnuiți, adică. Ca pe droizi?

— Nu, spuse Atin. Noi nu avem nici măcar valoare de rebut. Râse și se opri brusc cu un mic oftat. Probabil că îl duruse. Am să vă încetinesc.

— Nu face pe galantul cu mine. Vei veni și restul drumului pentru că nu voi căra tot echipamentul ăla cu Fi. Vreau să iau o pauză cândva.

— Bine.

— Și mulțumesc. Îți rămân dator.

— Nu, nu-mi ești dator.

— Mulțumesc oricum. Vrei să-mi explici *de ce ai fost Darman*?

Atin își ținu pușca cu grijă, la o palmă distanță de piept.

— Am fost ultimul om rămas în picioare în două echipe până acum.

— Oh. Urmă o tăcere. Niner îl îndemnă apoi: Vrei să-mi spui cum?

— Prima echipă a încercat să mă salveze în timpul unui exercițiu în poligon. Nu aveam nevoie să fiu salvat. Nu chiar atât de multă nevoie, oricum.

— Ah. Niner se simți instantaneu îngrozit de el însuși pentru că crezuse că lui Atin nu-i păsa ce se întâmpla cu Darman. De fapt îi păsa prea mult. Sergentul meu de instrucție mi-a spus că există o chestie numită *vinovăția supraviețuitorului*. A mai spus că, în acele cazuri, să supraviețuiești era tot ceea ce-și dorea echipa ta.

— Au scos multe chestii în noi. De ce nu și asta?

Niner se opri din târârea rucsacului lui Atin și își puse pușca pe umăr. Apoi ridică rucsacul și se bucură să-l poarte.

— Dacă ar fi făcut-o, poate că nu aș fi fost aici acum, spuse el, și știa că Darman îi va aștepta mâine.

* * *

Ghez Hokan cercetă mormanul de resturi care fusese un pluton de droizi funcționali cu câteva ore mai devreme. Orice îi lovise, lovise repede și puternic. Și – judecând după împușcătura precis plasată a lunetistului și după modelul de explozie a doar două grenade – fuseseră doborâți de experți. Ar fi putut fi un singur om sau ar fi putut fi un pluton. De obicei, nu puteai prinde în ambuscadă droizii de luptă cu o mână de oameni, dar asta depindea în întregime de cine erau oamenii. Păcat că Aqualishul nu îl apelase cu un raport de situație, așa cum fusese instruit: dacă nu ar fi fost ucis, Hokan ar fi pus să-l împuște pentru nerespectarea procedurii operaționale. Studiu escorta de droizi aliniați ordonat lângă motocicletele speeder și se întrebă dacă simțeau ceva când își vedeau camarazii *desfînțați*.

— Nu există niciun semn de tabără, domnule. Locotenentul Cuvin se întorcea alergând din pădurea de vizavi de luminiș. Era curios să vezi paloarea mortală a Umbaranului, colorată în roz de efort. Câteva crengi rupte la înălțimea genunchilor și iarbă zdrobită de la trupele care trag în poziția culcat, dar sincer nu pot spune cu câți avem de-a face.

— Nu poți spune cam multe, nu-i așa, locotenente? spuse Hokan.

— Domnule, voi verifica din nou.

Era alb la față acum, alb chiar și pentru un Umbaran.

— Domnule! Domnule! Sublocotenentul Hurati era entuziasmat, fără îndoială dornic să fie ridicat la rangul lui Cuvin. Sprintă spre Comandantul său – o atitudine pe care Hokan o aprecia. Am găsit cel mai extraordinar lucru.

— Mă bucur că unul dintre voi a găsit ceva. Ce anume?

— O grămadă de piese de droizi, domnule.

— Și asta e extraordinar pentru că... ?

— Nu, domnule, sunt le ceva depărtare de aici și sunt aranjate într-un fel, domnule.

Hokan se îndreptă spre speeder.

— Arată-mi.

Copacii fuseseră tăiați cu câteva zile în urmă pentru că pe ei crescuse deja

ciuperca klol într-o masă de culoare roz pal. Un butuc lat – cel mai plat, aproape ca un altar – susținea rămășițele unui droid. Bucățile sfâșiate ale trunchiului său erau așezate la pământ. Brațele erau aranjate cu grijă pe o parte a toracelui, iar picioarele pe cealaltă. O parte a plăcii faciale era sprijinită ca și cum ar fi privit spre cer.

— Așa a fost lăsat și pilotul droid, domnule.

Hurati era bun. Evident că studiasse raportul pe care îl depusese *miliția*, oricât de îngrozitor de inadecvată ar fi fost prezentarea.

— Cred că e un semn.

Era un drum lung pentru a muta un droid mort dintr-o bătălie. Nu existau urme de târâre care să ducă la butuc. Era o încărcătură grea pentru a o căra pe jos; poate că aveau chiar un transportor, deși nu vedea niciun semn că trecuse un repulsorlift pe acolo. Hokan se holba la resturile aranjate ritualic și încerca să gândească cine ar fi vrut să le trimită Separatiștilor un mesaj – și ce ar putea însemna acesta.

— Este un trofeu, zise Hokan. Ne batjocoresc. Ne arată cât de ușor e pentru ei.

Asta îl înfurie. El era Mandalorian. Nu era genul lui să fie un dușman ușor.

— Stare de urgență, Hurati. Declarăm stare de urgență permanentă pentru toate vehiculele cu motor până la noi ordine. Tot ce se mișcă cu motor este fie al nostru, fie al inamicului. Putem urmări toate transportoarele prietene. Apoi făcu o pauză. Te-ai asigurat că toate vehiculele noastre au propriile transpondere, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Atunci, de unde întârzierea?

— Este... este vorba de recoltă, domnule. Cum își vor duce fermierii produsele la Teklet pentru a le expedia?

— Îmi imaginez că au căruțe acționate manual, spuse Hokan. Își aruncă piciorul peste șaua speederului. Ankkit va trebui să găsească un mijloc alternativ de transport pentru recoltele sale.

Hokan medită asupra resturilor de droizi atent aranjate pe tot drumul de întoarcere spre noul său sediu din vila lui Ankkit. Se temuse că mutarea în acel bordel vulgar de casă îl va face și pe el moale și decadent, așa că își amenajase biroul într-o anexă. Nu-i păsa de draperii fanteziste și de ornamente inutile. Se întâmpla să fie convenabil pentru centrul de cercetare și aproape de trupele sale.

Deci, pe cine a trimis Republica să vizeze proiectul lui Uthan? Erau, în mod clar, oameni îndrăzneți; mai întâi și-au bătut joc de o patrulă aeriană, acum de un pluton de droizi și de căpitanul acestuia. Păreau să-și aleagă țintele cu dezinvoltură. Armata clonelor trebuie să fi fost foarte importantă pentru strategia Republicii pentru ca aceste trupe să aterizeze în felul acesta. Unde erau armatele convenționale? Unde erau Generalii Jedi? Când vor veni? Acesta era un nou tip de război. Putea să simtă asta. Ura să nu știe cine era acolo, pregătindu-se să lupte cu el.

Dacă nu ar fi știut că omul era mort, ar fi jurat că era însuși Jango Fett.

Capitolul 8

Știți ce vă face deosebit de eficienți? Nu e vorba doar că sunteți superiori genetic și intens antrenați. Și nu e doar pentru că ascultați ordinele fără să puneți întrebări. Este pentru că sunteți cu toții pregătiți să trageți pentru a ucide, de fiecare dată.

Doar 1% dintre civili sunt pregătiți să ucidă, și mai puțin de un sfert dintre soldații umani obișnuiți pot, chiar și sub foc.

Sergentul Kal Skirata, din prelegerea sa de deschidere către comandouri, despre psihologia militară

Droidul trase o salvă de proiectile spre ușile din aliaj sigilate până când acestea străluciră în roșu. Și tot nu se întâmplă nimic.

— Opriți-vă!

Droidul păru să nu audă. Doctorul Ovolot Qail Uthan coborî în fugă scările, cu șuvițele de păr roșu și negru fluturând în urma ei. Purta o cămașă de noapte voluminoasă, de un albastru închis; părea la fel de scumpă ca și hainele ei de zi. Hokan o salută politicos și continuă să urmărească progresul droidului.

— Ai înnebunit? șopti Uthan cu furie. Nu i se părea lui Hokan genul de femeie care ar fi avut nevoie să ridice vocea pentru a-și exprima punctul de vedere. Există un risc biologic în spatele acelei uși.

— Știu, spuse Hokan. Făceam doar teste. Într-adevăr, totul rezistă bine. Pereți de siguranță excelenți.

Uthan respiră încet, dar adânc, și se uită scurt la dosul mâinilor ei.

— Această instalație a fost construită și testată la cele mai înalte standarde de izolare, domnule Maior. Nu trebuie să vă faceți griji.

— Dar mă îngrijorez, doamnă Doctor. Privi droidul cum irosea răbdător proiectil după proiectil pe ușă, pentru o vreme, apoi se opri pentru a schimba pachetele de energie. Oprește-te.

Droidul se opri. Hokan scoase sabia pe care o luase de la Kast Fulier și îi trecu lumina albastră pură pe cusătura dintre cele două uși. Fumul se încolăci la suprafață, dar nu apăru nicio breșă. Chiar și unui Jedi i-ar fi luat mult timp să taie acea placă.

— Iertați-mi insistența, dar asta nu ar putea aștepta până dimineată? întrebă Uthan. Lucrez contra cronometru, pentru a transforma acest agent în armă. Dormim aici. Aș prefera ca în acest moment să fac chiar asta.

— Îmi cer scuze, doamnă Doctor, dar s-ar putea să nu ne permitem luxul de a avea timp.

— Ce legătură are timpul cu asta?

— Cred că trebuie să vă mutăm.

Uthan avea un fel de a-și coborî ușor capul, apoi se îndrepta ca și cum ar fi fost un dragon krayt. Era foarte impresionantă.

— Aceasta este o instalație cu risc biologic ridicat. Nu poate fi relocată ca un cort oarecare.

— Apreciez inconvenientul implicat. Cred în continuare că ar fi mai sigur dacă

v-ați împacheta materialele și personalul și v-ați muta în altă parte.

— De ce? Aveți situația de securitate sub control.

— O am mai mult sub control decât o aveam, e adevărat, dar trupele inamice au debarcat. Nu le cunosc numărul și nu știu ce materiale și armament au la dispoziție. Tot ce știu – tot ce cred că știu – este că pentru asta au venit.

— Asta este o fortăreață. Ai o sută de droizi la dispoziția ta. Lasă-i să vină. Îi poți respinge.

— Toate fortărețele pot fi penetrate în timp. Aș putea să vă dau o listă de circumstanțe în care cineva foarte descurcăreț ar putea trece de aceste uși, dar vreau să aveți încredere în judecata mea și să acceptați ceea ce vă spun. Trebuie să vă mutați pe dumneavoastră și munca dumneavoastră într-un loc mai puțin evident până când voi avea o evaluare mai precisă a amenințării.

Uthan păru complet impasibilă, privind ușor dincolo de Hokan, ca și cum ar fi calculat ceva.

— Pot să îndepărtiez biomaterialele și personalul, spuse ea în cele din urmă. Echipamentul poate fi înlocuit, dacă e nevoie. Nu voi putea continua să lucrez fără un mediu de laborator sigur, bineînțeles, dar dacă ziceți că proiectul e în pericol, atunci timpul de inactivitate este o opțiune mai bună decât să irosesc trei luni de muncă.

Ce femeie splendid de sensibilă era, aproape Mandaloriană în disciplina și dedicarea ei. Hokan îl alungă pe droid.

— În cât timp? întrebă el.

— Șase ore, poate.

— Este acest material atât de periculos?

Ea își înclină ușor capul.

— Doar dacă ești o clonă. Dacă nu ești, s-ar putea să te faci pur și simplu să nu te simți bine.

— Trebuie să fie ciudat să lupți cu arme pe care nu le poți vedea.

— Războiul este despre tehnologie, spuse ea.

Hokan zâmbi politicos și ieși înapoi în curte pentru a sta în lumina slabă a ușii. În aerul nopții se simțea prima urmă de răcoare; iarna se apropia, iar peisajul ar fi fost mult mai ușor de patrat când frunzele ar fi căzut. Când vor veni zăpezile, va fi și mai ușor. Dar bănuia că acest conflict avea să fie unul rapid. Începuseră să sosească rapoarte ale serviciilor de informații conform cărora Republica lupta acum pe sute de fronturi diferite. Sute. Noua lor armată ar trebui să fie formată din milioane de oameni pentru a realiza acea dispersie.

Deci sunt cu toții clone. Triste travestiuri ale marelui Jango Fett.

Știa un lucru. Republica nu va trimite clone pentru a rezolva această problemă. Trebuia să știe că Separatiștii aveau deja singura armă care îi putea opri. Iar acest tip de operațiune depășea capacitatea clonelor docile de infanterie pe care le descrisese Uthan. Acesta nu era un joc al numerelor.

Hokan își puse casca la loc și începu să vizualizeze instalația ca pe o capcană.

Deci voiau să vină să arunce o privire, da? Îi va face să fie bineveniți.

— Droizi, în formație. Pe două rânduri, de-a lungul intrării.

Droizii se mișcară ca unul singur, chiar și în întuneric, iar Hokan le admiră din nou precizia. Acum erau ca un indicator rutier care indica drumul spre țintă, confirmând ceea ce Republica credea că știe. Dar s-ar fi înșelat. Își trimiteau cei mai buni oameni să lupte cu o momeală. *Războiul este despre tehnologie.*

— Nu, spuse Hokan cu voce tare. Droizii se opriră atenți. Războiul nici măcar nu se referă la puterea de foc. Își bătut tâmpla. Este vorba despre aplicarea inteligenței. Apoi își atinse pieptul. Și este vorba de curaj.

Nu se aștepta ca droizii să înțeleagă. Probabil că nici clonele nu o înțelegeau.

* * *

Paiele miroseau a ceva îngrozitor, dar Darman era prea epuizat ca să-i pese. Păreau că ar putea fi suficient de moi pentru a se scufunda în ele. Asta era suficient pentru el. Dar mai întâi se plimbă pe lângă pereții hambarului și verifică dacă avea nevoie de o ieșire în caz de urgență. Existau câteva scânduri desprinse într-un perete care ar fi fost bune. Clădirea șubredă arăta de parcă ar fi putut efectiv să facă o gaură de scăpare prin orice scândură fragilă pe care o alegea. Liniștit, lăsă jos tot ce căra și încercă să se așeze pe baloți, dar totul se transformă mai degrabă într-o cădere necontrolată. Nici măcar nu-și dădu jos casca. Se așeză pe spate și expiră.

Comandantul Padawan se aplecă peste el.

— Ești bine, Darman?

Întinse mâna, cu palma în jos deasupra lui, ca și cum ar fi vrut să-l atingă, dar nu o făcu.

— Sunt în stare să lupt, doamnă Comandant.

Începu să se ridice, iar ea ținu mâna într-un gest ușor diferit care însemna clar *Rămâi unde ești*.

— Nu am cerut asta, spuse ea. Simt că ești tulburat. Spune-mi.

Era un ordin. Venea de la un Jedi.

— M-am rănit la picior când am aterizat. În afară de asta, sunt doar obosit și un pic flămând. *Un pic flămând? Sunt foarte flămând.* Nu este nimic, doamnă Comandant.

— Aterizat?

— Am căzut dintr-o navă.

— Cu tot echipamentul ăla?

— Da, doamnă.

— Mă uimești. Nu-și putea da seama dacă asta era bine sau rău. Două lucruri, totuși. Te rog să nu-mi spui Padawan sau Comandant – nu vreau să fiu recunoscută ca Jedi. Și aș prefera să mi se spună Etain decât *doamnă*. Făcu o pauză, gândindu-se, fără îndoială, la un alt eșec din partea lui. Și te rog să-ți dai jos casca. Este destul de deranjantă.

Până acum, Darman întâlnise trei Jedi și toți păreau să-l găsească deranjant într-un fel sau altul, cu sau fără cască. Toată viața fusese învățat că el și frații săi fuseseră creați pentru Jedi, pentru a-i ajuta să lupte cu dușmanii lor; se aștepta la o recunoaștere a acestei legături sau măcar la o expresie de satisfacție. Își scoase casca și se așeză simțindu-se confuz, sfâșiat între claritatea absolută a experienței sale militare și confuzia de a se descurca cu lumea civilă în care fusese împins pentru prima dată. Padawana – nu, *Etain*, fusese un ordin clar – scoase o mică sferă din mantie și o deschise în ambele mâini. Straturi după straturi de imagini holografice se revărsară din ea, stivuite ordonat ca niște farfurii.

— Planuri, spuse ea. Vocea i se schimbă complet. Radia ușurare. Planurile tuturor clădirilor Separatiste și Neimoidiene din această regiune. Planurile etajelor, scheme de utilități, scheme de cablare, drenaj, conducte, detalii despre materialele

folosite – fiecare detaliu despre cum au fost construite. De asta aveți nevoie, nu-i așa? Asta este ceea ce căutați?

Darman nu mai era obosit. Întinse mâna și întrerupse raza proiecteurului, răsturnând un plan pe verticală pentru a-l putea citi. Le răsfoi pe toate și se auzi pe sine lăsând să-i iasă o respirație involuntară. Etain avea dreptate. Erau aproape toate informațiile de care avea nevoie, în afară de detaliile mai fluide, cum ar fi numărul personalului și rutinele. Cu aceste planuri știau cum să întrerupă alimentarea cu energie electrică a clădirilor, unde să introducă agenți neurotoxici în conductele de aer sau în rezervele de apă, și exact ce vor vedea și unde vor trebui să meargă atunci când vor intra. Planurile arătau construcția pereților, ușilor, pereților etanși și ferestrelor, astfel încât știau cu exactitate ce dimensiune a încărcăturii sau ce tip de berbece ar fi fost nevoie pentru a le sparge. Acesta era un set de instrucțiuni clare pentru a-și atinge obiectivul. Dar Etain nu părea să cunoască acest obiectiv.

— Ce ai de gând să faci cu asta? întrebă ea.

— Am venit să o răpim pe Ovolot Qail Uthan și să-i distrugem instalația de cercetare, spuse Darman. Dezvoltă un nanovirus menit să ucidă clonele.

Etain se aplecă mai aproape.

— Clonele?

— Eu sunt o clonă. Întreaga Mare Armată este compusă din clone, milioane de clone, toate comandate de Generali Jedi.

Fața ei era o mască de surpriză. Era, de asemenea, fascinantă într-un mod pe care nu-l putea defini. Nu mai văzuse niciodată o femeie umană atât de aproape, atât de reală. Fu uimit de petele mici de maro de pe nas și de pe obraji și de șuvițele de diferite culori din părul ei lung și neîngrijit – maro deschis, auriu, chiar roșu. Și era la fel de slabă ca și localnicii. Îi putea vedea venele albastre de pe dosul mâinilor, iar ea mirosea diferit de oricine cu care împărțise vreodată spațiul. Nu era sigur dacă era drăguță sau de-a dreptul urâtă. Știa doar că era absolut *extraterestră* și absolut fascinantă, la fel de extraterestră ca un gdan sau un Gurlanin. Asta îl împiedica să se concentreze asupra muncii.

— Toate ca tine? spuse ea în cele din urmă, clipind rapid. Părea tulburată de privirea lui scrutătoare. Ce am spus?

— Nu, *doamnă* – scuze, Etain. Eu sunt un soldat din trupele de comando. Suntem antrenați diferit. Unii oameni spun... că suntem *excentrici*. Îmi dau seama că nu ați primit prea multe informații.

— Tot ce știam – tot ce-mi spunea Maestrul meu – era că Uthan este aici și că planurile sunt esențiale pentru siguranța Republicii. Clonele nu au intrat în discuție. Se holbă la el la fel ca Jusik. Există o femeie bătrână care mi-a spus că vii, dar nu mi-a spus prea multe altele. Câți dintre voi sunteți acum pe Qiilura?

— Patru.

— Patru? Ai spus că sunteți milioane! La ce ne-ar folosi patru?

— Suntem comandouri. Forțe speciale. Înțelegeți termenul ăsta?

— Evident că nu. Cum vor lua cu asalt complexul lui Uthan patru copii de zece ani?

Îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că era sarcastică.

— Noi luptăm diferit.

— Va trebui să fiți foarte diferiți, într-adevăr, Darman. Părea absolut distrusă, ca și cum el ar fi dezamăgit-o prin simpla sa apariție. Chiar ai zece ani?

— Da. Creșterea noastră este accelerată.

— Cum am putea antrena soldați competenți în acest timp?

— Este un antrenament foarte intensiv. Îi era greu să nu spună *doamnă* de fiecare dată. Ne-au creat din cea mai bună rezervă genetică. Din Jango Fett.

Etain își ridică sprâncenele, dar nu mai spuse nimic altceva. Apoi se ridică în picioare, întinse mâna spre un coș aflat în echilibru pe o grindă joasă și i-l întinse. Era plin de obiecte rotunde ciudate care miroseau a ceva comestibil, dar se gândi să verifice oricum.

— Asta e mâncare?

— Da. Pâine locală și un fel de prăjitură aburindă. Nimic interesant, dar te va sătura.

Darman mușcă dintr-o bucată care îi cedă ușor în degete. Era super. Era puternic aromată și masticabilă și se număra printre cele mai satisfăcătoare mâncăruri pe care le mâncase vreodată: nu chiar ca o *prăjitură uj*, dar destul de departe de rațiile de campanie fără miros, fără gust și fără textură.

Etain îl urmărea cu atenție.

— Cred că ești flămând.

— Este minunată.

— Asta nu spune prea multe lucruri bune despre mâncarea din armată.

Darman băgă mâna la centură și scoase un cub de rație uscată.

— Încearcă asta.

Ea îl miroși și mușcă din el. Expresia de vagă neîncredere de pe fața ei se transformă încet într-una de repulsie.

— Este îngrozitor. Nu are nimic în el.

— Este profilul nutrițional perfect pentru cerințele noastre. Nu are miros, așa că inamicul nu îl poate detecta, nu are fibre, așa că excretăm un minim de deșeuri care ne-ar permite să fim urmăriți, și...

— Am prins ideea. Așa te tratează ei pe tine? Ca pe niște animale de fermă?

— Nu ne este foame.

— Ce-ți place să faci?

El chiar nu știa ce răspuns dorea ea.

— Sunt un bun trăgător. Îmi place DC-17...

— Am vrut să spun în timpul tău liber. Ai timp liber?

— Învățăm.

— Fără familie, bineînțeles, spuse ea.

— Ba da, am frați de echipă.

— Am vrut să spun... Se opri. Nu, am înțeles. Împinse coșul cu pâine mai aproape de el. Viața mea nu a fost cu mult diferită de a ta, cu excepția faptului că mâncarea era mai bună. Continuă. Poți să o termini pe toată dacă vrei.

Și o făcu. Încercă să nu se uite în timp ce Etain își storcea apa din halat și își scutura cizmele. Îl făcea să se simtă inconfortabil, dar nu știa de ce, în afară de faptul că nu era chiar Comandantul Jedi la care fusese atât de bine antrenat să se aștepte. Singurele femele de care își amintea erau tehnicienii medicali Kaminoani, ale căror tonuri liniștite și impersonale îl intimidau mai mult decât un sergent de instrucție care țipa. Iar plutonul său avusese odată parte de o lecție neplăcută și memorabilă despre tehnicile de criptare din partea unei femele Sullustane.

Se temea de femei. Acum se temea de ofițerul său Jedi și era, de asemenea, agitat de ea într-un mod pentru care nici măcar nu avea cuvinte. Nu i se părea acceptabil.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse el. Trebuie să ajung la punctul de întâlnire. Am pierdut contactul de comunicație cu echipa mea de aproape două zile și nici măcar nu știu dacă sunt în viață.

— Situația se înrăutățește cu fiecare secundă, spuse ea obosită. Mai întâi aveam patru. Acum s-ar putea să nu mai avem doar unul.

— Doi. Dacă nu cumva ai alte sarcini.

— M-ai văzut luptând.

— Ești un Jedi. Un Comandant.

— Țasta e un titlu, nu o evaluare a abilităților mele. Nu sunt chiar cel mai bun dintre cei mai buni.

— Trebuie să fii. Știu ce pot face Jedi. Nimeni nu te poate înfrânge atâta timp cât ai Forța.

Ea îi oferi un zâmbet foarte ciudat și luă sfera holohartă. Părea că se străduiește să își regăsească din nou cuvintele. Înghiți de câteva ori.

— Arată-mi unde este punctul tău de întâlnire – am spus corect, da? *Întâlnire?* Arată-mi unde se află pe această hartă.

Darman își scoase datapadul și legă hărțile misiunii sale cu imaginea proiectată de sferă. Apoi arătă spre coordonate.

— Este aici, spuse el. Înainte să plecăm la exerciții sau misiuni, convenim unde ne vom întâlni dacă ceva nu merge bine. Am fost nevoiți să ne despărțim când ni s-a prăbușit mijlocul de transport, așa că suntem împrăștiați, iar procedura este să mergem într-un punct de întâlnire în cadrul unei ferestre de timp stabilită.

Făcu un zoom pe o zonă la nord-vest de Imbraani. Etain înclină capul pentru a o privi.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Ținta principală. Instalația lui Uthan.

— Nu, nu este.

— Informațiile spun...

— Nu, asta e baza Separatistă. Garnizoana lor. Ochii ei se plimbau înainte și înapoi, scanând harta. Apoi arătă cu degetul. Acest grup de clădiri este instalația. Poți vedea. Uite.

Suprapuse planurile instalației cu planul clădirilor fermei și micșoră imaginea pentru a se potrivi. Se aliniază perfect. Stomacul lui Darman se înnodă.

— Echipa mea se va îndrepta spre Separatiști, deci.

— Ar fi bine să ne asigurăm că îi vom intercepta, spuse Etain. Sau vor da nas în nas cu o sută de droizi.

Darman fu brusc în picioare dintr-o singură mișcare, chiar înainte să-și dea seama că auzise pe cineva venind.

— Nu prea cred, spuse o voce de femeie. Pentru că droizii se îndreaptă cu toții spre Imbraani.

Armele de șold ale lui Darman fură scoase de la centură și țintite înainte ca Etain să poată măcar întoarce capul.

Capitolul 9

Este ceva foarte emoționant în legătură cu clonele. Arată ca niște soldați, luptă ca niște soldați și uneori chiar vorbesc ca niște soldați. Au toate cele mai bune calități ale unui om care luptă. Dar în spatele lor nu se află nimic – nici dragoste, nici familie, nici amintirea fericită care vine din faptul că au trăit cu adevărat. Când văd că unul dintre acești oameni este ucis, plâng pentru el mai mult decât pentru orice soldat obișnuit care a trăit o viață plină și normală.

Generalul Jedi Ki-Adi-Mundi

Darman îi turti fața lui Jinart de perete și îi pusese blasterul la cap în timpul cât îi luă lui Etain să sară în picioare.

— Stai liniștit, băiete, spuse Jinart încet. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

O ținea bine fixată. Expresia de pe fața lui serioasă era în întregime benignă, atât de departe de violența potențială pe care era gata să o exercite, încât Etain tresări.

— Dă-i drumul, Darman, spuse ea. Este o colegă Jedi.

Darman se retrase instantaneu și îi dădu drumul lui Jinart.

— Nu sunt un Jedi, îți spun, spuse Jinart iritată. Se uită la fața lui Darman. Deci ai împușca o femeie bătrână, nu-i așa?

— Da, doamnă, spuse Darman. Etain se holbă, îngrozită. Amenințările vin sub toate formele. Nu toți soldații sunt bărbați tineri și nu toți soldații poartă uniforme.

Etain aștepta ca Jinart să-i dea o lovitură în zona inghinală, dar bătrâna schiță un zâmbet satisfăcut.

— Iată un băiat sensibil, zise ea. Te vei descurca bine. Ai încredere în el, Etain. E foarte bun în meseria lui. Se uită la blasterul, încă bine ținut în mâna lui. DC-17, văd.

— Sunt patru, spuse Etain, așteptându-se ca Jinart să reacționeze cu aceeași dezamăgire ca și ea.

— Știu. Femeia îi întinse lui Etain un pachet de zdrențe. O echipă completă de comando de clone. Poftim, haine uscate. Nimic șic, dar cel puțin sunt curate. Da, știu totul despre ei. I-am urmărit pe ceilalți trei.

— Sunt bine? Darman fu din nou plin de anxietate, emițând aceleași sentimente de copil pe care Etain le suporta cu greu. Trebuie să mă alătur lor. Unde sunt?

— Se îndreaptă spre nord.

— Spre punctul de întâlnire Gamma.

— Cum spui tu, băiete. Aproape că m-ați dus cu toții de nas. Sunteți o provocare să fiți urmăriți.

— Așa ne-au antrenat, doamnă.

— Știu.

Jinart se holbă în continuare la fața lui Darman.

— Chiar ești o copie perfectă a lui Fett, nu-i așa? În floarea vârstei, bineînțeles.

Vocea ei deveni mai joasă, cu mai puțin din trosnetul răgușit tipic celor foarte

bătrâni, iar Etain se întrebă dacă acesta era momentul în care avea să dezvăluie că era o Sith. Padawanul își strecură încet mâna în mantia ei.

Jinart deveni brusc neagră ca marmura de pe Coruscant, apoi lipsită de textură, de păr, de țesătură și de riduri, ca și cum ar fi fost ceară turnată într-o matriță brută. Forma ei începu să curgă. Fața inocentă a lui Darman se frânse în ceva asemănător unui zâmbet familiar. Etain fu pregătită de data asta. Era concentrată; vizualiză sabia ca pe o parte a brațului ei. Era pregătită să lupte.

— Tu ești Gurlaninul, spuse Darman. Nu ni s-a spus că ești în această misiune. Cum ai reușit să faci asta?

— Nu sunt Valačil, spuse o voce lichidă și liniștitoare. Sunt consoarta lui.

Jinart, acum o creatură cu patru picioare și blană neagră, se puse în poziția șezut și păru că se prelungește pur și simplu în sus ca o coloană de metal topit.

— Fată, chiar pari surprinsă.

Etain nu putu să o contrazică. Chiar dacă întâlneai o întreagă diversitate de specii non-umane – și ea cu siguranță că o făcuse, chiar și în cadrul propriului ei *clan* Jedi – să vezi un metamorf schimbându-se în fața ochilor tăi era hipnotizant. Pe deasupra, chiar și acest soldat clonă naiv știuse ce era acea creatură. Ea nu știuse.

— Ești o adevărată revelație, Jinart. Dar de ce pot simți ceva la tine care seamănă cu Forța?

— Suntem telepați, spuse Gurlanin.

— Oh...

— Nu, nu intru în mintea ta. Nu funcționează așa. Comunicăm doar între noi.

— Dar ți-am auzit vocea în acea noapte, în mintea mea.

— Stăteam lângă tine, de fapt. Nu în vreo formă pe care ai fi observat-o, desigur.

— Și mie, doamnă? întrebă Darman, părând total absorbit de conversație.

— Da, ți-am spus să te culci. Sunt un copac convingător, nu-i așa? Jinart curse, se schimbă și luă din nou întruchiparea unei babe. Știu, stereotipică, dar eficientă. Femeile bătrâne sunt invizibile. Ca și tine, Darman, mergem acolo unde alții nu vor și facem ceea ce alții nu pot. Rețeaua de comunicații de aici este controlată în totalitate de Federația Comerțului și, în practică, asta înseamnă un singur releu și o singură stație terestră de monitorizare, la Teklet. Și, deși cei ca mine nu pot transmite detalii pe distanțe interstelare, ne putem comunica idei și noțiuni generale unii altora. Eu și consortul meu suntem legătura voastră. Nu e perfect, dar e mai bine decât tăcerea.

Gurlaninul scoase un sunet lichid ca și cum ar fi fiert apa.

— Mi-am petrecut ultimele două zile extenuându-mă pentru a aduna aceste informații, și asta la fel de mult pentru acest tânăr ca și pentru tine. Ghez Hokan are acum comanda forțelor armate de aici și nu este un prost – și-a dat seama că trupele Republicane sunt aici pentru cutia de trucuri a lui Uthan. Darman, îi urmărește pe tovarășii tăi.

— Sunt destul de buni la evitarea urmăririi.

— Da, dar au tendința să lase cadavre și resturi în urma lor. El recunoaște că nu știe câți dintre voi sunteți și asta îl îngrijorează.

— Ești la curent cu îngrijorările lui, deci? spuse Etain.

Nu mai avea încredere în nimeni acum. Încă nu știa cine îl trădase pe Maestrul Fulier, iar până când avea să afle asta voia să rămână cu mintea deschisă și precaută. Deși Maestrul ei nu-i spusese despre clone, trebuie să fi știut despre ele

dacă descoperise activitățile lui Uthan. Dar nu avusese încredere în ea. Cu toate vorbele lui amabile, când venea vorba, pur și simplu confirma – chiar și din mormânt – că ea nu era potrivită pentru a deveni un Cavaler Jedi.

— Cunosoc îngrijorările lui Hokan pentru că pot fi un bătrân foarte convingător, precum și o bunică excelentă, spuse Jinart. Răspunsul nu avea niciun sens. Îi voi ajunge din urmă pe tovarășii lui Darman și voi încerca să-i îndrum spre un loc sigur. Ei nu au informații de *încredere*, cum le spui tu, au o cantitate limitată de muniții și nu mai au avantajul surprizei. Hokan știe ce ați venit să faceți și are suficientă putere de foc și droizi ca să vă oprească. Asta face ca misiunea voastră să fie aproape imposibilă fără o schimbare de plan sau o intervenție.

Darman o analiză cu atenție. Veștile lui Jinart nu-i afectaseră acea încredere tangibilă: Etain nu văzu nici măcar o clipire pe fața lui.

— Ar putea fi și mai rău. Mi-ar place destul de mult sunetul unui transmițător.

— Aș putea adăuga, de asemenea, că localnicii te vor denunța pentru o șansă de a se îmbăta.

Darman se uită la Etain. Ea se strâmbă.

— Ești în pană de idei, soldat? întrebă ea.

— Aștept ordinele dumneavoastră, doamnă Comandant.

Asta fu picătura care umplu paharul. Săptămâni de frică, foame și oboseală, pe lângă anii de îndoieli și deziluzii, prăbușiră brusc edificiul fragil al lui Etain. Făcuse tot ce putea face și nu mai rămăsese nimic în ea de dat.

— Încetează, nu-mi mai spune Comandant. Simți cum unghiile i se înfing în palme. Nu sunt un nenorocit de Comandant. N-am nici cea mai mică idee despre ce să facem în continuare. Ești pe cont propriu, Darman. Tu ești soldatul. Tu vii cu planul.

Jinart nu spuse nimic. Etain simți cum îi arde fața. Își pierduse demnitatea. O viață întreagă de pregătire atentă în arta controlului și a contemplației nu dusese la nimic.

Darman se schimbă în fața ochilor ei. Nu se transformă în sensul fizic precum Gurlaninul, dar schimbarea fu la fel de surprinzătoare, pentru că sentimentul de copil pe care Etain îl detectase atât de clar se evaporă pur și simplu. Locul fu luat de o resemnare calmă și de altceva, un sentiment mai degrabă de abandon. Nu-l putu descifra.

— Da, doamnă, spuse el. Voi face asta imediat.

Jinart arătă cu capul în direcția ușii.

— Ia puțin aer, Darman – trebuie să vorbesc cu Comandantul Tur-Mukan.

Darman ezită o clipă și apoi se strecură afară. Jinart se întoarse spre Etain.

— Ascultă-mă, fată, șopti ea, cu trăsăturile aspre. Picături de salivă fină străluciră pentru scurt timp în lumina slabă. Poate că soldatul ăla crede că fiecare cuvânt al unui Jedi este divin, dar eu nu cred asta. Ar fi bine să te ascuți repede. Soldatul și cu mine suntem tot ceea ce se află între menținerea unui fel de ordine în galaxie și fragmentarea ei, pentru că dacă armata de clone poate fi anihilată, atunci Separatiștii vor câștiga. Poți să ne ajuți sau să te dai la o parte, dar nu vei fi un obstacol, și asta ești dacă nu-i poți conduce pe acești oameni. Au fost crescuți să se supună Jedilor fără să pună întrebări. Din păcate, în acest caz, asta înseamnă *tu*.

Etain era obișnuită să se simtă lipsită de valoare. Nu exista un loc mai jos decât cel în care o putea arunca Jinart.

— Nu am cerut această responsabilitate.

— Și nici Darman. Jinart se transformă din nou într-o masă de nervuri negre fierbinți pentru o secundă terifiantă. Aceasta este natura datoriei. Te cheamă și îți dai toată silința. El o va face. La fel și camarazii lui, fiecare dintre ei. Au nevoie de tine pentru a-i ajuta să-și facă treaba.

— Încă învăț cum să fac asta.

— Atunci învață repede. Dacă acești soldați nu ar fi fost condiționați să ți se supună, m-aș fi gândit să te tai chiar acum și să termin cu tine. Cei ca mine nu au pentru ce să le mulțumească Jedilor, absolut deloc. Dar avem un inamic comun și vreau să-l văd din nou pe Valaql. Consideră-te norocoasă.

Jinart plecă. Etain se lăsă în genunchi în fân și se întrebă cum se ajunsese la asta. Ușa hambarului se deschise scârțâind încet, iar Darman aruncă o privire în jur.

— Nu mă băga în seamă, spuse ea.

— Sunteți bine, doamnă? El tresări vizibil. Îmi cer scuze. Etain...

— Probabil că și tu crezi că sunt inutilă, nu-i așa?

— Am venit cu un plan, așa cum ați ordonat.

— Ești crescut și pentru diplomație, nu?

— Dacă Hokan a făcut instalația să fie momeală, atunci trebuie să-l facem să creadă că noi credem că este încă ținta reală. Așa că ne despărțim...

— Voi lua asta ca pe un *da*.

Darman tăcu.

— Îmi pare rău, spuse ea. Continuă.

El îngenunche, cu fața la ea, și mătură podeaua cu mâna, creând un spațiu liber pe care să demonstreze ceva. Întinse mâna după câteva cruste de pâine și o bucată de lemn mâncat de insecte.

— Ce crezi că sunt eu? întrebă el încet.

— Din ce spune Jinart, un soldat clonă crescut pentru a se supune. Îl privi cum rupea lemnul și crustele în bucăți separate și le așeza într-un rând ca pe niște piese de joc. Nu ai de ales.

— Ba am de ales, spuse el. O alegere în ceea ce privește modul în care interpretez ordinele. Sunt inteligent. Am văzut Jedi luptând, așa că știu de ce ești capabilă. Odată ce vei fi expusă la situații care îți solicită abilitățile, vei fi la fel ca ei.

Era plin de contradicții. Pentru o clipă, se întrebă dacă era un soldat clonă sau un alt Gurlanin care se juca cu ea. Dar putu simți o combinație de disperare tăcută și... credință. Da, credință. El era singura persoană care, în mulți ani, arătase încredere în ea, și primul de la Maestrul Fulier încoace care îi arăta o bunătate reală.

— Foarte bine, spuse ea. Acesta este ordinul tău suprem. Orice s-ar întâmpla, trebuie să intervii dacă ceva din ceea ce fac sau spun eu îți compromite misiunea. Nu, nu te uita așa la mine. Ea ridică mâna pentru a înăbuși protestul pe care îl vedea formându-se pe buzele lui. Gândește-te la mine ca la un Comandant *în formare*. Tu trebuie să mă antrenezi. Asta ar putea însemna să-mi arăți modul corect de a face lucrurile, sau chiar să mă salvezi de propria mea lipsă de... experiență. Abia se putu hotărî să o spună. Și... și asta e un ordin.

El aproape că zâmbi.

— Iată de ce am încredere în a mă supune unui Comandant Jedi. Înțelepciunea voastră este de neegalat.

Etain trebui să se gândească la asta câteva secunde. Dacă Jinart ar fi spus-o, ea ar fi răbufnit. Însă Darman vorbea serios. Și poate că voia să spună asta în mai multe feluri. Da, era inteligent și subtil, nu era un droid. *Cum a ajuns un copil de*

zece ani să fie așa? Tulburată, se concentrează pe confortul de a crede că el văzuse lucruri pe care ea nu le văzuse niciodată și, prin urmare, știa cel mai bine situația.

— Continuă, spuse ea. Aveai un plan.

* * *

Punctul de întâlnire Gamma, la căderea nopții.

— Cum te mai simți? întrebă Niner.

Atin își mișcă brațele, îndoite la cot într-o mișcare de înot, testându-și mușchii pectorali.

— Aproape ca nou. N-am probleme de respirație. Nu, doar o lovitură puternică în placa toracică.

Vocea fără corp a lui Fi vorbește în comunicațiile din căștile lor. Era ascuns sub un tufiș de pe marginea crestei, veghind la drumul de jos.

— Sunt un medic de teren foarte bun. Stai să mă vezi făcând o traheotomie.

— Nu, mulțumesc, dacă nu te deranjează, spuse Atin, dându-și ușor jos casca. Cina?

— Ce preferi? întrebă Niner. Rații uscate, rații uscate, sau poate rații uscate?

— Hai să încercăm rațiile uscate, de data asta. Da, Atin se simțea cu siguranță mai bine, și nu doar fizic. Cine obișnuia să spună asta?

— Uh?

— Chestia cu rațiile uscate.

— Oh. Skirata. Vechiul nostru sergent instructor.

Atin luă o mușcătură din cubul alb și îl ajută cu o înghițitură de apă din sticlă.

— Nu ne-a antrenat niciodată. Am auzit multe despre el.

— I-a antrenat și pe Fi și pe Darman. Echipela noastră erau în același batalion.

— Noi îl aveam pe Walon Vau.

— Asta explică de unde ai viziunea ta veselă.

— Sergentul Vau ne-a învățat importanța planificării pentru cel mai rău scenariu, spuse Atin, cu toată loialitatea. Și de a-ți maximiza tehnologia. Să fii dur e bine, să fii dur cu o tehnologie superioară e și mai bine.

— Pun pariu.

— Totuși, am auzit că toată lumea îl iubea pe Skirata. Chiar dacă era un bețiv cu temperament rău.

Niner nu fusese niciodată beat și nici măcar nu știa ce gust are alcoolul.

— Îi păsa ce se întâmpla cu noi. Era unul dintre noi, sau cam așa ceva. Nu era acolo doar pentru că nu mai făcea față faptului că nu mai era în armată, sau pentru că trebuia să dispară. Nu, a fost un om bun. Niner ar fi dat foarte mult să îl vadă pe Skirata venind șchiopătând printre copaci chiar în acel moment, cerând să știe de ce leneveau ca niște *artiști* Kaminoani. Habar n-am unde este acum, de când am plecat de pe Kamino. Cel mai bun om de operațiuni sub acoperire și sabotaj din toate timpurile.

— Vei ști, desigur.

— Vom ști cu toții în curând. Mă bazez pe ceea ce ne-a învățat pentru a duce la bun sfârșit această misiune.

Niner mănâcă cubul perfect echilibrat, conceput cu bun simț și complet lipsit de gust, și rămase în tăcere, așteptându-l în continuare pe Darman. Nu puteau nici măcar să prindă ceva și să gătească: mirosul de carne prăjită și lumina focului le-ar

fi trădat poziția. Cu Fi de pază, putea să închidă ochii și să doarmă câteva ore. Își puse casca la loc, pe de o parte pentru a fi gata să se miște repede dacă aveau contact cu inamicul, iar pe de altă parte pentru a menține temperatura ridicată în costum. Începuse să se răcească. Își permise un confort de care nu prea avea nevoie, pentru moral.

Mă sperii. Absorbi tot ce-ți spun. Tu nu uiți niciodată?

— Nu, sergent, spuse Niner.

Habar n-avea de cât timp dormea. Se trezi cu o tresărire la auzul vocii lui Fi.

— Posibil contact, spre est, distanța patruzeci de kilometri. Se pare că este centrat pe Imbraani.

Chiar și prin vizor, nu era clar ce anume reperase Fi, dar Niner putea vedea și el acum. O strălucire marca orizontul ca un fals răsărit de soare. Era constantă, cu cea mai blândă transformare din chihlimbăriu în roșu intens: nu era o explozie.

Niner trecu de la un mod de vizor la altul, de la spectrul normal la infraroșu, la spectrul complet și apoi înapoi. Strălucirea era și ea fierbinte. Scanarea în infraroșu cu rază lungă de acțiune o detectă.

— Cred că este un foc mare, spuse Fi.

Așteptară, urmărind: Niner îl auzi pe Atin la câțiva metri distanță, adunând echipamentul și asamblându-l, gata de retragere. Cu binoclurile pe distanța maximă, puteau vedea că focul era eclipsat pe alocuri de valuri de fum. În cele din urmă, Atin li se alătură și toți trei observară focul îndepărtat în tăcere.

— Nu ard recolta noaptea, spuse Fi. Nici măcar nu au terminat încă de recoltat chestia aia împuțită de barq. Au găsit ceva.

— Știu.

— Ori l-au găsit pe Darman și îi învață pe localnici să nu adăpostească inamicul, ori nu l-au găsit pe Darman și încearcă să-l scoată afară.

Niner se gândi că erau vești relativ bune.

— Dar asta înseamnă că a reușit să aterizeze, spuse el. Așa că așteptăm aici până în ultima secundă, și poate un pic mai mult, doar ca să fim siguri.

Atin lăsă din nou jos echipamentul. Era prea profesionist și disciplinat ca să-l trântască pe sol, dar Niner sesiză ușoara cădere a umerilor săi.

— Și dacă nu apare până atunci? întrebă el, cu un ton echilibrat care sugera că nu mai voia să se arate răzvrătit. Următorul plan?

— Ne mai uităm o dată la întreaga zonă de la Teklet la Imbraani, spuse Niner. O luăm de la zero.

* * *

— Asta nu este la scară, spuse Darman. Răzui semne în pământul afânat de pe podeaua expusă a hambarului și așeză cu grijă bucăți de pâine veche pe harta rudimentară. Acesta este râul. Aceste trei cruste sunt punctele de întâlnire Alpha, Beta și Gamma. Rupse lemnul în mai multe bucăți și le așeză. Asta e baza droizilor... și acesta este laboratorul lui Uthan.

Etain întinse mâna în formă de cupă, iar el aruncă două bucăți de lemn în ea.

— Aceasta este reședința lui Lik Ankkit, spuse ea. El este *stăpânul* Neimoidian, în lipsa unui cuvânt mai bun. Conduce afacerile de export de produse agricole, iar asta îl face aproape un împărat aici.

— Bine. Ce altceva mai avem?

Etain își sfărâmă bucata de lemn rămasă în bucăți mai mici și le împrăștie cu grijă.

— Imbraani și Teklet, aici sunt portul spațial și zona de depozitare și distribuție.

— Și aceasta a fost ultima poziție cunoscută a echipei mele.

Etain se holbă la lemnul mâncat de viermi și la crustele mucegăite care i-ar fi putut ajuta să salveze Marea Armată de la distrugere.

— De ce răzuim hărți în noroi când avem holohărți perfect de bune?

— Asta obișnuia să facă sergentul Skirata, spuse Darman. Nu-i plăceau holohărțile. Prea transparente. De asemenea, credea că simțind textura pământului îți concentrai mintea.

— Și nu ai nevoie de nicio tehnologie pentru a face asta.

— El credea foarte mult în intuiție.

Darman își scoase blasterul și se întoarse brusc. Ușa hambarului se deschise. Se relaxă și își lăsă brațul pe lângă el. Jinart ținea în brațe mai multe țesături împachetate.

— Trebuie să plecați, spuse ea fără suflare. Aruncă o privire spre est. Dau foc câmpurilor pentru a vă alunga și pentru a vă refuza orice acoperire. Există un loc unde puteți sta ascunși, dar trebuie să treceți drept fermieri – asta nu va fi ușor pentru tine, băiete. Ești prea mare și bine hrănit.

Etain nu mușcă momeala. Știa că ea se va potrivi de minune printre localnicii subnutriți și șubrezi.

— Trebuie să-mi iau echipamentul, spuse Darman. Pot să mă culc undeva cu el dacă trebuie.

— Nu poți să lași nimic din el?

— Nu dacă vrem să aruncăm în aer instalația aia. Am tot armamentul de implozie pentru a face față nanovirusului, precum și tunul E-Web. Avem nevoie de el.

— Atunci ia un cărucior. Există o interdicție pentru vehiculele cu motor. Jinart îi aruncă unul dintre pachete lui Darman. Și ieși din armura aia. Nici dacă ai purta o rochie de mireasă nu ai putea fi mai vizibil.

— Putem încerca să ajungem la punctul Gamma.

— Nu, mergeți la prima casă sigură pe care o găsiți. Voi lua legătura cu echipa ta și îi voi anunța, apoi mă voi întoarce la voi.

În hambar era depozitat un sortiment de cărucioare de mână, toate în diferite stări de degradare. Nu aveau să atragă atenția: rețeaua de drumuri de pământ era bine circulată de oamenii care încercau să-și ducă cota de barq și alte recolte la Teklet, pe jos sau cu căruțele cu merlii.

Încărcarea secțiunilor tunului blaster pe cea mai solidă căruță pe care o puteau găsi o făcu pe Etain să-și dea seama cât de grea era povara pe care o purtase Darman. Când încercă să ridice unul dintre pachetele cenușii în căruță, aproape că îi smulse umărul din încheieturi, așa că decise să ceară puțin ajutor din partea Forței. Nu se așteptase să fie atât de greu. Nu era singura care avea o forță fizică înșelătoare.

— Toate astea sunt arme? întrebă ea.

— Cam așa ceva.

— Totuși, nu suficient pentru a doborî o sută de droizi.

— Depinde cum le folosești, spuse Darman.

Etain se întrebă dacă nu cumva arăta mai vizibil în afara armurii sale gri

sinistre decât în ea. Armura îl făcuse să pară mult mai mare, dar chiar și fără ea era atât de solid construit încât era evident că își petrecuse viața antrenându-se pentru putere, mâncând proteine adecvate. Fermierii nu aveau acea pantă distinctă de la gât la umăr formată de mușchii supradezvoltați. Chiar și tinerii purtau urmele expunerii constante la intemperii; Darman pur și simplu arăta izbitor de sănătos și nears de soare. Nici măcar nu avea calusuri la mâini. Și mai era și acea poziție de paradă. Arăta exact ca un soldat de elită. Nu ar fi trecut niciodată drept un localnic. Etain spera ca fermierii să fie mai îngroziți de el decât erau de Hokan.

Orizontul nopții era de culoarea chihlimbarului, ca și cerul Coruscantului, dar erau flăcările, nu lumina unui milion de lămpi, cele care provocau reflexia din nori. Se părea că ar putea urma ploaia; puteau să acopere căruța cu o prelată și să nu stârnească nicio curiozitate. Straturi de tulpină de barq, saci de boabe de barq și fâșii de kushayan uscat îngropau *echipamentul* lui Darman, așa cum îl tot numea el. Limbajul lui oscila de la argou și generalități la subtilități foarte educate, de la *echipament* – substantivul lui general pentru orice artefact – la DC-17 și DC-15 și o întreagă serie de numere și acronime care o lăsau pe Etain nedumerită.

— Uită-te la aia, spuse Darman, evaluând linia orizontului. Frontul acela de flăcări trebuie să fie la patru kilometri, cel puțin.

— Asta înseamnă un milion sau mai mult de credite în barq care se pierd. Fermierii vor fi furioși. Neimoidienii vor fi și mai furioși.

— La fel va fi și Birhan, spuse Jinart. O parte bună din barqul lui îl folosești acum pentru camuflaj, fato. Plecați. Gurlaninul luă datapadul lui Darman și introduse un dispozitiv de date. Acestea sunt toate casele relativ sigure pe care le-am putut cartografia. Nu faceți reclamă cu identitatea voastră, niciunul dintre voi. Chiar dacă stăpânul casei la care apălați știe cine sunteți, faceți-i favoarea de a nu-l compromite recunoscând acest lucru.

Etain își acoperise mantia Jedi distinctivă cu o tunică Imbraani lungă până la glezne. Jinart îi arată părul.

— Și asta, spuse ea.

— Împletitura?

— Dacă nu cumva vrei să faci reclamă la ceea ce ești.

Etain ezită. Auzise odată pe cineva spunând că nu-și putea scoate niciodată inelul de logodnă, nu până la moarte. Împletitura ei de Padawan părea la fel de permanentă, ca și cum sufletul ei era țesut în ea, și că îndepărtarea după atâta timp – chiar și temporar – ar rupe țesătura universului și ar sublinia convingerea ei că nu era un Jedi bun. Dar trebuia să o facă. Își desfăcu singura împletitură subțire și pieptănă cu degetele șuvițele de păr ondulat. Se simțea mai puțin Jedi ca niciodată și nici măcar pe departe nu se simțea a fi un Comandant.

— Îmi imaginez că nu te-ai gândit niciodată că un Comandant Jedi ar fugi de o luptă, îi spuse ea lui Darman în timp ce mergeau cu grijă și fără grabă pe drum.

— Nu fugim, spuse Darman. Astea sunt *scăpare* și *evitare*.

— Mie îmi sună a fugă.

— Retragere tactică pentru regrupare.

— Ești un om foarte pozitiv. Copilul era aproape complet absent acum. Putea simți în principal concentrarea și scopul. O făcea de rușine fără intenție. Îmi pare rău că mi-am pierdut calmul mai devreme.

— Doar în particular. Nu sub foc, Comandante.

— Ți-am spus să nu-mi spui așa.

— Acolo unde putem fi auziți, mă voi supune ordinului tău. Apoi făcu o pauză. Toată lumea se mai pierde cu firea din când în când.

— Eu nu ar trebui să o fac.

— Dacă nu cedezi uneori, de unde știi cât de departe poți merge?

Era o observație bună. Dintr-un motiv oarecare, îi era mult mai bine cu el decât îi fusese vreodată cu Maestrul Fulier. Fulier, atunci când nu se lăsa prins în îndreptarea relelor din galaxie, era numai strălucire fără efort. Darman era și el expert în meseria lui, dar avea un sentiment de îndemânare dobândită cu greu, și nu era nimic întâmplător sau misterios. Îi plăcea de el pentru că era atât de pragmatic. Îi trecu prin minte că ar putea salva soldații clone de la moartea în urma folosirii unui agent biologic pentru ca ei să poată muri de lovituri de blaster și tunuri. Era un gând oribil. Nu-i plăcea să fie nevoită să ucidă, nici măcar din cauza acțiunilor altora. Asta avea să-i facă viața de Comandant excepțional de grea.

* * *

Droizii avansau de-a lungul marginii pădurii cu aruncătoarele de flăcări împrumutate de la același fermier ale cărui câmpuri le ardeau. Ghez Hoka și locotenenții săi, Cuvin și Hurati, stăteau în afara flăcărilor, privindu-le de la trei sute de metri.

— Va trebui să ardem o mare parte din teren pentru a refuza orice acoperire inamicului, domnule, spuse Cuvin.

— Nu asta este ideea, spuse Hurati. Asta este atât pentru a crea impresia că protejăm instalația, cât și pentru a scoate din ascunzătoare trupele.

— Corect, spuse Hoka. Nu are rost să-i înstrăinăm pe băștinași, iar eu nu-mi pot permite să-i despăgubesc pe toți pentru producția pierdută. Acest lucru este suficient. Vom folosi droizi pe perimetrele rămase.

Cuvin nu păru descurajat.

— Pot să sugerez să folosim strili¹⁰ de vânatoare? Am putea aduce o haită cu însoțitorii lor în două zile. Federația Comerțului nu va primi cu bucurie întreruperea recoltei de barq, iar o penurie de delicatese va fi observată de unele persoane foarte influente.

— Nu-mi pasă, spuse Hoka. Aceleași persoane influente vor fi și mai deranjate de sosirea a milioane de clone ale Republicii pe planetele lor natale.

Hoka era acum în armura de luptă Mandaloriană completă, nu atât pentru protecție, cât pentru a transmite un mesaj ofițerilor săi. Câteodată trebuia să-și permită un pic de teatru. Știa că strălucirea flăcărilor care îi luminau armura tradițională de războinic constituia un spectacol frumos, calculat pentru a impresiona. Era în război. Nu mai trebuia să-și prostitueze abilitățile marțiale ca asasin sau gardă de corp pentru niște lași slabi și bogați.

Cuvin avea totuși dreptate în legătură cu *strili*. Asta nu însemna că nu va trebui să se confrunte cu disidența lui, dar găsirea trupelor Republicii nu va fi

¹⁰ Strili – specie de mamifere carnivore, foarte inteligente, originare de pe Mandalore, din Inelul Exterior. Creaturile lungi de un metru și cu șase picioare, cu faldurile lor de piele, erau în general considerate neatractive din punct de vedere fizic de către multe ființe, iar mirosul lor înțepător unic era respingător pentru majoritatea umanoizilor de sex masculin. Cu toate astea, unii Mandalorienii țineau strili ca animale de companie, folosindu-se de instinctele lor de prădător feroce ca animale de vânatoare, iar creaturile longevive deveneau adesea tovarăși pe viață ai stăpânilor lor Mandalorienii.

ușoară.

— Câți estimezi că sunt, Hurati? întrebă el.

Hurati porni o holohartă și o imagine tridimensională străluci în întuneric.

— Nava a fost doborâtă aici, confirmată de droidul militar Republican R5. Arată cu degetul. Rămășițele a doi *milițieni* Weequay au fost găsite aici, aici și aici – dar gdanii au dezmembrat și au târât cadavrele pe o distanță de cinci kilometri, așa că locul exact al uciderii poate fi doar estimat. Aparatul de zbor a fost doborât aici. Circuitele speederului au fost găsite demontate aici, dar cum era la intrarea în vizuinele gdanilor, nu se știe unde le-ar fi putut găsi la început. Confruntarea cu patrula de droizi a avut loc aici, pentru că am desfășurat patrula pe baza acestei constatări.

— Asta e cam într-un coridor cu lățimea de cinci kilometri care se întinde pe o distanță de patruzeci de kilometri. Mie mi se pare evident că se îndreaptă spre Teklet, probabil pentru a cuceri portul înainte să țințească instalația.

— Așa se pare, domnule.

— Câți sunt?

— Aș spune că nu mai mult de zece, domnule. Avem rapoarte de la fermieri care au găsit dovezi de mișcare pe terenurile lor. Sunt foarte protectori cu culturile lor, așa că observă aceste semne subtile – spre deosebire de droizi, domnule.

— Și atunci ce sugerează asta?

— Urme multiple care traversează o zonă de patruzeci de kilometri pe treizeci de kilometri, domnule. Făcute cu pricepere, de asemenea – localnicii au crezut că ar putea fi vorba de animale sălbatice, dar aceste urme nu sunt întâmplătoare. Aș spune că suntem momiți.

Zece soldați. Zece – cercetași, forțe speciale, sabotori? Pregăteau terenul pentru mai multe trupe, sau aveau sarcina de a finaliza misiunea pe cont propriu? Hokan și-ar fi dorit să aibă câțiva mercenari Mandalorien, nu droizi și ofițeri de carieră. Își ținu îngrijorarea bine ascunsă în spatele căștii integrale. De asemenea, își dorea să aibă mai multe speedere; nu avusese niciodată nevoie de mai mult de unul pentru a supraveghea fermele și ar fi durat zile întregi ca să aducă vreunul la Qiilura.

— Fermierii pot fi destul de cooperanți, nu-i așa?

— În mod remarcabil, de când acela a găsit circuitele, domnule.

Hokan se întoarse și începu să meargă spre instalația de cercetare care era acum goală, dar somptuoasă și păzită cu strășnicie. Îi făcu semn lui Hurati să îl urmeze. Cuvin începu și el să îl urmeze, dar Hokan ridică mâna pentru a-i face semn să rămână pe loc.

— Locotenente Hurati, spuse el încet. Vreun semn de la fostul meu angajat, Guta-Nay?

— Nu încă, domnule. Patrulele au fost instruite.

— Bine, stai cu ochii și pe Cuvin pentru mine, da? Nu cred că va ajunge căpitan.

Hurati făcu o pauză, dar scurtă.

— Am înțeles, domnule.

Era uimitor ce putea face promisiunea tacită a unei insigne de grad în plus. Hokan se întrebă ce se întâmplase cu codul de conduită.

Așadar, erau poate zece soldați din trupele de comando care operau în regiune. Urmărirea lor ar fi necesitat enorm de mult timp. Cu excepția norocului, Hokan nu-i va prinde niciodată, nu cu droizii și cu acești tineri teoreticieni ai academiei. Mai

devreme sau mai târziu, inamicul va trebui să se realimenteze; mai devreme sau mai târziu, se vor arăta. Republica se juca de-a momeala cu el, iar el cu ei. Totul arăta din ce în ce mai bine. Nu păreau să adopte tactica lor obișnuită de debarcare în forță a infanteriei. Era un joc de inteligență și, dacă era nevoie, putea să stea liniștit și să forțeze Republica să vină la el. Dacă voia să aducă Republica suficient de aproape pentru a trage, atunci ar putea avea nevoie de o momeală și mai convingătoare.

Doctorița Uthan ar fi înțeles. Era o femeie pragmatică.

* * *

Fi devenise nervos. Nu-i stătea în fire. Niner îl cunoștea doar de câteva zile, dar dacă erai un comando de clone, mai ales printre ai tăi, judecai repede după mici detalii. Nu adormi când Niner îl eliberă din gardă, iar după un sfert de oră Fi înaintă în poziția de observație și se așează lângă el. Focurile păreau să se fi oprit; strălucirea era încă vizibilă, dar era statică. Probabil că ajunsese la un curs de apă și se stingea.

— Oricum știu că suntem aici, spuse Fi. Niner nu avea nevoie de telepatie pentru a ști că își făcea griji pentru Darman. Am putea încerca comunicatorul la o distanță mai mare.

— Ar putea să ne stabilească pozițiile.

— Ar trebui să aibă noroc.

— Și trebuie să fim ghinionisti doar o singură dată.

— Bine. Îmi pare rău, sergent.

Căzu din nou în tăcere. Niner își reglă filtrul infraroșu pentru a îndepărta lumina deranjantă a focului. Dintr-o dată, fu anormal de liniște, ceea ce însemna că gdanii se opriseră din pânditul lor neîncetat, ceea ce nu era de bine. Niner se uită prin luneta puștii sale pentru a obține o focalizare mai îngustă asupra tufișurilor din fața lui. Pe măsură ce făcea o panoramă de 180 de grade, zări mici reflexii împerecheate, ochii vigilenți ai gdanilor strânși într-o liniște neobișnuită pentru a evita ceva.

Mișcare. Luneta lui luminează în albastru într-un cadran, avertizându-l. Poate că orice ar fi fost putea vedea infraroșu. Opri țintirea automată, trecând la intensificarea imaginii și la *folosirea tuturor simțurilor*, cum îi spunea Skirata. *Ai ochi și urechi, fiule, ochi și urechi bune. Nu te baza prea mult pe tehnologie.* Ceva se apropia, ceva lent, ascuns, mai mic decât un om, mai șiret decât un droid.

Niner puse mâna pe umărul lui Fi – *Stai jos* – neîndrăznind să vorbească, nici măcar prin comunicator. Era la zece metri distanță, venind direct spre ei, fără să încerce să se ascundă. Poate că nu știa ce erau. Atunci avea să aibă parte de o surpriză. Niner își aprinse lanterna tactică, iar raza orbitoare surprinse o formă neagră strălucitoare. Tăie imediat fasciculul, mușchii relaxându-i-se. Creatura era acum atât de plană la pământ, încât părea că este o apă curgătoare. Abia când fu chiar în fața lor se ridică și deveni Valaql.

— M-am gândit să vă las să mă vedeți venind, având în vedere armamentul vostru, spuse o voce care nu era a lui Valaql, dar care era la fel de lichidă și hipnotică. Mi-am făcut o regulă din a nu speria niciodată un umanoid cu o pușcă.

— Este bine că am mai văzut Gurlanini, spuse Fi și își atinse mânușa de cască în mod politic.

— Nu păream să-l surprind pe colegul tău. Am venit să vă informez. Eu sunt Jinart. Te rog să nu-mi spui *doamnă* din două în două secunde, așa cum face

Darman.

Niner ar fi vrut să pună o sută de întrebări despre Darman, dar Gurlaninul folosisese timpul prezent și asta însemna că era în viață. Se bucură că avea casca la locul ei. Manifestările de emoție nu erau profesioniste, cel puțin nu pentru cei din afară.

— Vă îndreptați spre o țintă greșită, spuse Jinart. Sunteți pe un curs spre baza Separatistă. În mod normal, ați fi bătut la ușa unei barăci cu o sută de droizi înăuntru, dar au mutat jumătate dintre ei pentru a apăra centrul de cercetare și a patrula în zonă. Nici Uthan și nici nanovirusul ei nu se mai află la baza actuală.

— Deci totul merge foarte bine, spuse Fi vesel.

— Țintele voastre se află la o vilă chiar în afara Imbraani, în ciuda dovezilor pe care le-ați putea vedea că facilitatea este apărată. Este o capcană.

— Ce face Darman? întrebă Niner.

— El are artileria voastră specială și planurile detaliate ale țintelor voastre. L-am trimis să se ascundă cu Jediul.

— Generalul Fulier? Am crezut că...

— Ați crezut bine. E mort. Jediul este Padawana sa, Tur-Mukan. Nu vă faceți speranțe. Nu are stofă de Comandant... nu încă, poate niciodată. Deocamdată, acesta este încă războiul vostru.

— Nu plănuiam un asalt frontal – nu fără infanterie, spuse Niner. Acum că am pierdut avantajul surprizei, va trebui să-l recăpătăm din nou.

— Aveți un element – Ghez Hokan nu are o idee precisă despre cât de puțini sunteți. M-am asigurat că există multe semne evidente de mișcare prin păduri și câmpuri.

— Ai fost ocupată.

— Pot să imit foarte bine o mică armată, sau cel puțin mișcarea ei.

Jinart aruncă o privire spre Atin și Fi, ca și cum i-ar fi verificat. Poate că se gândea cum ar fi imitat forma unui soldat din trupele de comando.

— Nu v-ați gândit să împușcați și să mănâncăți vreo merlie, nu-i așa?

— De ce?

— Armura aia nu pare atât de strâmtă pe tine pe cât ar trebui.

Fi aprobă din cap.

— Are dreptate. Cheltui cu aproximativ treizeci de procente mai multe calorii decât era planificat, sergent. Nu au calculat că vom căra echipamentul.

— O să vă epuizați rațiile în curând, spuse Jinart. Merliile sunt delicioase. Dar să nu împuști niciodată una, te rog. Dacă este necesar, aș putea să le vânez și să vi le las.

— De ce?

— Pentru că cea pe care o împuști aș putea fi eu.

Era încă un punct de vedere pe care nu-l acoperiseră la exerciții. Se părea că nici măcar Kal Skirata nu avusese de-a face cu Gurlaninii, sau dacă avusese, nu o menționase. Lui Niner îi plăceau. Se întreba de pe ce lume veneau. Trebuia să fie una fascinantă.

— Încotro vă veți îndrepta acum? întrebă Jinart. Trebuie să-l anunț pe Darman unde vă aflați.

— Aș fi spus punctul de întâlnire Gamma, dar, din ceea ce ne-ai spus, ar fi o direcție greșită.

— Vă pot da locația unei zone potrivite mai aproape de Imbraani, iar când mă

voi întoarce la Darman îi voi da aceleași coordonate.

Atin interveni.

— Aici se extrag pietre prețioase, nu-i așa?

— Cuarț Zeka și diverși silicați verzi, în principal, da.

— Cu târnăcoape și lopeți sau mecanizat?

— Mecanizat.

— Vor avea explozibili pentru asta, atunci. Și detonatoare de la distanță cu setări frumoase, sigure, cu rază lungă de acțiune.

Gurlaninul chicoti la fel ca un om. S-ar putea să fi fost amuzată. Pe de altă parte, s-ar putea să fi crezut că Atin este un nebun. Dar lui Niner îi plăcea direcția pe care o lua mintea inventivă a lui Atin.

— Scoateți-vă holohărțile, spuse Jinart. Permiteți-mi să vă ofer un ghid virtual al industriei de pietre prețioase din regiunea Imbraani.

Capitolul 10

ANUNȚ PENTRU CETĂȚENII QIILUREI

Oricine este găsit cu personal al Republicii pe teritoriul lor va avea proprietatea confiscată și își va pierde libertatea. Aceștia, familia lor și orice persoană angajată de ei în orice calitate vor fi predați reprezentantului Trandoshan din Teklet pentru a fi înrobiți. Oricine ajută sau adăpostește în mod activ personalul Republicii va fi condamnat la moarte.

Se oferă o recompensă pentru oricine dă informații care să ducă la capturarea personalului Republicii sau a dezertorilor din fosta miliție sau din forțele armate Separatiste, în special locotenentul Guta-Nay sau locotenentul Pir Cuvin.

Din ordinul Maiorului Ghez Hokan, ofițer Comandant, Garnizoana Teklet

O burniță subțire și rece începu să cadă aproape imediat ce răsări soarele. Se simțea ca pe Kamino; se simțea ca acasă, iar asta era în același timp liniștitor și neplăcut. Umezeala se prelingea pe mantia lui Darman, iar el o scutură. Lâna de merlie era plină de uleiuri naturale care o făceau să se simtă neplăcut de umedă pe piele. Tânjea mult să se întoarcă în combinezonul negru, și nu numai din cauza proprietăților sale balistice.

Etain împingea partea din spate a căruciorului. Darman îl trăgea, mergând între cele două prăjini. Erau momente, pe pista plină de gropi, când ea o ducea cel mai rău, dar – așa cum ea îi tot spunea – Jedii puteau invoca Forța.

— Aș putea ajuta, spuse el.

— Mă pot descurca. Vocea sugera că vorbise printre dinți. Dacă ăsta e un echipament ușor, aș prefera să nu văd varietatea obișnuită.

— Am vrut să spun că aș putea ajuta cu abilitățile marțiale. Dacă vrei să te antrenezi cu sabia.

— Probabil că aș sfârși prin a tăia ceva ce ți-ar lipsi mai târziu.

Nu, nu era deloc ceea ce se aștepta el. Merseră mai departe, încercând din răspuțeri să pară ponosiți și rurali, ceea ce nu era o provocare atât de mare când erai flămând, ud și obosit. Drumul de pământ era pustiu: în această perioadă a anului ar fi trebuit să existe o activitate vizibilă încă de la prima oră a zorilor. În fața lor se afla prima casă sigură, o colibă cu un singur etaj, acoperită de o mixtură de paie și plăci metalice ruginite.

— O să bat la ușă, spuse Etain. Probabil că vor fugi să-și salveze viețile dacă te vor vedea primii.

Darman o luă mai degrabă ca pe o observație sensibilă decât ca pe o insultă. Își trase mantia peste gură și împinse căruța din calea vederii, în spatele colibei, uitându-se în jur încet și cu atenție, ca și cum ar fi admirat întâmplător peisajul. Nu existau ferestre în spate, doar o ușă simplă și o cărare bine uzată în iarbă care ducea la o groapă cu o aromă *interesantă* și o scândură peste ea. Nu era un loc ideal pentru o ambuscadă, dar nu voia să riște. Oprirea în câmp deschis te făcea vulnerabil. Nu-i plăcea deloc. Și-ar fi dorit să poată să se prefacă invizibil ca sergentul Skirata, un omuleț scund, zvelt și nedeslușit, care putea trece complet neobservat, până când se

hotăra să se oprească și să lupte. Iar Skirata putea să lupte într-o mulțime de moduri care nu erau în manualul de instrucție. Darman și le amintea pe toate.

Își apăsă cotul în coastă pentru a se asigura că pușca îi era la îndemână. Apoi își strecură mâna sub mantie și pipăi una dintre sondele de la centură. Când ajunse din nou în față, Etain încă bătea în stălpul ușii. Nu primi niciun răspuns. Se dădu înapoi și părea că se uită la ușă ca și cum ar fi vrut să se deschidă.

— Au plecat, spuse ea. Nu simt pe nimeni.

Darman se îndreptă și merse cu dezinvoltură spre partea din spate a casei.

— Lasă-mă să verific în felul obișnuit.

Îi făcu semn să îl urmeze. Odată ajuns, luă o sondă și strecură cu grijă banda plată a senzorului în spațiul de sub ușa din spate. Citirea de pe secțiunea pe care o ținea în mână spunea că nu existau urme de explozibil sau agent patogen. Dacă locul era plin de capcane, ar fi fost foarte slab tehnologizate. Era timpul pentru o verificare practică. Apăsă pe ușă cu mâna stângă, cu pușca în mâna dreaptă.

— Este goală, șopti Etain.

— Poți simți un fir de declanșare care să trimită un rând de țepi de metal în tine? întrebă el.

— Am înțeles.

Ușa se deschise încet. Nimic. Darman luă o telecomandă de la centură și o trimise înăuntru, capturând imagini în lumina slabă din interior. Nu era nicio mișcare. Camera părea curată. Lăsă ușa să se deschidă, rechemă telecomanda și rămase cu spatele la intrare pentru o ultimă verificare în jurul său.

— Intru, mă uit din nou, apoi mă urmezi dacă mă auzi spunând *Intră, intră, intră*, bine? spuse el, aproape în șoaptă. Nu îi întâlni ochii. Și vii cu sabia pregătită.

Imediat ce intră, își ridică pușca, rămase într-un colț și scană camera. Era liber. Atât de *liber*, de fapt, încât masa de aseară era încă pe jumătate mâncată pe masă. Există o singură ușă care nu părea să se deschidă spre exterior. Un dulap, o debara – poate o amenințare. Își îndreptă pușca spre ea.

— Intră, intră, intră, spuse Darman.

Etain se strecură înăuntru și el îi făcu semn să se îndrepte spre colțul opus, apoi arătă cu degetul: *Eu, ușa aceea, tu, ușa din spate*. Etain aprobă din cap și își scoase sabia. El se apropie de dulap și încercă să deschidă zăvorul, dar acesta nu se deschise, așa că făcu doi pași înapoi și puse piciorul pe el, cu putere. Nu construiau bine lucrurile pe aici. Ușa se sparse și atârână de o balama ruginită. În spatele ei era o magazie. Avea sens acum: într-o țară săracă, îți încuiai rezervele de hrană.

— Au plecat în grabă, spuse Darman.

— Ți porți cizmele blindate? spuse Etain.

— Nu aș fi dat jos o ușă fără ele. Le acoperise cu un sac bine înfășurat. Fără cizme, nu aș fi un soldat. La fel de adevărat ca întotdeauna. Pășii prin deschizătura din magazie și studie rafturile. Tocmai înveți primul pas pentru a asigura o casă.

— Care este acela?

Etain întinse mâna pe lângă el după un recipient de metal pe care scria *mâncare*.

— Cine supraveghează ușa? Cine ne supraveghează echipamentul?

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă. Mă aștept să nu-ți treacă niciodată prin cap când ai simțurile Jedi pe care să te bazezi. Iată: nici măcar nu încercase să-i spună *doamnă* de data asta. Dacă am fi știut de ce au plecat ocupanții în grabă, acesta ar fi fost un

loc decent pentru a ne odihni. Dar nu știm. Așa că hai să luăm niște provizii și să mergem mai departe.

Luară fructe uscate și ceva ce părea a fi carne, făcându-și o notă mentală să le testeze pe toate cu banda de toxine din pachetul său medical. Era prea amabil din partea localnicilor să lase toate astea. Existau, desigur, toate șansele ca ei să fi fugit îngroziți de aceleași violențe la care el fusese martor privind din punctul său de observație imediat după ce aterizase.

Etain umplu câteva sticle de apă de la o pompă de afară.

— Am un filtru pentru asta, spuse Darman.

— Ești sigur că nu ai fost antrenat de Neimoidieni?

— Suntem pe teritoriul inamic.

Ea zâmbi cu tristețe.

— *Nu toți soldații poartă uniforme.*

Se va prinde cum stă treaba. Trebuia să o facă. Gândul că un Jedi ar putea fi incapabil să ofere conducerea care îi fusese promisă era aproape insuportabil. Emoțiile lui nu aveau nume. Dar erau sentimente care aveau amintiri întipărite în ele – terminarea unei curse de cincizeci de kilometri cu treizeci și două de secunde în afara timpului permis și faptul că fusese pus să o alerge din nou; să vadă un soldat clonă căzând la un exercițiu de debarcare pe un cap de pod, îngreunat de rucsac și înecându-se, în timp ce niciun membru al personalului de dirijare nu se oprise să îl ajute; un comando al cărui punctaj la trageri cu luneta era de numai 95 la sută și al cărui întreg lot dispăruse de la antrenament și nu mai fusese văzut niciodată.

Toate acestea erau lucruri care îi făceau stomacul să se scufunde. Și de fiecare dată când o făcea, nu-și mai revenea niciodată la același nivel ca înainte.

— Te simți bine? întrebă Etain. E vorba de piciorul tău?

— Piciorul meu este bine acum, mulțumesc, spuse el.

Darman își dorea încrederea înapoi, și cât mai curând.

Își reluară mersul de-a lungul drumului de pământ care se lichefia treptat în noroi, cu ploaia în spate. Până când ajunseră la următoarea fermă, ploaia părea să se fi instalat în toată regula. Darman se gândi la echipa lui făcându-și drum prin peisajul mlăștinos, perfect uscați în costumele lor sigilate, și zâmbi. Cel puțin așa era mai greu pentru oricine să le dea de urmă.

O femeie cu o expresie ca de gdan se uita la ei de pe scara din față a fermei. Era o clădire mai mare decât ultima: nu cu mult, dar pereții erau din piatră și exista un adăpost înclinat de-a lungul unei laturi. Etain se apropie de ea. Darman așteptă, privind, conștient de baia de afară, în dreapta, care ar fi putut conține o amenințare, ținând pe jumătate ochii pe un grup de tineri care se jucau cu o mașină mare pe role. Toți păreau atât de diferiți. Fiecare dintre ei era atât de diferit.

După ceva conversație, Etain îi făcu semn și îi indică șopronul. Până aici, totul era bine. Darman însă nu avea de gând să renunțe la artileria sa. Băgă mâna în barcă după cască și își detașă comunicatorul, în caz că încerca Niner să-l contacteze.

— Vii? întrebă Etain.

— Doar o clipă.

Darman scoase un șir de micromine și le plasă în jurul fațadei casei atât cât se întindea cablul. Le setă să pornească de la un semnal de la distanță și băgă secțiunea emițătoare a detonatorului la centură. Etain îl privi cu o întrebare nerostită, perfect vizibilă din expresia ei.

— În caz că cineva are vreo idee, spuse Darman.

— Ai mai jucat jocul ăsta înainte, spuse Etain.

Cu siguranță că îl jucase. Primul lucru pe care îl verifică atunci când intră în șopron, cu o mână pe pușcă, fusese unde ar putea fi cel mai bun punct de observație. Era o gaură în cărămidă care îi oferea o vedere bună asupra drumului. Era o fereastră mare în peretele îndepărtat, cu o pânză de sac maro legată peste ea. Liniștit – dar numai puțin – se așează la masa care domina camera din față.

Familia care îi primise era formată din femeia subțire cu față ca de gdan, sora ei, soțul ei și mai subțire și șase tineri, de la un băiețel care ținea în brațe o bucată de pătură murdară până la bărbații aproape adulți care lucrau afară. Nu au vrut să-și spună numele. Nu voiau o vizită, spusese ei, ca și cum o vizită ar fi fost mult mai mult decât părea.

Darman rămase cu ochii pironiți. Acești oameni erau ca și el; totuși, toți erau diferiți. Dar aveau trăsături care păreau asemănătoare – nu la fel, dar asemănătoare – cu ale altora din grup. Aveau mărimi diferite și vârste diferite, de asemenea. Văzuse diversitatea în manualele de antrenament. Știa cum arătau diferitele specii. Dar imaginile îi veneau mereu în minte cu date despre armele purtate și despre locul unde trebuia să țintească o lovitură pentru o putere maximă de oprire. Era pentru prima dată în viața lui când se afla în contact strâns cu oameni diverși care erau majoritari. Pentru ei, probabil că și el părea unic.

Se așezară în jurul mesei aspre din lemn. Darman încercă să nu speculeze despre ce ar putea fi petele de pe lemn, pentru că păreau a fi sânge. Etain îl împunse cu cotul.

— Taie carcasele de merlie aici, șopti ea, iar el se întrebă dacă ea îi putea citi gândurile.

Testă pâinea și supa așezate în fața lui pentru toxine. Mulțumit că era sigur, porni să mănânce. După un timp, fu conștient că femeia și băiatul cel mic se holbau la el. Când își ridică privirea, copilul fugi.

— Nu prea îi plac soldații, spuse femeia. Republica vine să ne ajute?

— Nu pot răspunde la asta, doamnă, spuse Darman.

Voia să spună că nu discuta niciodată chestiuni operaționale; era un răspuns automat în timpul interogatoriului. Niciodată să nu spui doar *da*, niciodată să nu spui doar *nu*, și să nu dai nicio informație în afară de numărul tău de identificare. Etain răspunse în locul lui, ceea ce era prerogativa ei de Comandant.

— Doriți ajutorul Republicii? întrebă ea.

— Sunteți mai buni decât Neimoidienii?

— Mi-ar plăcea să cred că da.

La masă se așternu din nou tăcerea. Darman termină supa. Politica nu avea nimic de-a face cu el; era mai interesat să se sature cu ceva care avea gust și textură. Dacă totul decurgea conform planului, în câteva săptămâni va fi departe de aici și într-o altă misiune, iar dacă nu, va fi mort. Viitorul Qiilurei nu avea cu adevărat nicio relevanță pentru el.

Femeia continuă să-i umple bolul cu supă până când el încetini și, în cele din urmă, nu mai putu să mănânce. Era prima mâncare caldă pe care o mânca de câteva zile și se simțea bine; mici avantaje ca acesta îi ridicau moralul. Etain nu părea atât de entuziasmată de asta. Mișca precaută fiecare bucată cu lingura, de parcă lichidul ar fi conținut mine.

— Trebuie să-ți păstrezi puterile, spuse el.

— Știu.

— Poți să iei pâinea mea.

— Mulțumesc.

Era atât de multă liniște în cameră încât Darman putea auzi ritmul individual al mestecatului fiecăruia și răzuirea slabă a ustensilelor pe boluri. Putea auzi sunetul îndepărtat și înăbușit al merliilor din apropiere, un zgomot hârâit intermitent.

Dar nu auzi ceea ce auzi brusc Etain. Aceasta se ridică brusc în poziție verticală și își întoarse capul într-o parte, cu ochii nefocalizați.

— Vine cineva, și nu e Jinart, șuieră ea.

Darman își ridică mantia și scoase pușca. Femeia și rudele ei săriră de la masă atât de repede încât aceasta se răsturnă în ciuda greutateii sale, trimitând bolurile pe podea. Etain își scoase sabia și arma străluci. Amândoi urmăriră intrarea; familia fugise pe ușa din spate, femeia oprindu-se să ia un castron mare de metal și o pungă de mâncare de pe un bufet. Darman stinse lămpile și trase cu ochiul printr-o gaură în cărămidă. Fără vizorul căștii, era complet dependent de *Deece* pentru a vedea la distanță. Nu putu vedea nimic. Își ținu respirația și ascultă cu atenție.

Etain se apropie de el, gesticulând spre peretele îndepărtat, indicând șapte – o mână întreagă, apoi două degete.

— Unde? șopti el.

Ea marca ceva pe podeaua de pământ. El îi privi degetul trasând un contur al celor patru pereți și apoi înfigând mai multe puncte în afara lor, majoritatea în jurul celui pe care îl arătase, și un punct lângă ușa din față.

Își apropie buzele atât de mult de urechea lui, încât îl făcu să tresară.

— Șase acolo, unul aici.

Fuse o șoptă, abia dacă o auzise.

Darman indică peretele îndepărtat și arătă spre el însuși. Etain făcu un gest spre ușă: *Eu?* El aprobă din cap. Gesticulă rapid cu degetele unu, doi, trei și îi făcu un semn cu degetul mare în sus: *Număr până la trei*. Ea aprobă din cap.

Cel care era afară nu bătuse la ușă. Nu era de bun augur.

Prinse atașamentul pentru grenade la pușcă și ținti spre partea îndepărtată. Etain stătea în fața ușii, cu sabia ținută deasupra capului pentru o lovitură în jos.

Darman spera ca agresivitatea ei să triumfe asupra îndoielii de sine.

Făcu un gest cu mâna stângă, cu pușca în echilibru în mâna dreaptă. Unu, doi... trei. Trase o grenadă. Aceasta sparse fereastra acoperită de sac și făcu o gaură în perete chiar în momentul în care o trăgea pe a doua. Explozia îl aruncă înapoi, iar ușa de la intrare se deschise în timp ce Etain își cobora sabia într-un arc albastru strălucitor. Darman își trecu pușca pe setarea de blaster și își îndreptă ținta spre siluetă, dar era un Umbaran și era mort, tăiat de la claviculă la stern.

— Doi, spuse Etain, indicând fereastra, sau cel puțin locul unde fusese cu câteva secunde mai devreme.

Darman sări înainte prin cameră, ferindu-se de masă și trăgând când ajunse la gaura spartă în perete. Când trecu prin deschizătură, erau doi Trandoshani care veneau spre el cu blastere, cu fețe care păreau numai solzi și umflături, și cu gurile umede și întredeschise. Deschise focul; o împușcătură de răspuns îi arse umărul stâng. Apoi nu mai fu nimic altceva decât o tăcere amortită pentru câteva momente, urmată de conștientizarea treptată a faptului că cineva țipa în agonie afară.

Dar nu era el și nu era Etain. Asta era tot ce conta. Își croi drum prin cameră, conștient de durerea tot mai mare din umăr. Durerea putea să aștepte.

— Totul e liber, spuse Etain. Vocea îi tremura. Cu excepția aceluia...

— Uită-l, spuse Darman.

El nu putea, bineînțeles: soldatul făcea prea mult zgomot. Țipetele ar fi atras atenția.

— Încarcă totul. Plecăm.

În ciuda asigurărilor lui Etain că nu mai existau alte persoane care să aștepte afară, Darman ieși pe ușă și rămase cu spatele la perete pe tot traseul în jurul exteriorului fermei. Soldatul rănit era un Umbaran. Darman nici măcar nu verifică cât de grav rănit putea fi înainte să-l împuște în cap. Nu mai putea face nimic altceva, iar misiunea era pe primul loc.

Se întrebă dacă Jedii puteau simți și droizii. Va trebui să o întrebe pe Etain mai târziu. I se spusese că Jedii puteau face lucruri extraordinare, dar una era să știi asta și cu totul alta era să o vezi în acțiune. Probabil că le salvase viețile.

— Ce a fost asta? întrebă ea când el se duse la adăpostul înclinat.

Avea deja rucsacul suplimentar agățat în spate, iar el își dădu seama că luase microminele, chiar dacă erau încă active. Înghițindu-și anxietatea, Darman dezactivează detonatorul și adăuga asta pe lista lucrurilor pe care trebuia să o învețe.

— Am terminat treaba, spuse el, și își puse combinezonul secțiune cu secțiune. Ea se uită în altă parte.

— L-ai omorât.

— Da.

— Zăcea rănit?

— Nu sunt medic.

— Oh, Darman...

— Doamnă, acesta este un război. Lumea încearcă să te omoare. Tu încerci să-i omori primul pe ei. Nu există a doua șansă. Tot ceea ce trebuie să știți despre război este o amplificare a acestui lucru.

Ea era îngrozită, iar el chiar își dorea să nu o fi supărat. Oare îi dăduseră o sabie letală și nu o învățaseră ce însemna cu adevărat să o folosească?

— Îmi pare rău. Oricum, era într-o stare proastă.

Moartea părea să o șocheze.

— L-am omorât pe acel Umbaran.

— Asta și este ideea, doamnă. Și a fost bine făcut, de asemenea.

Ea nu mai spuse nimic altceva. Îl privi cum atașa plăcile de armură, iar când în cele din urmă își puse casca, știu că nu-i păsa cât de vizibil arăta în ea, pentru că nu avea de gând să o dea din nou jos. Avea nevoie de acel avantaj.

— Gata cu casele sigure, spuse Darman. Nu mai există așa ceva.

Etain îl urmă în pădurea din spatele casei, dar era preocupată.

— Nu am mai ucis pe nimeni până acum, spuse ea.

— Te-ai descurcat bine, zise Darman. Umărul pulsa, stricându-i concentrarea. O treabă curată.

— Totuși, nu este ceva ce aș vrea să repet.

— Jedii sunt antrenați să lupte, nu-i așa?

— Da, dar nu am ucis niciodată pe nimeni în timpul antrenamentului.

Darman ridică din umeri și asta îl duru.

— Noi am făcut-o.

Spera ca ea să treacă repede peste asta. Nu, nu era plăcut să ucizi: dar trebuia să o facă. Iar uciderea cu sabia sau cu blasterul erau relativ curate. Se întrebă cum s-ar fi descurcat dacă ar fi trebuit să înfigă o lamă în cineva și să o vadă trecând prin

corp. Era Jedi și, cu puțin noroc, nu va fi nevoită să o facă niciodată.

— Este care pe care. Ei sau noi, spuse el.

— Te doare.

— Nimic important. O să folosesc bacta când ajungem la punctul de întâlnire.

— Presupun că ne-au dat pe mâna lor.

— Fermierii? Da, asta fac civilii.

Etain scoase un mârâit nehotărât și merse în tăcere în spatele lui. Se adânciră tot mai mult în pădure, iar Darman calculă câte proiectile folosise. Dacă mai continua să tragă în ritmul ăsta, până la căderea nopții avea să rămână fără armă de șold.

— Este uimitor cum poți simți ființele, spuse Darman. Poți să detectezi și droizii?

— Nu în mod special, spuse ea. De obicei, doar ființe vii. Poate că pot...

Un vuiet slab îl făcu pe Darman să se întoarcă la timp pentru a vedea un fulger albastru de lumină care se îndrepta spre el din spate. Acesta lovi un copac aflat la câțiva metri în față, despicându-l ca pe un lemn de foc într-un suflu de vapori.

— Evident că nu, spuse Etain.

Avea să fie o altă zi lungă și grea.

* * *

O sirenă de avertizare sună: trei sunete lungi, repetate de două ori. Apoi câmpurile pașnice de la nord-vest de Imbraani se cutremurară cu o explozie masivă, iar merliile îngrozite fugiră la adăpostul gardurilor vii.

— Deci astăzi au explozii, spuse Fi. Este o zi minunată pentru asta.

Niner nu vedea decât droizi – droizi industriali – care se mișcau în jurul carierei. Își trecu mânușa peste vizor pentru a șterge picăturile de ploaie și încercă mai multe mărimi de imagine, trecând de la o setare la alta cu mișcări ale ochilor. Dar dacă erau lucrători organici prin preajmă, nu putea vedea niciunul.

Cariera era o creștătură masivă și surprinzătoare în peisaj, un amfiteatru cu laturi în trepte care permitea droizilor excavatoare să scoată roca pentru prelucrare. Depresiunea era ușor înclinată pe o parte; pe cealaltă era o stâncă impunătoare. Un mic birou de șantier, cu pereții placați cu aliaj și fără ferestre, se afla lângă o pistă largă în vârful pantei. În afară de procesiunea constantă a droizilor încărcăți cu rocă brută pentru instalația de sortare, zona era pustie. Dar cineva – sau ceva – controla detonările. Trebuia să fie în clădire. Iar structurile cu ziduri solide din aliaj ca acelea aveau tendința de a avea un conținut interesant.

Sirena de alarmă sună. Droizii se deplasară pentru a strânge rocile care se desprinseseră, ridicând praful și noroiul în timp ce urcau în sus pe pante.

— Bine, să vedem ce putem elibera din colibă, spuse Niner. Atin, cu mine. Fi, rămâi aici și acoperă.

Săriră dintre copaci și traversară o sută de metri de teren deschis până la marginea carierei, ferindu-se printre droizii uriași care nu îi băgară în seamă. Unul dintre droizi, cu roțile la fel de înalte ca Niner, își legănă pe neașteptate cupa și îi șterse cu o lovitură placa de umăr. Se împletici și Atin îl prinse de braț, stabilizându-l. Se opriră, așteptând ca următorul droid să se întoarcă pe pantă, apoi alergară alături de el până la nivelul clădirii șantierului. Acum erau expuși, presați de peretele din față. Clădirea avea doar zece metri lățime. Atin îngenunche în fața ușii și studie

singura încuietoare.

— Destul de nesemnificativă dacă aici se depozitează explozivii, spuse el.

— Hai să aruncăm o privire.

Atin se ridică încet și plasă o sondă pe ușă pentru a urmări orice mișcare. Clătină din cap către Niner. Apoi glisă un endoscop plat și subțire în jurul montantului, lucrându-l înainte și înapoi, încet și cu grijă.

— Asta da închidere ermetică, spuse el. Nu pot să-l bag înăuntru.

— Am putea oricum să intrăm.

— Ține minte, probabil că ne îndreptăm spre o magazie plină cu explozibili. Dacă aș putea trece o sondă prin ușă, aș putea măcar să adulmec aerul și să testez dacă există substanțe chimice.

— Bine, atunci să intrăm cu grijă.

Nu era niciun mâner. Niner se așează de partea balamalei, cu *Deece*-ul într-o mână, și apăsă în tăcere pe singura placă ce constituia ușa. Aceasta nu cedă. Atin aprobă din cap. Apoi scoase berbecule de mână, zece kilograme care până acum părușeră o greutate inutilă în rucsacurile lor, îndreptându-l spre încuietoare.

Niner ridică un deget. Unu... doi... Aplică o forță de două tone metrice.

— Dă-i drumul.

Ușa se deschise și săriră amândoi înapoi în timp ce se dezlănțuia un jet de focuri de blaster, care se opri brusc. Se ghemuiră de o parte și de alta a intrării. De obicei, era simplu: dacă cineva dinăuntru nu voia să plece, o grenadă îl convingea să iasă, într-un fel sau altul. Dar cu o șansă mare ca înăuntru să se afle explozibili, această metodă era un pic prea *dură*. Niner clătină din cap.

Atin mișcă endoscopul cu atenție, reușind să arunce o privire în interiorul clădirii. Apoi, îndreptă sonda spre ușă, atrăgând un alt jet de focuri de blaster.

— Se mișcă doi înăuntru, spuse el. Lumina e stinsă. Dar sonda a simțit miros de explozibil.

— Atunci, să îi luăm la țintă și să-i atacăm?

Atin clătină din cap. Apoi scoase o grenadă și o blocă în poziția de siguranță.

— Cât de nervos ai fi dacă ai sta pe destulă marfă pentru a pune cariera asta pe orbită?

— Foarte nervos, aș spune.

— Da. Atin aruncă grenada în mână de câteva ori. Așa m-am gândit și eu.

Aruncă grenada dezactivată prin ușă și sări înapoi. Trei secunde mai târziu, doi Weequay se repeziră afară. Niner și Atin traseră simultan; unul dintre Weequay căzu instantaneu, iar impulsul îl purtă pe celălalt câțiva metri mai departe, până când căzu din vârful rampei. Droizii de carieră merșeră mai departe, fără să țină seama de el. Dacă împușcătura nu-l omorâse, droizii care înaintau o făcuseră.

— Sergent, ai nevoie de ajutor acolo?

Niner îi făcu semn lui Atin să intre.

— Nu, Fi, suntem bine aici. Stai cu ochii în patru în caz că vom avea companie.

Clădirea duhnea a mâncare și a Weequay nespălat. Un droid mic, cu luminile clipind în stand-by și acoperit cu noroi uscat, stătea lângă o consolă. Restul spațiului – trei încăperi – era ocupat de explozibili, detonatoare și diverse piese de schimb și lăzi inscripționate.

— Iată-l pe *omul* nostru de la demolări, spuse Atin, bătând droidul pe cap și recuperându-și grenada.

O șterse cu mânușa și o puse înapoi în compartimentul de la centură.

— Aș prefera să-l am pe Darman, spuse Niner.

Studie droidul inert, care părea să aștepte ca piatra dislocată să fie îndepărtată, apoi tresări brusc la viață, se îndreptă spre o ladă cu explozibili, deschise capacul de siguranță și scoase mai multe tuburi. Apoi se întoarse spre camera în care erau ținute detonatoarele. Niner întinse mâna și deschise panoul de control pentru a-l dezactiva.

— Ia o pauză, prietene, spuse el. Exploziile s-au terminat pentru ziua de azi.

Nu părea că cei doi Weequay fuseseră angajați aici. Droidul sorta încărcăturile și supraveghea explozia. Pe o ladă răsturnată se aflau rămășițele unei mese, mâncate pe farfurii improvizate din capace de cutii. Se părea că cei doi Weequay se ascunseseră aici, iar Niner fu destul de sigur că știa pe cine evitau.

Atin verifică diversele încărcături și detonatoare, selectând ceea ce părea să-i placă și stivuindu-le într-un spațiu liber de pe podeaua murdară de noroi. Era un cunoscător al tehnologiei, mai ales al lucrurilor cu circuite complexe.

— Minunat, spuse el, cu o satisfacție autentică. Sunt niște detonatoare aici pe care le poți porni de la cincizeci de kilometri. De asta avem nevoie. Un mic spectacol pirotehnic.

— Putem să transportăm atât cât avem nevoie?

— Oh, sunt câteva frumuseți aici. Darman ar crede că sunt destul de simple, dar vor funcționa foarte bine ca diversivne. Frumuseți absolute. Atin ținu în mână niște sfere de mărimea unei mingi de *scoopball*. Acest...

Bum. Ceva căzu pe podea într-una din camerele de lângă cea principală. Atin își ținti pușca spre ușă, iar Niner își scoase arma de șold. Se îndreptă spre ușă dar o voce bruscă aproape că îl făcu să apese pe trăgaci.

— Ap-xmai keepuna! Vocea era tremurândă și, judecând după accent, probabil că aparținea tot unui Weequay. Nu ucideți! Eu vă ajut!

— Afară. Acum.

Proiectată din cască, vocea lui Atin era destul de intimidantă și fără o armă care să o susțină. Un Weequay ieși împiedicat din spatele unei stive de lăzi și se prăbuși în genunchi, cu mâinile ridicate. Atin îl împinse la pământ cu bocancul, cu *Deece*-ul ținut la cap.

— Brațele la spate și nici măcar să nu respiri. Ai înțeles?

Weequayul părea să fi priceput foarte repede. Încremeni și îl lăsă pe Niner să-i încâtușeze încheieturile mâinilor cu o bucată de sârmă. Niner *mătură* din nou încăperile, îngrijorat că, dacă rataseră o țintă, s-ar putea să fi ratat mai multe. Dar erau libere. Se întoarse și se ghemui lângă capul Weequayului.

— Nu avem nevoie să ne încetinească un prizonier, spuse el. Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te omor.

— Te rog, îl cunosc pe Hokan.

— Pun pariu că îl cunoști destul de bine dacă te-ai ascuns aici. Cum te cheamă?

— Guta-Nay. Am fost mâna lui dreaptă.

— Nu mai ești, totuși, nu-i așa?

— Cunosc locuri.

— Da, și noi cunoaștem locuri.

— Am codurile de acces.

— Noi avem muniție.

— Am codurile pentru stația de la Teklet.

— Nu ai încerca să ne protestezi, nu-i așa, Guta-Nay? Nu am timp pentru asta.

— Hokan, mă va ucide. Mă iei cu tine? Voi, băieți din Republică, sunteți draguți, domnilor.

— Stai liniștit, Guta-Nay. Toate cuvintele astea s-ar putea să te obosească.

Niner se uită la Atin. Acesta ridică din umeri.

— O să ne încetinească, sergent.

— Atunci ori îl lăsăm aici, ori îl omorâm.

Conversația nu era menită să-l sperie pe Guta-Nay, dar oricum avu acest efect. Era o problemă reală: Niner era reticent să târască un prizonier cu ei și nu exista nicio garanție că Weequayul nu va încerca să răscumpere favorurile lui Hokan cu informații despre puterea și mișcările lor. Era o dilemă nedorită. Atin făcu clic pe *Deece* și acesta începu să se activeze.

— Vi-l dau și pe șeful Neimoidian!

— Cu siguranță nu avem nevoie de el.

— Neimoidianul e foarte supărat pe Hokan. A pus droizi în vila lui frumoasă și strălucitoare. Podelele s-au stricat.

Respirația lui Guta-Nay răzbătea în liniștea din cameră. Niner cântări bagajul în plus față de perspectiva unui oarecare avantaj în obținerea accesului la Uthan.

— Unde e Uthan acum?

— Încă în vilă. Nu mai are unde să se ascundă.

— Știi multe despre Hokan, nu-i așa?

— Totul. Guta-Nay era foarte supus. Prea multe.

— Bine, spuse Niner. Ai primit o amânare.

Atin așteptă câteva secunde înainte să-și oprească pușca. Părea îndoielnic. Niner nu-i putea vedea expresia, dar auzi ușoara expirație caracteristică, care era genul *oh, super* tăcut pe care în scotea Atin.

— O să lase o urmă pe care ar putea s-o urmeze și un vierme.

— Idei?

— Da. Atin se aplecă asupra lui Guta-Nay, iar Weequayul întoarse ușor capul, cu ochii mari de groază. Părea mai îngrozit de cască decât de armă. Unde duc droizii piatra brută?

— Într-un loc mare la sud de Teklet.

— Cât de la sud?

— Cinci kilometri poate.

Atin se îndreptă și indică cu un deget arătător că se duce afară.

— O soluție tehnică. Așteptați o clipă.

Predilecția lui pentru gadgeturi devenea o binecuvântare. Niner fu tentat să-și retragă gândurile neplăcute pe care le avusese despre sergentul de instrucție al lui Atin. Îl urmă afară. Atin alerga alături de unul dintre droizii de excavare, egalându-i ritmul, înainte să sară sus, urcându-se pe platforma sa. Utilajul înainta inexorabil pe pantă, ca și cum nimic nu avea să îl abată din drumul său spre instalația de sortare. Apoi se opri și se roti, ratând de puțin droidul care venea din spate. Se opri la câțiva metri de Niner, iar Atin, îngenuncheat pe platformă, ridică două cabluri.

— Nu poți să-l pui să facă trucuri, zise el. Dar poți să îl pornești, să îl conduci și să îl oprești.

— Ocolirea *creierului*, nu?

— Am văzut pe câțiva cu așa ceva...

— Deci, mergem cu el în oraș?

— Cum altfel vom muta tot explozibilul ăsta?

Nu puteau rata ocazia. Niner avea planuri pentru încărcături, locuri de amplasare a acestora în toată zona rurală din jurul Imbraani. Aveau, de asemenea, o fereastră de oportunitate ispititor de clară pentru a doborî stația terestră de la Teklet, iar faptul de a face trupele lui Hokan surde la ceea ce se întâmpla în jurul lor le-ar fi dublat șansele de a reuși misiunea. Asta însemna că, în sfârșit, își puteau folosi propriile legături de comunicație cu rază lungă de acțiune.

— Să-ți spun ceva, spuse Niner. Îl voi duce eu pe ăsta la Teklet. Tu piratează un altul și du-l pe Fi și pe prietenul nostru cât mai departe pe drumul spre Imbraani, cu tot ce poți căra. Își scoase datapadul și verifică graficul. Așezați-vă aici unde a sugerat Jinart, cu droidul dacă puteți, fără el dacă nu puteți.

Un droid buldoexcavator pe o traiectorie stabilă spre uzina de sortare nu ar fi atras atenția. Trebuia doar parcurgă câțiva kilometri. În curând avea să se întunece, iar întunericul era cel mai bun atu al lor atunci când era vorba de deplasare.

Niner îl trase pe Guta-Nay afară din clădire.

— Stația terestră este apărută în vreun fel?

Guta-Nay avea capul plecat, privind pe sub sprâncene ca și cum, în mod normal, întrebările ar fi însoțite de lovituri în cap.

— Doar un gard pentru a opri merliile și hoții. Sunt doar fermieri prin preajmă, și oricum sunt speriați.

— Dacă mă minți, o să am grijă să te întorci viu la Ghez Hokan. Bine?

— Bine. Este adevărul, jur.

Niner îl chemă pe Fi din poziția sa de acoperire și încărcare doi droizi. Unul căra suficient explozibil pentru a reduce stația terestră la pulbere de mai multe ori, iar în celălalt luă tot ce le cădea în mână, cu excepția unor detonatoare și explozibili care să țină droidul de detonare ocupat pentru câteva ore. Nu avea rost să lase tăcerea carierei să anunțe faptul că furaseră niște muniții. Ar fi stricat întreaga surpriză.

Îl încărcă pe Guta-Nay ultimul, înghesuindu-l în cupa imensă, cu brațele încă legate. Individul protestă pentru că era blocat deasupra sferelor de explozibil.

— Nu-ți face griji, spuse Atin cu dispreț. Am toate detonatoarele aici. Aruncă câteva detonatoare în sus în palmă, iar Guta-Nay tresări. Vei fi bine.

— Jinart chiar este de nădejde, spuse Fi.

Își dăduse jos casca pentru a bea din sticlă, iar Guta-Nay scoase un zgomot incoerent.

— Ar putea fi chiar acum în spatele nostru și noi nu am ști niciodată. Sper să rămână de partea noastră. Niner își scoase și el casca și împărțiră sticla înainte să i-o înmâneze lui Atin pentru o ultimă înghițitură. Acum, de ce se plânge Weequayul ăla?

— Nu știu, spuse Atin, și își scoase și el casca.

Făcu o pauză, cu sticla în mână, și cu toții se întoarseră și se uitară la Guta-Nay, încărcat în cupa droidului ca o marfă. Avea gura ușor deschisă și ochii îi săgetau de la un soldat la altul. Scotea un ușor sunet *uh-uh*, ca și cum ar fi încercat să țipe, dar nu reușea.

— Este fața lui Atin, spuse Fi. Nu te mai uita așa urât, omule. Îl sperii.

Niner îi dădu Weequayului o lovitură rapidă cu mânușa ca să-l facă să tacă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. N-ai mai văzut niciodată comandouri?

Erau aici. Ajutorul pe care Ghez Hokan îl aștepta venise: un fermier se grăbise să anunțe autoritățile că soldații Republicii – un bărbat și o femeie, ambii foarte tineri – se aflau într-o casă de pe drumul Imbraani-Teklet.

Hokan studie frunzele căzute de lângă fermă. Labirintul de pași din noroi și tulpinile zdrobite nu se deosebeau de cele de la orice fermă, iar acestea dispăreau repede în ploaie. În spatele colecției dărăpănate de magazii și ziduri de piatră, terenul se înclina spre râul Braan.

— Este un dezastru acolo, domnule, spuse Hurati. Un perete aproape a fost aruncat în aer. Toți sunt morți. Și au fost doar doi inamici din trupele de comando.

— Unul, spuse Hokan.

— Unul?

— Doar o clonă mascul în prima linie. Celălalt trebuia să fie un Jedi. Răsturnă cu bocancul corpul unui Umbaran și clătină din cap. Rana aceea a fost făcută de o sabie de lumină. Știu cum arată o rană de sabie. Două persoane. Nici măcar nu aș fi avut această informație dacă nu ar fi fost informatorii. Trebuie să mă bazez pe fermierii de balegă pentru informații? Chiar trebuie? Chiar?

Regretă că trebuia să strige. Dar părea necesar.

— De ce nu reușește nimeni să anunțe când face un contact cu inamicul? Gândiți-vă! Folosiți-vă capetele de *di'kutla*, sau vă voi arăta pe pielea voastră cum să recunoașteți o rană de sabie de lumină.

Doi droizi începură să ridice trupul Umbaranului pe un speeder.

— Lasă chestia aia unde este. Duceți-vă după camarazii voștri și găsiți-mi inamicul.

Hurati își duse mâna pe o parte a capului.

— Droizii au găsit altceva într-o casă mai sus pe drum, domnule. Expresia lui rămase goală în timp ce-și asculta comunicatorul. Oh. Oh. Se întoarse spre Hokan. Cred că ar trebui să vedeți asta cu ochii dumneavoastră, domnule.

Hurati nu i se părea un ofițer care să-l facă să-și piardă timpul. Se urcară în speeder și se întoarseră pe drum până la o altă cocioabă mică, dărăpănată, așezată printre copaci. Hokan îl urmă pe Hurati în fermă, unde câțiva droizi iluminaseră încăperile cu lămpile încorporate. Dintr-un motiv pe care nu avea să îl înțeleagă niciodată, primul aspect al haosului care îi atrase atenția fu supiera care zăcea pe o parte pe podeaua murdară. Abia când întoarse capul văzu cadavrele.

— Ah, spuse Hokan.

Soldații folosiseră blastere. La nevoie, foloseau cuțite sau obiecte contondente. Dar nu cunoscuse niciodată pe cineva în uniformă, nici măcar *miliția* lui formată din scursuri, care să folosească dinții. Cei trei adulți erau sfâșiați și rupti ca și cum i-ar fi atacat un carnivor mare. Toți aveau răni de zdrobire la ceea ce mai rămăsese din gât. Una dintre femei avea atât de puțin țesut intact la gât, încât capul îi era îndoit la aproape nouăzeci de grade. Hokan se trezi că se holba.

— Mai sunt și alții afară, în șopron, spuse Hurati.

Hokan nu se considerase niciodată ușor de perturbat, dar asta îl îngrijora. Era un act comis de ceva pe care nu-l recunoștea și pe care nu-l putea înțelege, dincolo de sfera de acțiune a unei simple răzbunări a unei creaturi simțitoare. Ar fi putut fi o coincidență, un atac al unui animal asupra cuiva care se întâmpla să fie un informator – dar nu se putea gândi la nicio specie de pe Qiilura care ar putea sau ar

vrea să doboare oameni.

Hurati studie cadavrele.

— Nu credeam că uciderea civililor era stilul Republicii.

— Nu este, spuse Hokan. Iar comandourile nu și-ar pierde timpul cu chestii care nu le-ar ajuta efortul.

— Ei bine, cel care i-a ucis nu a fost motivat de jaf.

Hurati ridică de pe podea un bol mare de metal, îl șterse de praf cu mânușa și îl așeză pe un raft.

— Acesta este probabil informatorul nostru. Nu m-aș baza pe prea multă asistență de acum încolo. Vestea se va răspândi repede.

— Ești sigur că nu există răni de blaster? Ar fi putut fi o simplă prădăciune.

Dar știa în sinea lui că nu era așa. Însă ce anume făcuse asta?

— Niciuna, spuse Hurati.

Lui Hokan nu îi plăcu deloc. Îi făcu semn lui Hurati să-l urmeze și ieși în pas vioi pentru a chema doi droizi.

— Vreau un inel în jurul lui Imbraani. Aduceți toți droizii înapoi. Mai degrabă aș prefera să pierd Teklet decât să risc proiectul lui Uthan.

— Am putea aranja ca doctorița Uthan să fie evacuată.

— Mutarea ei și a anturajului va fi lentă și vizibilă. E mai bine să apărăm o poziție decât să ne deplasăm. Vreau ca jumătate dintre droizi să fie vizibili în mod evident la instalație și cealaltă jumătate în jurul vilei – dar discret, ai înțeles?

Se auzi un zgomot de metal în depărtare, iar Hokan se întoarse și văzu droizi care se învâртеau lângă malul râului.

— Au găsit ceva?

Hurati își apăsă mâna la cap, ascultând comunicatorul.

— Doi inamici au fost văzuți la cinci kilometri vest de aici, domnule. Droizii i-au angajat în luptă.

— Așa mai merge, spuse Hokan. Aș vrea cel puțin unul în viață, preferabil amândoi dacă fata este Jedi.

Se urcă pe motocicletă speeder și îi făcu semn lui Hurati să stea în față și să conducă. Speederul zbură spre vest, în timp ce Hurati confirma coordonatele cu patrula de droizi. Hokan spera ca droizii să reușească să urmeze o instrucțiune simplă și să-i prindă în viață. Avea nevoie de trupe adevărate pentru asta, soldați adevărați care să poată intra în locuri dificile și să vadă lucruri subtile. Acum mai avea doar treizeci de ofițeri organici și puțin sub o sută de droizi: ideal pentru o mică bătălie, dar aproape inutili pentru a contracara o forță de comando răspândită pe un teren mai mare.

În mod cert vor trebui să vină la el. Doar de data asta, totuși, le va face pe plac și se va alătura urmăririi.

Capitolul 11

Din cauza penuriei, ne pare rău să vă informăm că am fost nevoiți să creștem prețul barqului din noul sezon. Penuria se datorează unor dificultăți locale la sursă. Vom acorda, desigur, prioritate clienților noștri obișnuiți, cei mai favorizați.

Anunțul Federației Comerțului către angroșiști

Darman doborâse câteva tinichele pe Geonosis, și un lucru pe care îl învățase era că erau construite pentru lupte de infanterie convenționale pe un teren plat și frumos. Nu erau atât de isteți pe terenuri înșelătoare – sau fără un ofițer organic care să conducă. Putea vedea un grup de copaci la o sută de metri distanță care păreau să nu aibă nimic în spatele lor și speră că asta însemna că ar putea fi un fel de faleză de cealaltă parte.

— Acolo, îi strigă lui Etain, arătând cu degetul. Haide, și pregătește-te să sari.

Aproape că uitase de durerea din umăr. Își strânse pușca la piept și sprintă spre linia copacilor. Îi trebuiră zece secunde. Pământul era în pantă mai departe, numai tufișuri de spini și pământ norios până la râu, întrerupt doar de o terasă naturală înclinată în spate care forma o mică râpă. Când se uită înapoi, Etain era chiar în spatele lui – și nu se așteptase să fie.

— Continuă să mergi! icni ea. Nu te mai uita înapoi.

Focurile de blaster ale droizilor care înaintau loveau crengile mult prea aproape pentru a fi confortabil. Când ajunseră la margine, el o împinse pur și simplu. Ea încercă să se echilibreze pentru o secundă înainte să cadă și să se rostogolească pe pantă. El se aruncă și se rostogoli după ea. Darman avea protecția armurii Katarn, dar ea nu. Când se opriră pe fundul prăpastiei, Etain era fără mantia exterioară și cu o mulțime de zgârieturi. Dar încă mai avea două secțiuni ale tunului E-Web legate de partea ei de rucsac. Se agăța de ele cu o determinare sumbră.

— Data viitoare, lasă-mă să sar, da? șuieră ea. Nu sunt complet neajutorată.

— Îmi pare rău. Își verifică grenadele. O să rămân fără muniție în curând. Va trebui să sacrific niște muniție de demolare.

— Spune-mi ce ai de gând să faci.

— Să dărâăm panta. Cu ei pe ea. Scoase linia de micromine și urcă câțiva metri în spate pentru a le înșira orizontal printre copaci. Poți să scoți niște explozibili personalizați din pachetul ăla, te rog? Patru ar trebui să fie de ajuns.

— Care sunt?

— Bețele lungi și roșii. Muniții personalizate.

O auzi urcând gâfâind pe panta din spatele lui. Când întoarse capul, ea se prindea de un tufiș cu o mână și întindea tuburi de explozibil cu cealaltă. Încheieturile ei erau acoperite de sânge. Se simți brusc vinovat, dar avea să-și facă griji pentru asta mai târziu.

— Mulțumesc, doamnă, spuse el automat.

Se balansă precar, simțind încordarea în tendoane, și se cățără din tufiș în tufiș. Puse fiecare explozibil perpendicular pe pantă și răsuci capacul din capăt; cilindrul vâjâi și se înfipse adânc în pământ. La intervale de cinci metri. Zgomotul de

tinichea al droizilor în mișcare se apropia, purtat de aerul liniștit și umed.

— Fug! suieră Darman.

Adrenalina era un lucru minunat de văzut în acțiune. Etain își luă rucsacul și o luă la fugă de-a lungul râpei. Darman o urmă. Cincizeci de metri, o sută, două sute. El se opri să se uite înapoi și văzu o față metalică subțire privind peste margine.

— Jos! strigă și strânse detonatorul în palmă.

O bucată de Qiilura explodă cu aproximativ opt mii de metri pe secundă. Darman auzi explozia și regretă că nu o vedea, dar capul îi era protejat de brațele încrucișate și se afla cu fața în jos la pământ. Fusesse pur instinct. Ar fi trebuit să-i spună lui Etain să-și acopere urechile, deși nu ar fi ajutat-o prea mult. Ar fi trebuit să o facă să fugă mult mai devreme. Ar fi trebuit să facă o mulțime de lucruri, cum ar fi să o ignore pe Jinart, și în schimb să rămână în misiune. Dar nu o făcuse. Avea să se descurce.

Zgomotul exploziei îi suprasolicită casca pentru câteva momente; urmă o tăcere sumbră. Apoi, sunetul reveni și simți bulgării de pământ care se prăbușeau pe spatelui lui ca o ploaie torențială. Când ajunse în genunchi și se întoarse, văzu un peisaj nou-nouț. Copacii ieșeau dintr-o muchie ascuțită de noroi tasat în unghiuri bizare. Unii aveau ramuri intacte, iar alții erau ruși și sfărâmați. Un singur picior metalic ieșea dintre dărâmături. Pământul se desprindea de pe fața stâncii ca permacreta umedă, iar un copac aluneca încet în jos.

Darman se uită în jur după Etain. Era la câțiva metri în față, îngenunchiată, cu mâna la o ureche. Când se apropie mai mult, putu vedea un fir subțire de sânge curgându-i pe o parte a feței.

— Ești bine? întrebă el.

Etain se holbă la gura lui.

— Nu te pot auzi, spuse ea.

Își pipăia urechea stângă, cu fața contorsionată de durere.

— Ți-ai spart un timpan. Ia-o ușor.

Stupid: nu îl auzea și nu putea să-i vadă buzele cu casca pe cap. Fusesse un reflex de liniștire. Era pe punctul de a-și căuta sprayul de bacta când ea trecu pe lângă el și arătă alarmată. El se întoarse. Un droid privea peste marginea craterului. Nu părea să-i fi văzut. Darman nu știa câți ar putea fi. Se gândi dacă să folosească o telecomandă, apoi se întrebă ce ar fi făcut dacă i-ar fi arătat că mai veneau încă o sută de tinichele. Nu era sigur unde să mai fugă. Estimase că îi putea ține la distanță cam o oră, după care ar fi rămas fără nimic, cu excepția vibrolamei sale și a sabiei lui Etain. Apoi auzi un strigăt.

— Droizi, raportați!

Darman se aplecă în partea laterală a pantei, lângă Etain. Putea auzi vocile, chiar dacă ea nu putea. Ea se holba la stâncă și își strângea ochii. Pentru o clipă, Darman crezu că era pur și simplu teroare și nu ar fi învinovățit-o. Aruncase în aer o jumătate de deal și tot nu-i oprise pe droizi. Începea să simtă și el un gol în stomac.

Se concentră asupra vocilor, încercând să ghicească câte erau. Două persoane – doi bărbați.

... au pus o capcană...

... poți vedea ceva?

... nu mai e nimic altceva acolo jos.

Darman își ținu respirația.

— Nu, au plecat. Trebuie să fi avut speedere.

— Droizi, în formație și întoarceți-vă...

Fața metalică se trase înapoi și clinchetul mersului se estompă în aer, împreună cu vuietul unui motor de speeder. Apoi se făcu liniște, întreruptă doar de scârțâitul ocazional al unui copac sfărâmat care se desprindea încet în drumul său pe panta sfărâmată. Darman se uită la Etain. Ochiul îi erau încă închiși, iar ea respira greu.

— Nu credeam că pot face asta, spuse ea.

— Să faci ce? Ea se holba la el, iar el își dădu jos casca pentru ca ea să-i poată vedea gura. Ce să faci?

Darman își mișcă larg gura, exagerând silabele. Privirea ei se fixă pe buzele lui.

— Să-i influențez. Pe amândoi.

— A fost un fel de truc de gândire Jedi?

Ea păru nedumerită. Era evident că nu era obișnuită să citească pe buze.

— Este un fel de truc de gândire Jedi, spuse ea.

Darman își înăbuși nevoia de a râde. Nu era deloc amuzant.

Ea reușise ceva ce lui i se părea aproape magic. În acel moment de criză, era cea mai bună opțiune militară, mai bună decât să se dezlănțuie cu toată artileria de care dispunea și ceva ce nici măcar Kal Skirata nu putea face.

Erau în viață. Puteau merge mai departe.

— Bună treabă, Comandante, spuse el. Foarte bine făcut. Își atinse mănua pe frunte și zâmbi. Hai să te aranjăm, da?

Darman își deschise trusa medicală și scoase două doze de analgezic și sprayul bacta. Își aranjă mai întâi propriul umăr, înfigând acul cu putere în vena albastră din cotul stâng, astfel încât medicamentul să se disperseze mai repede. Dar tot îi lăcrimară ochii atunci când pulveriză bacta peste arsura de blaster.

Etain îl privea cu o resemnare sumbră și înghițea vizibil.

— Haide, Etain, spuse Darman. Stai nemișcată.

Îndreptă sprayul ca pe un pistol spre urechea ei stângă.

Darman habar n-avea că Jedii puteau înjura fluent în Huttă, dar învăța tot mai multe despre ei cu fiecare minut. Mult mai multe.

* * *

Droidul de excavare zornăia pe șosea, reușind să găsească fiecare groapă și șanț dintre Imbraani și fabrica de sortare. Niner sărea și el de fiecare dată. Îngropat în excavator sub un strat de moloz moale, cu suficient explozibil pentru a nivela totul pe o rază de o jumătate de kilometru, era... nerăbdător.

Detonatoarele erau dezactivate. Continua să verifice asta.

Acum că se lăsase noaptea și ploaia se opri, se putea relaxa într-o poziție în care putea vedea în față. Luminile de navigație albastre distingeau aripa din față a droidului, iar o lumină de avarie de culoare chihlimbarie se învârtea pe capota acestuia, luminând copacii de o parte și de alta a pistei. Era o chestie greoaie care nu se dădea la o parte din calea nimănui. În spate, un convoi de droizi identici îl urma. Erau o procesiune intimidantă. Chiar și coloana de tinichele care mășăluia spre Niner se mută pe o parte a drumului. Îi distingeau în vizorul său cu vedere nocturnă, cu toate că îi putuse identifica după sunet. *Clinc-rasp-clinc*. Erau articulațiile genunchilor. Doar droizii de luptă mășăluiau așa regulat, nicidecum trupele de

clone. Nu se auzeau voci, nici măcar comanda ocazională de *a forma un singur rând*, sau de *a strânge acolo, în spate*. Totul era un scop mecanic sumbru.

Niner își strânse degetele în jurul mânerelor armei sale DC-17. Chiar nu voia să se angajeze în luptă cu ei. Avea să fie destul de greu să îndrepte excavatorul spre țintă și să scape întreg, și fără să se oprească pentru încăierări de-a lungul traseului. *Mergi mai departe, da? Doar mergi mai departe*. Nu voia să testeze garanția producătorului că proiectilele de blaster nu ar fi declanșat încărcăturile. Era întins deasupra lor. Proximitatea te făcea sceptic.

Erau cincizeci de droizi de luptă în coloana care se îndrepta spre Imbraani. Dacă reușea să doboare stația terestră, acesta ar fi fost primul mesaj pe care l-ar fi trimis pe comunicatorul său cu rază lungă de acțiune.

Pocnetul picioarelor lor se apropie și el îngheță.

Clunc-clunc-clunc-clunc-clunc-clunc-clunc.

Apoi începură să se estompeze în spatele lui, iar el respiră din nou. Odată ce droidul excavator era făcut să treacă de destinația sa logică, instalația de sortare, va fi cu atât mai vizibil. Cel puțin tinichelele păreau ocupate. Partea cea mai rea era că avea o idee destul de bună despre ce ordine primiseră.

Doar zece kilometri. Era la câteva minute distanță de punctul în care droidul ar fi încercat să livreze încărcătura. În acel moment, îl devia spre Teklet, prin centrul orașului și în incinta stației terestre. Cel puțin recunoașterea aeriană părea să fi avut dreptate în privința asta. Teklet era o întindere de silozuri de depozitare și instalații de transport pentru scoaterea produselor de pe planetă, și nu prea multe altele.

Cel mai rău lucru cu care Federația Comerțului se aștepta vreodată să aibă de-a face, era o bandă de fermieri furioși. Asta avea să-i facă munca mult mai ușoară.

Chiar în față, lumina intermitentă a droidului se fixă pe un semn care arăta spre stânga: *Toate vehiculele grele – nu se intră prin poarta principală*. Excavatorul își cunoștea drumul și începu să încetinească pentru viraj. Niner luă cablurile aranjate de Atin și deconectă un fir.

Continuă. Continuă. Mergi...

Droidul era aproape de cotitură. Se deplasa acum cu aproximativ douăzeci și cinci de kilometri pe oră, amenințând să vireze. Dar continuă să meargă mai departe, trecând pe lângă semn, pe lângă drumul de acces și spre Teklet.

— Bun băiat, spuse Niner. Transpirația îi înțepa omoplații, în ciuda controalelor de mediu ale costumului său. Nu ai putea să accelerezi un pic, nu?

Poate că asta însemna să cauți probleme. Când își eliberă capul din stratul de moloz și aruncă o privire în lateral pe lângă cupă, putu vedea o procesiune de droizi înșirați în spatele lui de-a lungul curbei drumului, aliniați frumos ca niște crucișătoare de luptă, fiecare dintre ei având o lumină de avarie portocalie cu conturul marcat în albastru. Era chiar drăguț, la urma urmei. Apoi, cel mai apropiat droid încetini și o luă la vale, spectacolul de lumini din spatele lui Niner estompându-se, apoi dispărând cu totul. Era pe cont propriu. Se așeză la loc sub dărâmături, cu capul înclinat astfel încât să poată vedea înainte printr-o fantă din dărâmături.

Teklet nu avea prea mult iluminat public și erau puține persoane prin preajmă. Din punct de vedere arhitectural, nu era Tipoca cea elegantă și de bun gust. Era un depozit de servicii și arăta ca atare. Câțiva Trandoshani stăteau sub o copertină în fața unei barăci, cu blasterile în poală; se uitau la droid cu o vagă curiozitate, dar nu părură să se miște. Niner aproape că trecuse de grupul de barăci, când îl fulgeră

gândul că o zonă de explozie de cinci sute de metri ar fi distrus o mulțime din Teklet și, odată cu ea, și cetățeni. Nu toți erau Separatiști.

Odată ce ai făcut din asta preocuparea ta, vor avea întotdeauna o armă pe care ei să o folosească împotriva ta. Skirata spusese că trebuia să se obișnuiască cu asta. Atingerea obiectivului avea uneori un preț ridicat.

Un transportor de marfă cu chingi de securitate roșii care îi sigilau containerele trecu prin fața lui. Droidul îl ratase cu două secunde. Dacă șoferul trecuse atât de aproape, însemna că nu observase prea mult droidul. Până acum, totul era bine... și din ce în ce mai bine. În timp ce droidul mergea mai departe, Niner își verifica ruta de scăpare. Era un sprint bun de două sute de metri până la cel mai apropiat adăpost din orice parte a drumului. Avea să fie la limită.

Trebuia să facă droidul să se oprească chiar lângă stația de la sol. Dacă ar fi continuat să meargă, explozia ar fi fost centrată în altă parte. Ar fi putut să seteze detonatoarele acum, să alunece din cupă și să fugă, dar ar fi trebuit să privească droidul până în ultima secundă, iar asta însemna că probabil ar fi fost prea aproape când ar fi explodat. Dar acum era hotărât. Stația de la sol trebuia să dispară. Ar fi afectat serios apărarea Separatiștilor pentru câteva zile critice, poate chiar săptămâni, iar acesta era un avantaj de care aveau nevoie.

Dând la o parte niște moloz cu degetul, Niner putu vedea luminile complexului. Trecu pe vizibilitate nocturnă, iar imaginea verde îi arătă un gard de plasă șubred și un zid de sprijin până la brâu. Excavatorul avea să se rostogolească direct peste el în drumul său spre clădirea propriu-zisă.

Atunci ei ar fi știut cu siguranță că el se afla acolo.

Lăsă detonatoarele pentru final. Încărcăturile erau legate în serie cu un cablu, așteptând doar conectarea finală la cele trei detonatoare pe care – în teorie – Niner le putea declanșa la distanță. Prinse cablurile împreună și le împinse în deschizătura carcaselor detonatoarelor, închizându-le cu un pocnet. Explozibili erau acum sub tensiune. Nu stătea doar pe o bombă, ci și în ea. Încărcăturile, împrăștiate printre dărâmături, îi ajungeau până la gât. Începu să-și elibereze picioarele, gata să sară.

Dacă nu scăpa din asta, atunci așa trebuia să fie. Pentru o clipă, Niner simți în stomac un spasm rece pe care îl recunoscuse dintr-o duzină de exerciții mult prea reale. Probabil că urma să fie ucis. Era posibil să fie ucis. Dacă spera cineva că acele antrenamente intensive ștergeau teama de moarte, se înșela. Îi era la fel de frică ca atunci când proiectilele reale trecuseră pe lângă el pentru prima dată. Frica nu dispărea niciodată. Învățase doar să trăiască cu ea și încerca să învețe suficient de bine încât să o poată folosi în folosul său ca să îl scoată cât mai repede din neazuri.

Niner băjbâi cu cablajul. Îndreptă droidul într-un arc ușor, astfel încât să se afle chiar în dreptul gardului. Nu era cea mai bună traiectorie pe care o dirijase vreodată, dar cu o zonă de explozie de cinci sute de metri, avea să fie suficient de bună. Se ghemui. Plasa de sârmă i se ivi în față la marginea cupei, apoi se încordă și vibră, rupând stâlpii cu ea, în timp ce droidul trecea mai departe, fără să țină seama.

Era aproape de perete. Clădirea avea cinci metri înălțime, cu acoperișul plat, fără ferestre. Nu păreau să le placă ferestrele. Auzi un singur strigăt, ceva de genul *chuba*, și trebui să fie de acord. Acest lucru avea să înfierbânte tura cuiva cu o mulțime de rapoarte.

Niner smulse cablurile și tăie alimentarea droidului. Impulsul îl mai purtă câțiva metri, iar metalul zbârnâi și scârțâi în timp ce gardul era întins până la punctul de rupere. În cele din urmă, cablurile se rupseră ca o coardă de arc sub

roțile excavatorului. Unu, doi, trei...

Droidul se opri brusc, lipit de perete. Blocurile începuseră să se crape, iar între ele se deschideau goluri. Avu o viziune bruscă în care se trezi îngropat în zidăria care se prăbușea și nu se putea mișca, iar o combinație de panică animalică și o viață întreagă de antrenament îl împinseră afară dintre dărâmături și peste marginea cupei. Căzu în gol de la doi metri și se luptă să se ridice. Apoi se auzi un strigăt și, cu sau fără rucsac de 50 de kilograme, execută cea mai rapidă evadare din cariera sa, cu *Deece*-ul într-o mână și telecomanda de detonare în cealaltă.

Nu exista decât o singură cale de ieșire și aceea era prin gaura pe care o spărsese în gard. Nu era la adăpost. Un om în combinezon stătea cu gura căscată în calea lui, iar Niner îl trânti pe spate în timp ce alerga cu toată viteza spre gaura din plasă. Avea cam un minut să pună distanță între el și stația de la sol înainte să arunce în aer încărcăturile. La douăzeci de kilometri pe oră, asta însemna că avea să fie la aproximativ...

La naiba, doar fă-o.

Niner trecuse de primul rând de copaci și intrase în iarba lungă când căzu și apăsă telecomanda cu ambele mâini. Teklet fu brusc o minge de lumină. Apoi, vui aerul și unda de șoc îl zgudui. Se ghemui în timp ce resturile plouau peste el, sperând – sperând cu adevărat – că armura Katarn era tot ce se anunța a fi.

* * *

Hokan era primul care recunoștea că în ultimul timp era nevoie de mult mai puțin pentru a se enerva. Așteptase destul. Bătu nervos în consola comunicatorului.

— Am cerut să fiu ascultat acum zece minute, *di'kut*.

— Îmi dau seama de asta, domnule Maior. Va veni imediat ce va fi liber.

— Forțele inamice s-au infiltrat și trebuie să vorbesc cu Comandantul tău. Înțelegi ce avem pe Qiilura? Ați putea să vă mutați *shebs di'kutla*¹¹ suficient de mult timp pentru a afla de ce este atât de vital pentru război?

— Domnule, avem trupe Republicane infiltrate în mai multe locuri decât aș vrea să numesc acum, așa că...

Ecranul pâlpâi și se întrerupse cu zgomot. Hokan trecu pe un alt canal și primi același afișaj scânteietor și sclipitor. Era la fel pentru fiecare canal pe care îl încerca. Primul său gând fu că cineva îi dezactivase receptorul. Erau mai aproape decât crezuse și mult mai îndrăzneți. Își puse casca și merse precaut pe coridor până la ușa exterioară, cu pistolul său Verpin într-o mână și cu o vibrolamă de vânătoare în cealaltă. Santinela droidă se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Pe acoperiș, releul de comunicații era intact. Hokan își scoase comunicatorul personal și îl apelă pe Hurati. Tot ce putu auzi fu statică. Îl fulgeră faptul că trupele Republicii ar fi putut foarte bine să facă ceea ce ar fi făcut și el, în fața aceleiași ținte.

— Droid, poți lua legătura cu colegii tăi?

— Afirmativ, domnule.

Droizii aveau propriul lor sistem de comunicații. Puteau comunica instantaneu pe orice câmp de luptă. Dar nu aveau nevoie de releul principal de la Teklet pentru a face asta.

— Îl poți contacta pe Locotenentul Hurati?

¹¹ Shebs di'kutla – funduri proaste.

Droidul făcu o pauză de câteva momente.

— L-am găsit, domnule.

— Întreabă-l dacă are vești de la Teklet.

Pauză. O pauză mult mai lungă.

— O explozie mare a fost văzută în direcția Teklet, domnule.

Asta aș face și eu dacă aș pregăti un asalt, gândi Hokan. Mi-aș face dușmanii orbi și surzi. Nu putea face nimic de la sol pentru a face față unei invazii, dacă se apropia una. Era o navă de asalt a Republicii în spațiul Qiiluran, iar asta nu era de bun augur. Avea două opțiuni pentru sarcina sa imediată. Putea să distrugă proiectul lui Uthan – cunoștințele tehnice investite în ea și în personalul ei, precum și nanovirusul în sine – sau, dacă era depășit, putea împiedica ca acesta să ajungă în mâinile inamicului pentru a fi studiat și neutralizat.

Era o planetă mare. Dacă ar fi putut să fugă, ei ar fi trebuit să-l găsească. Între timp, va sta liniștit și îi va aștepta să vină.

— Spune-i lui Hurati că vreau ca fiecare droid funcțional să se întoarcă, acum, spuse Hokan. Ne stabilim aici.

Capitolul 12

Crucișătorul Răzbunarea se va întâlni cu voi la ora 04:00. Aveți permisiunea de a intercepta orice navă care părăsește spațiul Qiiluran, de a împiedica aterizarea navelor non-Republicane și de a ataca orice navă care nu se conformează. Pregătiți un dispozitiv de izolare pentru riscuri biologice.

Comandamentul Coruscant către nava de asalt a Republicii, *Majestic*, Sectorul Qiilura

Niner se ridică cu greu în picioare și privi înapoi la stația distrusă. Nu mai era acolo. Nici măcar cele câteva colibe mici împrăștiate de-a lungul drumului de acces. Era fum învolburat și se vedeau focuri aprinse, inclusiv unul care părea a fi o lampă de sudură. O altă explozie îl făcu să-și protejeze capul, și alte resturi îi împrășcară armura. În afară de asta, zona era tăcută. Porni din nou printre copaci, simțindu-se ca și cum ar fi fost luat în brațe și scuturat puternic de cineva foarte furios. O mică haită de gdani începu să-l hăituiască, pocnindu-i armura de la picioare, dar se prinseră repede că va fi imposibil de mâncat și se retraseră. Își deschise comunicatorul de distanță lungă pentru prima dată după câteva zile.

— Aici Niner, recepționează cineva?

Își auzea propria respirație gâfâind în timp ce alerga. Acum nu mai era decât o alergare împiedicată și simțea realitatea extenuării sale. O să ia un stimulent sau două mai târziu. Trebuia.

— Sergent? Aici Fi. Ținta a fost distrusă, deci.

— Uau. A de la *abundență*.

— Pari ocupat.

— Sunt în drum spre punctul de întâlnire.

— Ești pe fugă.

— Sigur că da. Raportează situația?

— A trebuit să lepădăm droidul și să ascund o mulțime de lucruri. Dar Weequayul poate căra o cantitate surprinzătoare dacă îl rogi frumos. Ajungem într-o oră sau cam așa ceva.

— Apelează-l pe Darman, în caz că încă nu l-a găsit Jinart.

— Am înțeles. Timpul estimat de sosire?

— Depinde. Caut un mijloc de transport chiar acum.

— Ești sigur de asta?

— Poți să o faci rapid sau sub acoperire. În acest moment, *rapid* mi se pare în regulă. Terminat.

Niner rămase suficient de aproape de drum pentru a auzi vehiculele. Avea nevoie de un speeder. Șasiul mutilat al unui tip de transportor de personal era răsturnat pe marginea drumului, mărturie a forței exploziei. În cele din urmă, cineva avea să vină să se uite la pagube. Atunci va fi șansa lui.

După câteva minute, Niner începu să vadă clădiri intacte printre copaci. Se apropia de cea mai îndepărtată margine a zonei exploziei. Mai departe putea vedea lumini care veneau spre el, iar vizorul său îi spunea că se apropiau rapid. Se lăsă în

jos, la adăpostul ierbii. Pe măsură ce se apropiau, putu distinge un speeder de teren și o motocicletă speeder. Niner nu dorea să se întoarcă la zona de explozie pentru a lua una. Trebuia să-i oprească aici. Și trebuia să-i oprească cu pagube minime, altfel tot ar fi trebuit să se întoarcă pe jos până la punctul de întâlnire.

Își trecu pușca pe setarea de lunetist și așteptă până când speederul se află la mai puțin de trei sute de metri. Nu îl surprinse faptul că nu era un vehicul de urgență. Îl putea vedea clar pe șofer: un Trandoshan. Nu aveau un palmares în serviciul public umanitar. Probabil că se grăbea să vadă dacă traficul de sclavi fusese afectat de explozie. Bicicleta transporta și ea un Trandoshan.

Niner apăsă ușor, iar proiectilul spulberă parbrizul speederului. Vehiculul ieși de pe șosea, împrăștiind noroi și pietriș în aer, virând apoi la stânga și oprindu-se. Pentru o clipă, motociclistul ezită, uitându-se instinctiv în întuneric, ca și cum nu ar fi fost sigur de ceea ce se întâmplase, dar apoi păru să își dea seama chiar în momentul în care al doilea proiectil al lui Niner îl lovi în plin în piept. Motocicleta speeder rămase nemișcată la un metru deasupra solului.

Erau multe de spus despre vizierele cu vedere pe timp de noapte.

Niner fugi din adăpostul său și se aruncă în speeder, prinzându-și rucsacul de spătarul scaunului. Savura momentul. Să-și ia greutatea de pe picioare era aproape în capul listei de *nevoi umane* primordiale, alături de un pahar mare cu apă rece ca gheața. Ușurarea era minunată. Un somn bun și o masă caldă și decentă ar fi completat totul perfect. Cu cât se întorcea mai repede la echipa sa și își termina treaba, cu atât mai repede ar fi putut să se înfrupte. Îndreptă speederul spre pădure și porni spre sud cu un spirit proaspăt înviorat.

* * *

Picuri de lumină formau o mică constelație în fața lui Etain. Puteau să fie la un kilometru distanță, sau puteau să fie la o distanță de un braț: nu-și putea da seama doar cu ochii. Dar cu siguranță le putea mirosi respirația. Era un miros înțepător și bolnăvicios de carne crudă. Își trecu sabia peste intrarea în adăpost, iar gdanii se împrăștiară. Încercase să folosească Forța pentru a-i face să deranjeze pe altcineva, dar nu reușise decât să-i facă și mai curioși, deși nu mai încercaseră să muște din ea.

Cum o faci, Jinart? Cum reușești să-i ții la distanță? Stătea ghemuită sub acoperământul pe care îl construise Darman și asculta cum apa își croia drum printre frunze. Ploaia se opri, dar șiroaiele încă se scurgeau și se prăbușeau pe foaia de plastoid de deasupra capului ei. Putea auzi din nou, cel puțin cu o ureche. Putea, de asemenea, să vadă foarte clar. Ceea ce văzu fu fața Umbaranului pe care aproape îl decapitase cu sabia. Panica și frica îi alungaseră evenimentul din minte, dar acum că era liniștită și obosită, imaginea revenise și nu mai voia să dispară.

Etain încercă să mediteze pentru prima dată în ultimele zile, ignorând picăturile iritante de apă de deasupra capului. Darman dădea târcoale afară, tăcut și neliniștit. Îl simțea cum se mișca; neliniștit, chiar puțin speriat, dar concentrat și lipsit de violență sau de conflicte interioare. Voia să-l întrebe cum reușea să obțină acel echilibru. Amândoi fuseseră crescuți în izolare completă față de lumea de zi cu zi, cu propriile seturi de valori și discipline, nu pentru că fuseseră aleși să fie diferiți, ci pentru că se născuseră așa. Chemarea lor fusese întâmplătoare, genetică – nedreaptă. Evident, el reușise cu brio; ea eșuase în egală măsură. Se lăsă să o

cuprindă senzația lui de claritate. Era aproape liniștitoare. Apoi dispăru brusc, iar un val de exaltare pură o surprinse ca o lovitură la corp. Darman își împinse capul prin intrarea în adăpost.

— Vin, spuse el. Echipa mea e pe drum. Făcu o pauză ca și cum ar fi ascultat ceva, cu mânușa ținută pe partea laterală a căștii. Era ciudat să privești pe cineva atât de evident încântat fără să ai nici cea mai mică idee despre expresia feței sale. O oră și ceva. Niner a distrus stația de comunicații de la Teklet. Fi și Atin au mai achiziționat niște echipament care ne va fi de folos. Plus un prizonier. Făcu din nou o pauză. Capul i se mișca de parcă ar fi vorbit. Părea că poate să treacă într-o clipă de la a fi audibil la a fi inaudibil pentru ea, ca și cum casca lui ar fi fost un mediu separat în care se putea retrage după bunul plac. Un Weequay, din toate ființele. Ei bine, au avut motivele lor.

Rămase complet nemișcat câteva clipe înainte să dea viguros din cap. Își dădu casca jos și fața lui era un zâmbet larg, îndreptat spre nimic anume.

— Sunt în regulă, să înțeleg, spuse Etain.

— Sunt bine.

— Mă bucur. Sunteți frați, nu-i așa?

— Nu, nu chiar.

— În regulă, sunteți clone.

— Nu sunt echipa mea originală, spuse Darman. Expresia lui era încă toată încântare și bună dispoziție. Frații mei au fost uciși cu toții în bătălia de pe Geonosis, la fel și frații lor. Nici măcar nu ne cunoșteam înainte de această misiune. Dar trei dintre noi am avut același sergent instructor, așa că presupun că ne simțim ca o familie. Cu excepția lui Atin, bineînțeles.

Era o declarație extraordinară. Darman nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi fost rănit de recenta sa pierdere. Etain știa puține lucruri despre familiile biologice, dar știa că pierderea Maestrului Fulier tot avea să doară rău peste trei luni, și chiar și peste trei ani. Poate că le luaseră și durerea clonelor.

— Atunci, nu ți-e dor de frații tăi.

Zâmbetul lui Darman se relaxă treptat.

— Bineînțeles că da, spuse el încet. În fiecare zi.

— Se pare că o suporti... cu calm.

— Știm că este posibil să fim uciși. Dacă ne gândim la asta, nu vom fi de folos nimănui. *Treci la treabă*, asta obișnuia să spună vechiul nostru sergent de instrucție. Cu toții vom muri cândva, așa că ar fi bine să mori forțând șansele pentru ceva care contează.

Etain voia să-l întrebe ce conta pentru el în legătură cu cauza Republicii. Aproape că îi fu teamă să o facă, dar trebuia să știe.

— Pentru ce crezi că lupti, Darman?

El privi în gol pentru o clipă.

— Pace, doamnă.

— Bine, împotriva a ce crezi că lupti?

— Anarhie și nedreptate. Era un răspuns pe de rost, dar se opri ca și cum s-ar fi gândit la el pentru prima dată. Chiar dacă ființele nu sunt recunoscătoare.

— Așa spunea și sergentul tău de instrucție?

— Nu s-a înșelat, totuși, nu-i așa?

Etain se gândi la localnicii care îi trădaseră în fața gorilelor lui Hoka. Da, învățase multe despre realitatea conflictului în ultimele săptămâni. Dar tot nu era

suficient.

— Se luminează, spuse Darman. Se așeză cu picioarele încrucișate în adăpost, cu plăcile armurii zdrăngănind. Arăți înfrigurată. Mai ai nevoie de analgezice?

Etain ajunsese la un nivel consistent de umezeală și durere cu care putea trăi. Era prea obosită ca să se gândească să facă altceva. Încetase chiar să mai observe mirosul persistent de lână de merlie udă.

— Sunt bine.

— Dacă aprindem un foc, vom fi un magnet pentru jumătate din armata Separatistă. Scotoci în centură și îi întinse un cub de rație, acel amalgam incongruent de naivitate proaspătă și ucigaș absolut clinic. Ea clătină din cap, iar el scoase o pungă.

— Kuvvara uscată?

Ea își dădu seama, după felul în care el pusese cu grijă fructul la centură și nu în rucsac, că îl prețuia. Trăia din rații cu tot farmecul gustului de piele rancedă. Sacrificiul era mai degrabă înduioșător; ea va avea destul timp să se înfrupte din mâncărurile variate ale galaxiei, cu condiția să plece de pe Qiilura în viață, dar Darman nu. Reuși să zâmbească și făcu semn să nu se gândească la asta.

— Nu. Mănâncă tu. E un ordin.

Nu avea nevoie să fie încurajat. Mesteca cu ochii închiși, iar ei îi păru nespus de rău pentru el; totuși, era puțin invidioasă pe plăcerea lui pentru lucrurile simple.

— Știu un mod bun de a te încălzi, spuse el, și deschise ochii.

Etain se încruntă. Poate că nu era chiar atât de naiv pe cât părea.

— Știi?

— Dacă te simți în stare.

— În stare de ce?

Darman făcu un gest de așteptare cu un deget ridicat și ieși afară. *Nu*, gândi Etain, *nu s-a gândit deloc la asta*. Se simți brusc jenată că-și imaginase măcar că ar fi putut. Își privi dosul mâinilor, brusc îngrozită de julituri, de unghiile rupte și de urâtenia generală. O prăjină tăiată grosolan fu împinsă în adăpost. Ea tresări. Nu mai avea nevoie de alte surprize.

— Dacă asta ar trebui să fie amuzant, Darman, eu nu râd.

— Haide, Comandante. Aruncă o privire de-a lungul prăjinii. Exercițiu cu sabia. Să-l facem acum, înainte să fiu nevoit să-l fac de-adevăratelea.

— Vreau doar să mă odihnesc.

— Știu. Se ghemui și se uită la ea. Nu știu prea multe despre săbii, dar sunt antrenat în lupta corp la corp.

El nu se mișcă. Insistența lui o enervă. De fapt, o înfurie brusc; se săturase. Era epuizată și voia să stea amorțită și să nu facă absolut nimic. Sări în picioare, înșfăcă prăjina și fugi spre el. El o ocoli, dar numai puțin.

— Un mod relativ sigur de a-ți perfecționa abilitățile cu sabia, spuse Darman.

— Relativ?

Ea ținea prăjina cu ambele mâini, furioasă.

— Relativ, zise Darman, și își aduse brusc propria sabie simulată peste tibia ei.

— Au! Tu...

— Haide. Fă ce poți. Darman sări înapoi, ieșind din raza de acțiune a unei fandări sălbatice și necontrolate. Asta e. Vino la mine.

Acesta era punctul în care se poticnea întotdeauna – linia fină dintre a depune un efort maxim și a fi orbită de violența furioasă. *Trebuie să o dorești. Nu mai este un*

joc. Ea veni spre el cu o măturare cu două mâini de la dreapta la stânga, izbindu-se cu putere de arma lui și simțind impactul în încheieturi și coate, forțându-l pe Darman să se lase pe piciorul din spate. Încă trei lovituri rapide, dreapta, dreapta, stânga – și apoi una imediat în jos, neașteptată, lovindu-l atât de tare între gât și umăr încât, dacă prăjina ar fi fost o sabie adevărată, l-ar fi tăiat în două. Auzi zgomotul dezgustător. Era prima dată când îl vedea suferind. Avu o fracțiune de secundă de grimasă, nu mai mult, dar fu instantaneu îngrozită de ea însăși.

— Îmi pare rău..., spuse ea, dar el se întoarse direct spre ea și îi zbură arma din mână.

— Trebuie să-ți folosești avantajul, spuse Darman, frecându-și gâtul. Nu am folosit niciodată o lamă de energie și nici nu am Forța la care să apelez. Dar știu când trebuie să dau totul.

— Știu, spuse Etain, inspectându-și tibia și recăpătându-și respirația. Am făcut vreo pagubă?

— Nimic grav. Bună mișcare.

— Nu vreau să te dezamănesc atunci când ai cea mai mare nevoie de mine.

— Te-ai descurcat bine până acum, Comandante.

— Cum poți face toate astea, Darman?

— Ce să fac? Să lupt?

— Să ucizi și să rămâi detașat.

— Antrenament, presupun. Și orice era în Jango Fett care l-a făcut să fie... detașat.

— Ți-a fost vreodată frică la antrenament?

— Aproape întotdeauna.

— Ai fost vreodată rănit?

— Tot timpul. Alții au murit. Așa se învață. Să fii rănit te învață să tragi instinctiv. De aceea, instructorii noștri au început să ne antreneze cu muniție simulată care ne rănea fără să provoace daune permanente. Apoi am trecut la muniție reală.

— Câți ani aveai atunci?

— Patru ani. Poate cinci.

Ea nu știa asta. O făcu să se cutremure. Nu-și amintea ca vreun Jedi să fi murit în timpul antrenamentului. Era o altă lume. Își ridică prăjina și făcu câteva treceri lente cu ea, cu privirea fixată pe vârf.

— Mi se pare greu de înțeles această creștere accelerată.

— Este un secret industrial Kaminoan.

— Vreau să spun că mi-e greu să împac ceea ce pari a fi și ceea ce poți face, cu... ei bine, cu cineva care are mai puțină experiență în lumea reală chiar decât un Padawan.

— Sergentul Skirata ne-a spus că l-am lăsat perplex.

— Vorbești mult despre el.

— El a antrenat echipa mea, dar și pe cea a lui Niner și Fi. Poate de aceea ne-au pus împreună pentru această misiune, când frații noștri au fost uciși.

Etain se simți rușinată. Nu exista în el niciun fel de autocompătimire... deloc.

— Ce vor face cu tine peste treizeci de ani, când vei fi prea bătrân pentru a mai lupta?

— Voi fi mort cu mult înainte de asta.

— Ești cam fatalist.

— Vreau să spun că noi vom îmbătrâni întotdeauna mai repede decât tine. Ni s-a spus că declinul pentru clone este din fericire rapid. Soldații lenți sunt uciși. Nu mă pot gândi la un moment mai bun pentru a muri decât atunci când nu voi mai fi cel mai bun.

Etain chiar nu voia să mai audă nimic despre moarte în acel moment. Moartea se întâmpla mult prea ușor și prea des, ca și cum nu ar fi contat și nu ar fi avut consecințe. Simțea cum Forța era distorsionată în jurul ei; nu ritmul regulat al vieții, așa cum ar fi trebuit să fie, ci haosul distrugerii. Simțea că nu poate nici să accepte, nici să influențeze.

— Noi ar trebui să fim pacificatori, spuse ea obosită. Asta e urât.

— Dar războiul este întotdeauna. Să-i spui *menținere a păcii* nu schimbă nimic.

— Este diferit, spuse Etain.

Darman își strânse buzele, uitându-se ușor dincolo de ea ca și cum ar fi repetat ceva dificil din minte.

— Sargentul Skirata a spus că civilii nu au habar de nimic și că este în regulă ca ei să aibă idei nobile despre pace și libertate, atâta timp cât nu sunt cei asupra cărora se trage. A spus că nimic nu-ți zăpăcește mintea mai bine decât cineva care încearcă să te omoare.

Asta duru. Etain se întrebă dacă comentariul era doar o amintire, sau o mustrare subtilă a principiilor ei. Darman părea la fel de capabil de oricare dintre ele. Încă nu se împăcase cu dualitatea lui, ucigaș și inocent, soldat și copil, inteligență educată și umor sumbru. Fără să fie distras de o viață normală, părea să fi petrecut mai mult timp în contemplare decât o făcuse chiar și ea. Se întrebă cât de mult îl va schimba experiența intensă a lumii exterioare.

Ea ucisese doar o singură ființă vie. Cu siguranță că asta o schimbase.

— Haide, spuse el. Răsare soarele. S-ar putea să-ți usuce hainele.

Era cu siguranță toamnă. O ceață acoperise ținutul ca o mare. Se formase o băltoacă în prelata întinsă deasupra adăpostului, iar Darman se duse să scape de ea, dar se opri.

— Ce sunt cheștiile astea? întrebă el. Le-am văzut și pe râu.

Insectele de culoarea rubinului și a safirului dansau deasupra suprafeței bălții.

— *Aripi de zi*, spuse Etain.

— Nu am văzut niciodată culori ca acestea.

— Eclozează și își iau zborul timp de o zi, iar seara mor, spuse ea. O scurtă și glorioasă...

Vocea ei se întrerupse. Era îngrozită de propria ei insensibilitate. Începu să pregătească o scuză, dar Darman nu păru să aibă nevoie de vreuna.

— Sunt uimitoare, spuse el, complet absorbit de spectacol.

— Cu siguranță sunt, spuse ea, și îl privi.

* * *

Vila lui Lik Ankkit fusese splendidă. Încă era splendidă în felul ei inutil, dar podelele lustruite din kувара, cu contururile lor cu motive florale încrustate în mod complicat, erau acum zgâriate și tasate de picioarele metalice ale droizilor.

Ankkit plutea în pragul ușii în timp ce patru droizi desfășurau foi de aliaj peste ramele ferestrelor, acoperind răsăritul soarelui. Ghez Hokan urmări evoluția conversiei dintre conac și fortăreață.

— Vei despica lemnul, şuieră Ankkit. Ai grijă! Știi cât timp a durat să fie sculptate acele panouri?

Hokan ridică din umeri.

— Nu sunt tâmplar.

— Nu au fost făcute de tâmplari. Au fost făcute de artiști...

— Nu-mi pasă nici dacă le-a sculptat însuși Cancelarul Suprem Palpatine cu o furculiță. Trebuie să securizez această clădire.

— Aveți o instalație construită special, perfect adecvată, la nici trei kilometri de aici. Ai putea să o aperi.

— Și am făcut-o.

— De ce? De ce-mi distrugi casa când Uthan nu mai este aici?

— Pentru un mic *numărător de boabe* viclean și perfid, Ankkit, dai dovadă de o lipsă surprinzătoare de creativitate tactică. Hokan se apropie de Neimoidian. Nu avea să se lase intimidat de înălțimea lui. Nu-i păsa dacă trebuia să-și încordeze gâtul ca să-l privească în ochi; el era la conducere. Știu că nu mai este aici. Inamicul ar putea crede că este. Dacă aș observa că inamicul meu face pregătiri *fastuoase* pentru a apăra o instalație, aș putea să presupun că este o cacealma și să investighez o țintă alternativă. Dacă aș găsi acea țintă alternativă pregătită discret împotriva intrușilor, aș face o presupunere avizată că este obiectivul real și l-aș ataca.

Ankkit nu părea convins. Îl privi pe Hokan cu ochii roșii pe jumătate închiși, ceea ce era o rară dovadă de curaj pentru el.

— Și cum vor observa această întărire discretă?

— M-am asigurat că proviziile au fost văzute sosind aici cu gradul de procedură de securitate aferent. Deplasare pe timp de noapte, chestii de genul ăsta. Având în vedere cât de nobilă este populația locală, sunt sigur că cineva va schimba aceste informații pentru un fleac sau altul. Pentru mine a funcționat întotdeauna.

— Această întărire nu-mi va salva casa de la distrugere.

— Ai dreptate, Ankkit. Structurile din lemn nu rezistă bine la tunuri. De aceea am mutat-o pe doctorița Uthan înapoi în instalație. Dacă va fi nevoie, pot apăra metalul și piatra cu mai mult succes.

— Și atunci de ce ai mutat-o aici la început?

— Sunt surprins că trebuie să întreb. Ca să țin pe toată lumea derutată, bineînțeles.

Părase o idee bună la momentul respectiv: nu știa cu ce avea de-a face. Acum era destul de sigur că nu avea în față mai mult de zece oameni. Dacă ar fi debarcat o armată, ar fi știut deja. Mutarea lui Uthan – o sarcină pe care oricum nu o putea îndeplini într-un secret total – ajutase la mărirea confuziei. Hokan nu lăsa nimic la voia întâmplării. Lansase o urmă de indicii care ar fi condus comandourile inamice la o singură concluzie: că Uthan și nanovirusul erau baricadați în vila lui Lik Ankkit.

Un droid târî o grindă grea de aliaj prin salon, arând un șanț în podeaua aurită. Ankkit scoase un țipăt înăbușit de frustrare. Tovarășii droidului ridicară grinda și o aliniară cu o grindă orizontală, răsturnând o vază fină Naboo și spărgând-o. Droizii nu erau programați să spună *Oops* și să măture fragmentele. Pur și simplu treceau mai departe, fără să țină cont de ele.

Ankkit se cutremură din nou, apoi strigă după un servitor. Un băiat localnic cu un aer sumbru apăru cu o perie și mătură resturile.

— Oh, Doamne, spuse Hokan.

Nu credea că era momentul potrivit pentru a menționa că labirintul de pivnițe

de vin și de seifuri securizate de sub vilă era acum plin de explozibili. Nu știa cum să resusciteze un Neimoidian care leșina și nici nu avea de gând să învețe.

Locotenentul Hurati aștepta în fața ușii din față. Chiar și atunci când nu se afla sub observație, Hurati se purta cu un calm militar. Hokan nu-l prinsese niciodată că bea pe furiș un pahar, dintr-o sticlă sau că se scărpină. Hurati nu se îndreptă când îl văzu pe Hokan, pentru că era deja în poziție de drepti.

— Domnule, doctorița Uthan începe să se enerveze din cauza întreruperilor, spuse locotenentul.

— O să vorbesc cu ea. Cum funcționează lanțul nostru de semnale cu droizi?

— Este adecvat, domnule, dar m-aș simți mai în siguranță dacă am avea o monitorizare a comunicațiilor online.

— Băiete, a fost o vreme când nu aveam stații de ascultare și trebuia să purtăm războaie prin observare și prin propria noastră inteligență. Se poate face. Ce au reperat droizii?

— Incursiunile par a fi limitate la Teklet și la zona de sud, domnule, și sunt destul de specifice în natură. Cel puțin știm de ce au atacat biroul carierei. Trebuie să recunosc că nu am mai întâlnit un excavator bombă până acum. Hurati își linse buzele nervos. Domnule, sunteți sigur că nu vreți ca o patrulă să cerceteze drumul spre Teklet? Aș fi fericit să o fac eu însumi, domnule. Nu e niciun deranj.

Hokan o luă ca pe o preocupare sinceră, mai degrabă decât ca pe o critică.

— Nu, am putea să vedem urme de gđan în toată regiunea. Inamicul nostru se pricepe în mod evident la tactici de diversiune și nu am de gând să mușc nicio momeală. Voi aștepta ca ei să o muște pe a mea. Îl bătu pe Hurati pe spate. Dacă ești nerăbdător să fii ocupat, fii cu ochii pe Ankkit. Nu vreau să se amestece. Ține-l în frâu prin orice mijloace pe care le consideri necesare.

Hurati salută.

— Așa voi face, domnule. De asemenea, Locotenentul Cuvin... Nu cred că va ajunge căpitan, așa cum ați spus.

Hokan îl plăcea pe Hurati tot mai mult pe zi ce trece.

— Eliminarea lui de pe lista de promovare a fost notată de colegii tăi ofițeri?

— Da, domnule.

— Bine. Foarte bine.

Hurati se dovedea a fi un ajutor loial. Era dornic să se supună. Hokan decise că va trebui să-l supravegheze. Îl va promova oricum. Nu era nimic de câștigat dacă ignora cu bună știință expertiza altuia.

Capitolul 13

Suntem în staționare și așteptăm contactul cu Echipa Omega. Toate comunicațiile de la stația Teklet au încetat. Nava Separatistă s-a apropiat și se află la 50 de kilometri în stânga noastră – nu a răspuns la semnale, dar credem că e un transportor înarmat al Uniunii Tehnologice. Vom ataca dacă nava pare să întreprindă acțiuni ostile. Așteptăm.

Comandantul navei de asalt *Majestic* către Comandamentul Republicii, Coruscant

— A ieșit din nou frumos, spuse Fi, undeva în fața coloanei.

— Ai luat stimuli? întrebă Niner.

— Sunt doar vesel din fire.

— Ei bine, eu nu sunt, așa că de unde ai scos asta?

Lui Niner nu-i plăcea să fie ultimul într-o patrulă. Mergea cu spatele, scrutând copacii, întrebându-se de ce se afla atât de aproape de Imbraani fără niciun semn de contact cu inamicul de la Teklet încoace.

Tinichelele nu se puteau cățăra în copaci. De cei vii era îngrijorat.

— Vrei să facem schimb? spuse Fi.

— Sunt bine.

— Spune doar.

Fi era la o sută de metri în față, în avangardă. Atin mergea în spatele lui Guta-Nay. Weequayul purta o bună parte din muniția și echipamentul pe care trebuiau să le care de când abandonaseră droidul excavator și motocicleta speeder.

— Foarte liniștit, având în vedere cele întâmplare, spuse Atin. Te superi dacă trimit o telecomandă?

— Dă-i drumul, spuse Niner. Fă-i legătura vizuală cu noi toți, da?

— Am ajuns deja? întrebă Guta-Nay.

— În curând. Niner nu-i găsisese Weequayului prea multă utilitate până acum decât ca animal de povară. Tot ce părea să știe despre tacticile lui Hoka era că *doare rău*. Acum, ai de gând să fii cooperant, sau te voi trimite la șeful tău?

— Să nu faci asta! Este crud!

— Probabil că o să-ți dea un sărut mare și o să-ți spună cât de mult i-a fost dor de tine.

— O să-mi taie...

— Sunt sigur că o va face. Vrei să ne spui mai multe despre droizi?

— Sunt o sută.

— Vreun SDL?

— Ce?

— Super droizi de luptă. Niner indică forma voluminoasă cu brațele ținute departe în lateral, lăsându-și pușca să atârne de chingile sale. Cei mari.

— Nu. Oricum, nu am văzut niciunul.

— Ți-am spus că ar fi trebuit să scăpăm de el, spuse Fi. Totuși, cară un pic de echipament. Presupun că ar trebui să-l lăsăm mai moale pentru asta.

Sfera metalică a telecomenzii se ridică deasupra nivelului copacilor și porni. Câmpul vizual al lui Niner fu întrerupt într-un cadran de o vedere aeriană a peisajului. În timp ce telecomanda urmărea potecile și se avânta printre crengi, era clar că nu era nimeni prin preajmă, lucru îngrijorător în sine. Apoi plonjă pentru a arăta o figură familiară, dezbrăcată până la brâu, aplecată deasupra unui bazin improvizat cu apă cu săpun, confecționat dintr-o secțiune de tablă de plastoid.

Telecomanda pluti deasupra lui Darman în timp ce acesta își întindea mâna după pușcă, fără să ridice măcar ochii.

— Sergent, tu ești?

Niner se holbă la țeava *Deece*-ului lui Darman. Era un prim-plan care dădea de gândit.

— Suntem la vreo zece minute de punctul de întâlnire. Mergi la un bal?

Pușca dispăru din cadru și Darman, pe jumătate ras, se uită la el.

— *Bate mai întâi la ușă*, da?

— Și eu mă bucur să te văd. De unde ai rana aia?

— Asta? Sau asta?

— Arsura.

— Un Trandoshan. Fost Trandoshan, de fapt. Am avut parte de ceva mai multă atenție decât ne-am fi dorit.

— Comandantul e încă întreg?

— Ei bine, vânătaia asta e de la ea. Am învățat-o să lupte murdar. Se prinde.

— Atunci, puneți ceainicul la fiert. Aducem un oaspete.

Expresia ușor nerăbdătoare a lui Darman se diminuează sub telecomandă și fu înlocuită de o imagine deschisă asupra Imbraani. Nu era atât de mult un oraș, cât o împrăștiere de ferme, cu câteva noduri de clădiri cu aspect industrial presărate printre ele. Atin o trimise mai sus și câteva clădiri mai îndepărtate deveniră vizibile.

— Du-o deasupra vilei, spuse Niner.

— Zonă deschisă, sergent. Este puțin riscant.

— Cred că am pierdut elementul surpriză.

— Bine. Totuși, o să folosesc observarea de la distanță.

— Ce faci? întrebă Guta-Nay.

Pentru el, călătoreau în tăcere. Nu auzea conversațiile care se purtau în comunicatoarele din cască. Niner schimbă canalele cu câteva clipiri deliberate.

— Arunc o privire la vila aceea.

— Știu despre vilă.

— Cu toții știm despre vilă.

Niner ar fi primit cu plăcere o vizită din partea lui Jinart. Nu o mai văzuseră pe femela metamorf de ieri. Ar fi putut fi oriunde, desigur, dar nu se făcuse vizibilă. Spera că nu avusese probleme.

Încă cinci minute. Nu mai e timp deloc. Ar fi fost din nou o echipă și ar fi avut un Comandant. Ar fi ajuns la punctul de întâlnire și apoi s-ar fi putut odihni, ar fi putut mânca, s-ar fi spălat și, în general, și-ar fi putut limpezi mintea. Începea să se simtă ca o veste bună. Mai era doar problema de a o lua în custodie pe Uthan și de a distruge nanovirusul, apoi de a ieși întregi.

* * *

Etain aproape că se obișnuise să se gândească la anonimatul blindat al lui

Darman ca la o față prietenoasă. Apoi, alți trei oameni exact ca el ieșiră dintre copaci și perturbară acel echilibru fragil. Și apoi își dădură jos căștile. Era nepoliticos, știa, dar tot ce putea să facă era să se holbeze, și se trezi că-și ducea încet mâna la gură în încercarea de a-și masca șocul.

— Da, îmi pare rău pentru Weequay, doamnă Comandant, spuse unul dintre ei. Avea vocea lui Darman și fața lui Darman. Cam miroase, știu. Îl vom pune să se curețe.

Erau cu totul identici, cu excepția unuia care avea o cicatrice teribilă pe față. Ceilalți doi păreau a fi stări diferite ale aceluiași om, unul serios, altul plăcut de calm și indiferent. Cu toții se holbau la ea.

— Nu vă pot deosebi, spuse ea.

— Eu sunt CC...

— Nu, aveți nume proprii. Știu că aveți nume.

— Nu este... nu procedăm așa, doamnă Comandant.

Darman își coborî ochii.

— Este o chestiune privată.

— Toată lumea îmi spune Fi, spuse cel calm, în mod clar nederanjat. Iar el este Atin.

— Niner, spuse cel serios, și salută.

Etain nu putea simți mare lucru de la niciunul dintre ei, dar Atin cel cu cicatrice emana un sentiment de pierdere aproape solid. Îi putea simți greutatea. Încercă să se concentreze asupra Weequayului. Nu avea nevoie să apeleze la Forță pentru a-și da seama că era îngrozit. Era aplecat ca și cum ar fi fost pe punctul de a cădea în genunchi, uitându-se fix la ea.

Cei din specia Weequay nu arătau toți la fel. Îl cunoștea pe acesta. O urmărise pe un câmp de barq. Era un violator și un ucigaș, nu că descrierile îl deosebeau de oricare alt bătaș al lui Hokan. Își întinse mâna după sabia de lumină.

— Uau, spuse Darman.

— Fetițo? spuse Guta-Nay.

— Îți dau eu *fetițo*, spuse ea, dar Darman îi prinse brațul și îi fu instantaneu rușine de reacția ei.

Din nou, acea furie. Era ceea ce stătea între ea și a da sens chemării ei. Trebuia să o învingă. Dacă Darman putea să-și exercite forța fără venin, atunci și ea putea face la fel.

— De ce e aici? întrebă ea, îndepărtând lama.

— Ne-am gândit că ar putea avea informații utile, spuse Niner.

Etain era disperată să fie utilă. Se simțea ca și cum ar fi fost capabilă doar să execute trucuri de prestidigitație: suficiente abilități pentru a distra atenția, dar nu și pentru a fi un soldat funcțional. De asemenea, voia ca Darman să nu o mai trateze ca și cum ar fi avut nevoie doar de ceva mai multă instrucție. Voia ca el să-i spună cât de mult disprețuia toată acea putere potențială irosită pe o fată fără disciplină sau concentrare. Nu era prost. Trebuia să se fi gândit la asta.

— Ce trebuie să știm, Niner?

— Cum gândește Hokan, doamnă Comandant.

— Lasă-mă puțin timp cu el.

Guta-Nay se îndreptă și făcu un pas înapoi, clătinând din cap. Se aștepta la un tratament în stilul lui Hokan. Fi chicoti.

— Guta-Nay crede că o să-i tăiați... ăăă, împletiturile, doamnă.

Împletituri. Uitase. Își eliberă o porțiune de păr la guler, o împleti cât de repede putu și căută în buzunar o bucată de sfoară pentru a o fixa. *Asta e ceea ce ești. Fii la înălțime, chiar și numai pentru a justifica încrederea lui Darman în tine.*

— O să avem o mică discuție, spuse ea. Își lăsa împletitura să cadă înapoi în interiorul gulerului. Stai jos... Guta-Nay.

Nu îi fu ușor să se așeze pe pământ cu mâinile încă legate, dar Etain nu voia să riște. Weequayul îngenunche și apoi căzu pe o parte într-o zbatere nedemnă. Îl trase în poziția șezut și rămaseră în fața adăpostului în tăcere. Voia ca el să se calmeze înainte să încerce să-l influențeze. Un pocnet brusc de armură o făcu să se uite peste umăr și fu uimită să-l vadă pe Atin dându-i lui Darman o îmbrățișare ciudată, lovindu-l pe spate. Surprinse privirea lui Darman: părea dezorientat. Indiferent ce îi dăduse lui Atin uriașa încărcătură emoțională, acum fusese oarecum ușurată de faptul că vedea că Darman era bine. Apoi cei doi bărbați se despărțiră ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Etain se întoarse spre Guta-Nay, brusc foarte conștientă că, în ciuda manierei lor calme și a aspectului lor nefiresc, acești soldați erau la fel de dureros de umani ca și ea. Crescuți pentru a lupta. O nouă îndoială crescuse în ea. Și-o scutură și reveni la Guta-Nay, care nu-i privea ochii.

— Nu ți-e frică, spuse ea încet și vizualiză scurgerea blândă a apei din fântâna din Templul de pe Coruscant. Ești relaxat și vrei să vorbești despre Ghez Hokan.

Cu siguranță că voia.

— Nu ai văzut-o pe Jinart? spuse Darman.

— Nu de ieri.

Niner își curăța armura. Nu mai conta cât de vizibili erau acum, iar el ura armura murdară. Darman își luase *Deece*-ul și acum îl ștergea mai mult decât era nevoie. Fi se plimba prin tabăra temporară, legănându-și pușca, stând de veghe.

— Ei bine, fie că e aici sau nu, cred că trebuie să intrăm cât mai repede.

— La vilă sau la instalație?

— Ultimele informații pe care le avem de la Jinart indică vila.

— Dar...

— Da, dar... Și mie mi-ar fi greu să plec dintr-un loc pe care îl pot apăra. Vila aia nu e nimic altceva decât lemn de foc. Puse jos placa de umăr pe care o curăța. Arată-mi din nou planul ăla.

Darman fixă componentele *Deece*-ului împreună și băgă mâna la centură după sfera holohartă.

— S-a descurcat bine ca să obțină asta.

— Comandantul nostru? Jinart părea să o disprețuiască.

— Haide, Niner. E Jedi. E un ofițer.

— Ei bine? Ce părere ai?

Darman își frecă podul nasului.

— Are multă luptă în ea.

— Și?

— Este... ei bine, nu este chiar Skirata. Dar învață repede. Și ar trebui să vezi ce chestii Jedi poate face. E mai mult decât abilitățile de luptă.

Niner avea uneori îndoieli în privința ofițerilor non-clone. Cu toții aveau. Niciodată nu recunoșteau asta în public, dar Skirata îi avertizase, în liniște, în privat, că ofițerii din afară aveau uneori nevoie de ajutor și, deși te supuneai întotdeauna ordinelor, trebuia să fii capabil să faci interpretări utile dacă ofițerul nu era prea bun. Ofițerii puteau, fără să vrea, să te ucidă.

— Nimeni nu e Skirata, spuse Niner.

O urmări discret pe fata Comandant. Orice îi făcuse lui Guta-Nay îl transformase într-un adevărat vorbăreț. De fapt, ea părea plictisită, de parcă ar fi fost încolțită de cineva care voia neapărat să-i explice fiecare detaliu tehnic al unui blaster cu repetiție.

— Trebuie să recunoști că este o abilitate pe cinste, spuse Darman.

Niner încercă să nu se gândească la asta. Îl neliniștea faptul că nu știa câte dintre acțiunile sale erau alegerea lui. Nu-i plăceau nici celelalte conflicte pe care ea le crea în el. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de o femeie umană până atunci și era ușurat că era slabă, neîngrijită și, în general, mai puțin atrăgătoare. Apropierea îl făcea totuși să se simtă agitat și, după felul în care îl privea Darman, părea că împărtășeau aceeași constatare.

Amândoi îl priviră pe Guta-Nay cum se destăinuia până când ea păru să se plictisească și se ridică din poziția ei cu picioarele încrucișate. Se apropie și îi privi pe amândoi cu nesiguranță.

— Îmi pare rău, Darman, îi spuse ea lui Niner. Apoi ridică din umeri stânjenită. Îmi pare rău. Bineînțeles – tu ești Niner. Am obținut câteva detalii de la el, dar mă tem că nu este genul analitic. Pot să-ți spun că Hokan are asupra sa un pistol Verpin și un blaster KYD-21 personalizat. Are o mulțime de echipamente Trandoshane și, din câte știa *miliția*, nu erau mai mult de o sută de droizi de luptă la garnizoană. Se pare că Hokan este, de asemenea, un jucător – îi place să blufeze și să inducă în eroare.

Niner analizează informațiile.

— Asta e util, doamnă Comandant. Mulțumesc.

— Voiam să văd dacă pot să o chem pe Jinart. Probabil că ar putea să vadă ce se întâmplă acolo jos, la vilă.

— Poți face asta? întrebă Darman.

— Pot să o simt, când vrea ea. O să văd dacă ea mă poate simți pe mine. Se uită în jos la cizmele ei. Și te rog să nu-mi spui Comandant. Nu mi-am câștigat acest rang. Până când o voi face – dacă o voi face vreodată – sunt Etain. Darman știe asta, nu?

El aprobă din cap. Niner nu se simți confortabil cu asta. Îi plăcea să știe cine și unde se afla în ierarhia lucrurilor.

— Cum spui tu. Pot să-ți pun o întrebare?

— Cu siguranță.

— De ce ai spus *desigur că ești Niner*?

Ea făcu o pauză.

— Te simt diferit. Pe voi toți. Poate că arătați la fel, dar nu sunteți. În mod normal, nu identific indivizii după efectul lor în Forță, dar pot dacă mă concentrez.

— Ți se pare că suntem diferiți?

— Știi că sunteți, cu siguranță. Tu știi că ești Niner și el știe că este Darman. Sunteți la fel de conștienți de sine ca și mine, ca orice alt om.

— Da, dar...

— Toate ființele sunt indivizi, iar esența lor în Forță reflectă acest lucru. Actul de a trăi ne face diferiți și, în acest sens, sunteți ca niște gemeni, doar că ceva mai mult. Atin e foarte diferit. Ce s-a întâmplat cu el de a ajuns să fie atât de împovărat?

Răspunsul îl uimi pe Niner. Era obișnuit să fie un produs. Echipa și sergentul său îl trataseră ca pe un om, dar Kaminoanii cu siguranță nu o făcuseră. Era pentru

prima dată când un Jedi, un Comandant, confirma suspiciunea intens intimă a trupelor de comando clone că nu erau cu nimic mai prejos decât niște oameni normali. Nu mai era o disidență secretă care trebuia ascunsă.

— A fost singurul supraviețuitor din prima sa echipă, apoi a fost redistribuit și și-a pierdut din nou toți cei trei frați în acțiune, spuse Niner. Se simte vinovat.

— Bietul om, spuse ea. Vorbește despre asta?

— Nu prea mult.

— Poate că l-aș putea ajuta să vadă că nu are de ce să se simtă vinovat. Doar o mică încurajare. Nimic asemănător cu influența pe care am folosit-o asupra aceluia Weequay, promit.

— Drăguț din partea ta.

— Trebuie să avem grijă unii de alții.

În acel moment, lui Niner nu-i mai păsa că ea avea mai puține idei despre războiul de gherilă decât un civil. Fata poseda un element fundamental al conducerii pe care nu-l puteai învăța într-o viață: îi păsa de cei pe care îi conducea.

Își câștigă rangul doar datorită acestui fapt.

— Contact, cinci sute de metri, spuse Fi.

Echipa abandonează masa improvizată de carne uscată fiartă și își pune căștile la loc. Etain fu din nou surprinsă de cât de repede se mișcau. Stăteau culcați în genunchi în mărăciniș, cu puștile pregătite, în timpul cât îi trebuia ei să se întoarcă și să verifice unde se afla Weequayul. *N-o să faci niciun zgomot, Guta-Nay. Vrei să fii complet tăcut.*

Așa fu. Dar simți ce se apropia. Se strecură în tufișuri pe mâini și genunchi și veni aproape de Darman.

— E Jinart, spuse ea. Relaxează-te.

Darman, Fi și Atin se așezară pe călcâie. Niner rămase în poziția culcat, încă aliniat pe țință, și își ținu mâna departe de trăgaci într-un gest vizibil.

— Lui Niner îi place să fie sigur, spuse Darman. Fără supărare.

Iarba se scutură vizibil, iar apoi o pată de ulei viu trecu pe lângă soldații ingenuncheați. Părea să poarte ceva oribil în vârtejurile sale negre. Pata se rezolvă în forma naturală a lui Jinart, care avea în fălci o bucată uriașă de carne crudă. O întinse pe pământ.

— Ți-am dat destule avertismente, spuse Jinart, privindu-l fix pe Niner.

Apoi adu-mecă aerul și păru să urmărească o urmă invizibilă cu botul ei lung. Privirea i se opri asupra lui Guta-Nay, care ațipise rezemat de un copac, cu mâinile legate în poală.

— Ce te-a posedat să colecționezi acel suvenir?

— Ne-am gândit că ar putea fi de folos, repetă Fi.

— Nici măcar nu puteți mânca Weequay, zise Jinart și se metamorfoză în forma ei umană. Mai bine să nu las creatura să mă vadă așa cum sunt, pentru orice eventualitate. Ați mâncat? Vreți niște merlie?

Fi își dădu casca jos și zâmbi.

— Avem timp pentru asta, nu-i așa?

— Ai putea la fel de bine să lupți cu stomacul plin, spuse Jinart. Aveți o treabă grea pe cap.

Fi ridică piciorul de merlie și îl clăti cu apă din sticlă.

— Darman, ți-a mai rămas ceva din fructele alea uscate?

Ejectă vibrolama din placa de articulații și începu să taie piciorul în bucățele.

Etain se întrebă cum își dezvoltase buna lui dispoziție implacabilă; nu și-l putea imagina împușcând pe cineva. Un lucru pe care îl descoperise în ultimele zile fusese că soldații profesioniști nu erau de obicei nici furioși, nici violenți. Nici măcar nu vorbeau dur. Erau o masă de contradicții. Își spălau hainele, se bărbiereau, găteau și, în general, se comportau ca niște Padawani bine crescuți și educați. Apoi ieșeau și aruncau în aer instalații, ucideau străini și făceau glume proaste.

Etain începuse să se obișnuiască, dar încet.

În timp ce Atin îl supraveghea pe Guta-Nay, ceilalți stăteau în adăpost și o ascultau pe Jinart.

— I-am observat, spuse ea. Hokan a făcut multe pentru a consolida vila Neimoidianului sub o securitate strictă și, într-adevăr, are acolo majoritatea celor o sută de droizi ai săi. Întreaga clădire este plină de explozibili, majoritatea în pivnițele de vinuri. Dar a mutat-o pe Uthan înapoi în instalație.

— Prietenul nostru *parfumat* Weequay a avut dreptate cu privire la inducerea în eroare, deci, spuse Etain.

Niner ridică din umeri.

— Este ceea ce aș face și eu. Să apăr cea mai puternică poziție.

— Atunci mergem la instalație, spuse ea.

— Va trebui să ne ocupăm de ambele ținte. Sunt la numai doi sau trei kilometri distanță. Odată ce începem să atacăm instalația principală, droizii de la vilă vor apărea în câteva minute.

Etain își frecă fruntea.

— Dacă au respectat planurile când au construit facilitatea, atunci singura cale de intrare va fi, probabil, pe ușa din față.

Darman ridică din umeri.

— Ne putem face propriile uși. Pentru asta sunt toate acele *jucării*.

— Poftim?

— Facem găuri în pereți. Dar aș prefera să evit asta dacă avem de-a face cu materiale periculoase. Nu vreau să sparg nicio sticlă, recunosc asta.

— Nu există nici măcar o ieșire de incendiu. O singură ușă, nicio fereastră, niciun puț mare de ventilație.

— Se pare că nimeni nu aplică regulamentul de construcție pe aici. Darman ridică din umeri. Ușa de la intrare, pereții sau canalizarea. Pereții ar fi cel mai bine, dar cum putem intra neobservați este o altă problemă.

Niner se uită la Darman ca și cum ar fi așteptat o sugestie.

— Un dublu atac ar putea să le distragă atenția, dacă este suficient de zgomotos.

— Ei bine, dacă Hokan a fost destul de amabil să încarce vila cu lucruri care fac *bum*, ar fi păcat ca acestea să se irosească. Darman studie planul vilei. Nu vor cădea din nou în capcana unei bombe droide, dar avem o mulțime de explozibili pe care am putea să-i introducem în amestec.

— O faci să sune ca și cum va fi relativ ușor, spuse Etain.

— Nu, va fi greu. Dar pentru asta suntem antrenați.

— Aș prefera ca voi să efectuați o intrare rapidă în facilitatea principală, spuse Niner.

— Dar ar trebui să plasăm noi înșine explozibilii în interiorul vilei, în pivnițe, dacă putem, zise Darman. O explozie de mare energie va declanșa restul încărcăturilor lor. Dacă putem plasa una, va direcționa explozia în sus, iar dacă

droizii se află în vârful grămezii, asta va rezolva acea problemă.

— Bine, în termeni reali, există un strat solid de droizi deasupra pivnițelor. Nu vom putea trece lejer. Așa că vom intra prin ușa de la intrare, prin perete, sau prin canalizare. Iar canalizarea pare să aibă un diametru de 30 de centimetri.

— Explozibili personalizați? spuse Fi.

— Nu vor forța suficient de adânc în pământ ca să pătrundă în pivnițe și oricum nu sunt suficient de puternici. Privirea lui Darman era fixată pe planul holografic. Deși ar putea fi dacă Atin le-ar modifica și ar împacheta un pic de bandă termică. O păstram pentru ușile blindate din instalație, dar aș putea să mă lipsesc de un metru. Ar fi suficient.

— Ce zici de o telecomandă? spuse Atin. Dacă o putem direcționa în clădire, bineînțeles. Dacă ai scoate componentele de înregistrare, ai putea să împachetezi banda termică – cam doi metri, ușor.

— Vor fi capabili să detecteze tot ce zboară.

Jinart, în modul de femeie bătrână, se uita de la un chip identic la altul.

— Ce dimensiuni are acest dispozitiv?

Darman formă un pumn.

— Cam atât de mare. O să-ți arăt unul.

— Aș putea să-l duc până la vilă, chiar pe pereți, dacă îl poți dirija de acolo.

Niner arată spre imaginea strălucitoare a clădirii.

— Pe gura de aerisire a acoperișului, ceea ce l-ar plasa în holul principal care merge din față în spate.

— Sau poate de-a lungul țevii principale de la acest canal de scurgere, la vreo două sute de metri în spatele casei. Îmi place mai mult așa.

Etain se alătură ritualului comun de a se holba la ecranul holografic ca și cum un răspuns ar fi apărut în cele din urmă de la sine.

— Singurul rost de a arunca în aer vila este dacă ai putea distruge cât mai mulți droizi cu ea.

— Atunci trebuie să-i convingem că vom ataca vila, zise Niner. Asta înseamnă un fel de simulare, ceea ce ar fi bine dacă am avea mai mulți oameni. Dar nu avem.

Atunci Etain avu o idee, și era una de care nu era mândră.

— Ce-ar fi să-i trimitem lui Hokan un mesaj direct? spuse ea. Ce-ar fi dacă Guta-Nay ar scăpa și i-ar spune că plănuim să atacăm vila?

— Dar el știe că suntem doar patru, spuse Darman. Îmi pare rău, cinci.

— Șase, spuse Jinart acră.

— Am putea să-l convingem pe Weequay că mai avem o echipă sau două în zonă, spuse Etain. În acest moment, va fi de acord cu orice îi spun. Dar îl voi trimite la moarte.

Fi aprobă din cap.

— Da, dacă Hokan îl spintecă fără să aștepte să audă ce are de spus, suntem terminați.

Era vesel, benign de insensibil. Etain fu pentru scurt timp oripilată înainte ca realitatea să o cuprindă. Dacă ar fi avut ocazia, Guta-Nay ar fi abuzat-o și ar fi ucis-o fără să se gândească o clipă. În afară de asta, ținta echipei era efectiv o fabrică de arme, o armă care ar fi ucis milioane de oameni ca Niner, Fi și Atin. Și Darman. Dacă nu ucideau, urmau să fie uciși. Nu îi luă mult timp să treacă de la venerația ei pentru toate ființele vii la gândul de a *risipi* un Weequay. Se întrebă dacă nu cumva asta era adevărata natură a corupției.

— O să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-i da o variantă bună de început, spuse Etain.

— E un gunoi, zise brusc Jinart. Dacă moartea lui poate ajuta la îndepărtarea Federației Comerțului și a tuturor slugilor din lumea mea, atunci este un preț ieftin de plătit.

Lumea mea? Etain avu, evident, același gând ca și clonele, pentru că reacționară cu toții, privind întrebători femela metamorf.

— Nu ne-am dat seama că aceasta era lumea ta natală, spuse Niner.

— Este, spuse Jinart. Sunt printre ultimii din specia mea. Diverși invadatori ne-au alungat din habitatul nostru fără să ne vadă măcar – și acum mă îndoiesc că ar fi procedat altfel dacă ar fi știut că suntem aici. Da, vă vom ajuta să scăpați această lume de Neimoidieni și de orice altă specie extraterestră ostilă care se află aici. Asta e înțelegerea noastră cu Republica. Voi ne ajutați pe noi, noi vă ajutăm pe voi. De aceea ne riscăm viețile. Nu este pentru gloria cauzei voastre.

— Nimeni nu ne-a spus asta, spuse Etain. Îmi pare rău. Nu pot vorbi în numele Republicii, dar vom face tot ce ne stă în putință ca ei să se țină de cuvânt.

— Să aveți grijă să o faceți, spuse Jinart. Îi indică pe soldați cu o mișcare a capului ei negru și fin. La fel ca și tinerii tăi prieteni, suntem puțini, dar nu avem nicio problemă în a provoca multe pagube.

Etain nu putu decât să aprobe din cap. Cel puțin Jinart era brutal de sinceră. Poate că telepații, lipsiți de gânduri secrete, nu aveau alt stil de interacțiune. Creatura se holba la ea, cu ochi portocalii neclintiți, iar ea putu vedea pentru prima dată că cei patru colți care ieșeau peste buza inferioară a Gurlaninului se terminau fiecare într-un vârf dublu.

— Voi pune semne de miros în jurul acestei tabere, spuse Jinart cu rigiditate. Gdanii nu vă vor deranja în seara asta.

Se strecură și se contopi cu pământul, lăsând o dâră de zgomote foșnitoare în timp ce se deplasa prin tufișuri.

— Bine, hai să vedem ce poate face Guta-Nay, spuse Niner. Dacă nu vedem semne de mișcare spre vilă până mâine la prânz, vom intra oricum, iar asta va însemna să împărțim echipa și să atacăm grupurile de droizi. Chiar nu vrem să facem asta, dacă ne putem abține.

— Asta are toate premisele unei seri distractive, spuse Fi. Vrea cineva să ia cina?

Era o șaradă elaborată, iar lucrul cel mai bizar era că nu avea nevoie de repetiții. Guta-Nay era în întregime încrezător: Etain începuse să-l vadă ca pe un copil monstruos și sadic, incapabil să înțeleagă sentimentele celorlalți sau să și le controleze pe ale lui. Se așezară în cerc și mâncară merlie fiartă cu kuvara uscată, vorbind despre faptul că ar fi trebuit să lase destulă pentru *cealaltă echipă* atunci când aceasta ar fi apărut. Discutară pe un ton tăcut despre cum *vila* era ținta lor. Dacă asta era jocul dezinformării, era unul ușor. Chiar și așa, Etain cu siguranță nu se simți mândră de subterfugiul ei când tăie legăturile din jurul încheieturilor Weequayului, aparent ca un act de bunătate pentru ca acesta să poată mânca. Era desemnat pentru a-l trimite la moarte. Cel puțin se simțea oarecum ușurată de faptul că, de îndată ce se întuneca, iar ei făceau spectacolul de a-i întoarce spatele și de a fi preocupați, Guta-Nay ar fi încercat să evadeze și ar fi justificat judecata lui Jinart că era un gunoi.

Decizia încă îi stătea greu pe suflet.

Fi și Darman dormeau, judecând după poziția capetelor lor. Era imposibil de spus cu căștile pe ei, dar stăteau rezemați de un copac, cu bărbia sprijinită pe pieptar și brațele încrucișate peste puștile strânse la piept. Nu avea nicio îndoială că, dacă s-ar fi apropiat de ei, s-ar fi trezit și ar fi fost în picioare într-o secundă.

Aruncă o privire în sus. Niner era de veghe, cocoțat în furca unui copac, cu un picior atârând, uitându-se din când în când prin lunetă la ceva.

— Ce poate vedea? întrebă ea.

Atin, cu picioarele încrucișate și cu o serie de fire și detonatoare răspândite în jurul lui, își ridică privirea. Își scosese secțiunea de armură care îi proteja posteriorul și o folosea ca o masă pentru componente în timp ce lucra.

— Linia de vedere? Până la treizeci de kilometri pe vizibilitate bună. Conectat la sistemele de distanță ale unei nave? Ei bine, orice, Com... scuze, Etain. Arată spre pușcă, apoi continuă să împacheteze panglici de explozibil alb-negru înfășurate strâns în telecomandă. Aruncă o privire prin *Deece*. Siguranța e pusă, dar nu apăsă nimic.

Etain puse pușca la umăr. Era mult mai ușoară decât părea, iar vederea prin lunetă era uimitor de vie în ciuda luminii slabe. Îi era greu să închidă ecranul care se suprapunea pe câmpul ei vizual. Îi îngusta vederea pentru a se concentra strict asupra țintei.

— Asta e ceea ce vezi prin vizor?

— Cam așa ceva.

— Pot să încerc casca? Vreau să știu cum este să fiu înăuntrul ei.

Atin îi aruncă o privire îndoielnică și ridică din umeri.

— Nu vei primi toate citirile fără restul sistemului de armură, dar vei vedea suficient. Este de top. Au modernizat-o înainte de această misiune.

Ridică casca și o ținu deasupra capului, într-o încoronare bizară. În timp ce o cobora în poziție, senzația de închidere și căldura sufocantă aproape că îi provocară greață, dar se întări să o tolereze.

— Este fierbinte, spuse ea.

— Este în regulă când este sigilată cu restul costumului, spuse Atin. Se ridică în picioare și apăru în câmpul ei vizual. Vezi lumina roșie din colțul de sus?

— Mm.

— Uită-te la ea și clipește de două ori, repede.

Ea o făcu. Se dezlănțui haosul. Tot ce putea vedea acum erau o mulțime de linii, numere și simboluri intermitente. Era conștientă de o vedere normală dincolo de acestea, dar restul datelor care dansau în fața ochilor ei erau copleșitoare.

— Acesta este afișajul, spuse Atin. Un adevărat salvator de vieți. Proverbialii *ochi în fund*.

— Este deranjant. Cum te descurci?

— Te obișnuiești repede cu el. Am folosit aceste sisteme toată viața noastră. Poți filtra informațiile, ca și cum ai asculta o conversație în mulțime.

Etain își ridică casca și inhală aerul rece al serii.

— Și puteți comunica fără niciun sunet audibil în afara căștii?

— Da, și chiar și fără să ne audă Comandamentul și Controlul pe anumite frecvențe. Nu cred că soldații obișnuiți pot face asta, dar noi suntem diferiți.

— Antrenament specializat separat?

— Ei sunt antrenați din prima zi să fie mai ascultători decât noi. Și noi suntem mai ascultători decât trupele ARC. Ei seamănă destul de bine cu Jango.

Vorbea despre el însuși ca și cum ar fi fost o marfă. Lui Etain i se păru inconfortabil: da, acești tineri erau ciudați pentru că erau identici din punct de vedere exterior, dar erau totuși oameni individuali, și nu plante exotice de apartament sau soiuri de cereale. Ea înțelegea că Republica se confrunta cu vremuri dure. Se întreba doar câte măsuri disperate ar putea justifica acest lucru. Cumva, părea un afront adus Forței să faci asta semenilor tăi, chiar dacă ei păreau remarcabil de încrezători în această privință.

Îi înmână casca.

— Ne folosim de voi, nu-i așa, Atin? De voi toți.

— Niciun soldat nu o duce ușor.

Băjbâi cu o bucată de sârmă, în mod clar stânjenit, cu fruntea încruntată într-o concentrare simulată. Cicatricea proaspătă de la obraz până la bărbie era cu atât mai șocant gravată pe o piele proaspătă și tânără, și nu pe o față zbârcită, întărită de luptă, care indica o viață plină.

— Dar îmi place meseria asta. Ce altceva aș putea face?

Era o întrebare dureros de bună. Ce ar face oricare dintre ei dacă ar fi fost disponibilizat din Marea Armată? Întinse mâna și îi strânse brațul instinctiv, dar tot ce apucă fu o placă de aliaj de plastoid.

— Știu ce s-a întâmplat cu tine, spuse ea. Se concentrează, pentru o treabă de precizie: doar atât cât să-l influențeze să vadă ceea ce era adevărat și rezonabil, dar nu să-și bată joc de durerea lui naturală. Ceea ce s-a întâmplat cu frații tăi nu a fost vina ta. Ești un soldat bun. Uneori, șansele sunt prea mari împotriva ta.

El se uită în jos la cizmele sale. În cele din urmă, își ridică privirea și dădu din umeri.

— Voi face tot ce pot să mă asigur că acest grup rămâne în viață, atunci.

Pe chipul lui nu existau prea multe indicii că împingerea blândă spre acceptare funcționase, dar Etain simți mai puțin ruptura din Forța din jurul lui. S-ar putea să se vindece, în timp. Iar timpul era ceva ce niciunul dintre ei nu avea să aibă.

Asta o făcu să se rușineze.

— Pot să vă ajut cu ceva? spuse Etain.

— Ai putea să mă ajuți să pun niște detonatoare de la distanță în astea. I-am spus lui Dar că le voi termina pentru el. Atin îi indică pachetele mici de explozibil minier și îi înmână ceva ce semăna cu un pachet de scobitori de oțel. Glisează-le pe acestea între panglică și încărcătura principală. Face ca totul să explodeze cu o putere mai mare.

— Ce sunt astea?

— DEI, spuse el. Grozave pentru a le planta în sistemele de drenaj și conductele de aer condiționat.

— Gata cu acronimele.

— *Dispozitive explozive improvizate*. Asigură-te că le faci să arate bine. Darman e pretențios cu dispozitivele lui.

Era o sarcină relativ simplă, dar necesita îndemănare: Etain învață repede. Stăteau concentrați în tăcere, confecționând bombe cu aceeași dezinvoltură ca și cum ar fi bombardat fasole qana. *Iată cum se întâmplă*, gândi ea. *Așa treci de la pacificator la soldat și apoi la asasin*.

— Pot să-ți cer o favoare? spuse Atin, fără să-și ridice privirea de la bomba sa.

— Bineînțeles.

— Pot să mă uit la sabia ta de lumină?

Etain zâmbi.

— Păi, tu mi le-ai arătat pe ale tale, așa că e corect să ți-o arăt și eu pe a mea.

Scoase mânerul și i-l întinse. El își șterse palmele pe combinezon și luă sabia cu grijă.

— Acela este capătul periculos, iar acesta este controlul.

El nu arată nicio înclinație să o activeze. Părea absorbit de mâner și de însemnele sale.

— Dă-i drumul, spuse Etain.

Sabia se transformă în lumină albastră cu un *zvuumm*. Atin nici măcar nu tresări. Pur și simplu privi pe lungimea lamei și păru să o verifice dacă este adevărată.

— Nu pare a fi o armă, spuse el. Este un lucru frumos.

— Eu am făcut-o.

Asta îi schimbă expresia. Atinsese o coardă sensibilă în el, ca de la un constructor de gadgeturi la altul.

— Asta chiar este impresionant.

Etain se bucură de respectul lui. Faptul că era tratată cu deferență ca ofițer o făcea să se strâmbe, dar asta o făcea să se simtă bine. *Deci, cred că sunt destul de bună la ceva. Și altcineva crede că sunt bună la asta.* Era impulsul de care avea mare nevoie.

Atin opri lama și îi dădu mânerul înapoi cu reverența cuvenită.

— Aș prefera totuși să am destulă distanță între mine și inamic, spuse el. Asta este o armă de aproape.

— Poate că trebuie să-mi exersez abilitățile la distanță, spuse Etain. Nu se știe niciodată când poate fi utilă telekinezia.

Continuă să împacheteze încărcăturile cu explozibili și să stivuiască pachetele la grămadă. Îl auzi și simți cum Darman îl schimbă pe Niner la pază: prezențele lor se unduiau și curgeau în Forță, contopindu-se la un moment dat când își intersectară drumurile.

Pe parcursul nopții, Etain alternă între ațipeală și verificarea lui Guta-Nay. Avea grijă să nu-i dea impresia că îl urmărea, concentrându-se în schimb să simtă dacă era încă acolo, așezat la adăpostul copacului, cu genunchii strânși la piept. Uneori dormea; putea simți absența activității mentale, aproape ca și cum ar fi simțit o plantă. Alteori se trezea și se simțea mai viu și mai haotic, ca un prădător.

Se făcea din nou ziuă. Fusesse o noapte lungă și agitată. Și totuși Guta-Nay stătea acolo. Nu făcuse nicio încercare să evadeze. *Bineînțeles că nu va încerca.* Etain simți cum i se înnoadă stomacul. *E îngrozit de Hoka. Vrea să stea cu noi. Noi suntem cei buni și civilizați.* Încă o dată era oripilată de calculul ei nemilos și aproape involuntar al beneficiilor împotriva răului. Trecu pe lângă adăpostul făcut din frunze, prelată și o plasă de camuflaj care părea făcută manual. Niner, acum în mod clar adormit, încă purtând armura completă, era ghemuit pe o parte, cu un braț îndoit sub cap. Atin își citea datapadul; Fi termina resturile reci ale tocăniței de merlie. Îi aruncă o privire și îi întinse cutia de mâncare.

— Nu, mulțumesc.

Grăsimea se solidificase în globule gălbui neplăcute la suprafață. Se părea că soldații puteau să doarmă oriunde și să mănânce orice. Asta nu putea fi o dilemă morală. Era evident. Acești oameni deveniseră responsabilitatea ei, atât ca individ, cât și ca Jedi: le era datoare să aibă grijă să supraviețuiască. Îi plăcea de ei. Îi păsa

ce se întâmpla cu ei și voia să-l vadă pe Atin trăind suficient de mult pentru a-și învinge demonii. Și ea putea face ceva ce nici măcar ei nu puteau face.

— Guta-Nay, spuse ea, punând mâna pe umărul Weequayului. El deschise ochii. Guta-Nay, nu ți-e frică. Vrei să te duci la Ghez Hoka și să-i spui ceea ce știi. Vrei să-i oferi informații despre forțele Republicii în schimbul vieții tale. Vrei să-i spui că plănuiesc să atace vila pentru că ei cred că forțele de la instalație sunt o momeală.

Guta-Nay se uită o clipă pe lângă ea, apoi se ridică în picioare. Își croi drum prin tufișuri și se îndreaptă spre est, spre Imbraani. Etain știe că acum luase o a doua viață.

Își ciupi podul nasului, cu ochii închiși, și se întrebă ce i se întâmplase, ce ar fi crezut Maestrul Fulier dacă ar fi fost în viață. Apoi fu conștientă de faptul că cineva o privea. Își ridică privirea. Darman, cocoțat în aceeași bifurcație de crengi în care fusese Niner, privea în jos.

— E greu să trimiți pe cineva la moarte, spuse ea, răspunzând la întrebarea lui tăcută.

Expresia lui era ascunsă în spatele vizorului căștii. Nu avea nevoie să apeleze la niciuna dintre abilitățile ei Jedi pentru a ști la ce se gândea el: într-o zi avea să facă același lucru cu oameni ca el. Realizarea o prinse pe nepregătite.

— O să te obișnuiești, spuse el.

Dar ea se îndoia de asta.

Capitolul 14

Nu este nimic în neregulă cu frica. Nu trebuie să vă fie rușine cu ea, atâta timp cât nu vă împiedică să funcționați. Frica este sistemul natural de avertizare; ea te menține în viață pentru a putea lupta. Arată-mi pe cineva căruia nu-i este frică, iar eu îți voi arăta un prost care este un pericol pentru întreaga sa navă.

Și eu nu tolerez proști în marina mea.

Amiralul Adar Tallon, adresându-se noilor veniți la Academia Republicii

Hokan stătea pe veranda vilei lui Ankkit și privea dimineța luminoasă de toamnă. Erau încă prea multe frunze în copaci pentru gustul lui. Erau pe undeva pe acolo. Forțele Republicii. O mână de oameni. Dar nu erau o armată.

Merse pe jos până la complexul de laboratoare al lui Uthan, o plimbare confortabilă de cincisprezece minute. Se gândi că era o țintă bună pentru un lunetist, dacă ar fi reușit să-l penetreze armura Mandaloriană. Chiar și așa, decise să se abată prin tufișuri. Drumul său îl duse de-a lungul unui zid de piatră uscată în spatele instalației, și făcu un cerc complet al clădirii fermei înainte să meargă până la singura intrare din față. Ca momeală, era una bună. Șirul de droizi care traversa intrarea era spectaculos. Hokan ținu să-i inspecteze liniștit și apoi îi angajă într-o conversație despre tunurile lor. Dacă îi observa cineva – soldat, spion sau fermier vorbăreț –, primea mesajul.

Înăuntru, însă, doctorița Uthan își pierdea calmul fermecător.

— E ultima dată când mă mai muți? spuse ea, bătându-și unghiile de metalul lustruit al biroului ei. Dosarele și echipamentul erau încă în lăzi de ambalare. Membrii personalului meu găsesc acest lucru extrem de stresant, la fel ca și mine.

Hokan își scoase datapadul și proiectă o holohartă a instalației deasupra biroului. Locul era un cub în alt cub: sub nivelul solului, locuințele, depozitele și birourile se aflau într-un inel în jurul unui nucleu central. Nucleul conținea un pătrat de opt laboratoare mici, cu încă unul – camera de securitate – așezat în centru. Restul complexului avea pereți etanși care puteau fi coborâți și sigilați pentru a izola o scăpare cu risc biologic. Acesta ar putea fi apărut. Dar nu se va ajunge la asta. Pusese o urmă atentă până la vila lui Ankkit și o întâmpinare de cincizeci de droizi, împreună cu tunuri și explozibili puternici.

Voia să termine odată cu toată așteptarea asta.

— Da, doctore, este ultima dată când te mai mut, spuse el. Încearcă să înțelegi de ce am făcut asta. Cred că mă confrunt cu o mică forță de comando. În loc să-i urmăresc, ceea ce ar putea fi o diversiune, am decis să-i aduc la mine. Asta înseamnă că se vor confrunta cu o luptă convențională de infanterie și artilerie pe care nu cred că sunt echipați să o ducă. Acestea sunt bătălii ale numerelor.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, de fapt.

— Putem apăra această instalație. Am trupele și puterea de foc. Mai devreme sau mai târziu, vor suferi pierderi.

— Ești sigur de asta?

— Nu sunt sigur, dar tot ceea ce văd sugerează că au debarcat o cantitate

minimă de trupe – de exemplu, nu există dovezi de transport pe scară largă. Au deturnat explozibili dintr-o carieră pentru a distruge stația terestră Teklet. Dacă ar fi avut material, nu s-ar fi deranjat.

— Și, din nou, poate că și asta este o tactică de diversiune.

Hokan își ridică privirea de la holohartă.

— Nimeni nu are cunoștințe perfecte în luptă. Niciun plan nu supraviețuiește contactului cu inamicului. Da, fac o presupunere, așa cum a trebuit să facă fiecare comandant din istorie.

Uthan îl privi cu ochi negri și reci.

— Ar fi trebuit să-mi evacuați proiectul de pe planetă.

Hokan își încrucișă brațele.

— Când te miști, ești vulnerabil. Ești vulnerabil traversând zona rurală dintre aici și portul spațial. Ești și mai vulnerabil dacă încerci să părăsești Qiilura cu o navă de asalt a Republicii pe orbită. Și acum nu avem nici comunicații în afară de o grămadă de droizi care transmit mesaje. Nu, stăm pe loc.

Uthan indică cu o mână labirintul de camere din spatele ei.

— Dacă se ajunge la o bătălie crâncenă, cum rămâne cu proiectul meu? Ce se va întâmpla cu personalul meu? Acei cinci savanți reprezintă cei mai buni microbiologi și geneticieni din Comunitatea Sistemelor Independente. În multe privințe, ei sunt mai importanți decât biomaterialul pe care îl deținem. Putem să o luăm de la capăt, chiar dacă munca de până acum este pierdută.

— Este la fel de periculos pentru ei să plece ca și pentru tine.

— Înțeleg.

— Ați specificat un plan foarte sigur când ați comandat construirea acestei facilități. Trebuie să știți că este ușor de apărut.

Uthan păru brusc fixată pe holoharta din fața ei. Aceasta arăta pereții etanși hidraulici de urgență și camere în interiorul camerelor. Arăta sistemele de ventilație cu filtre triple. Putea fi sigilată la fel de ermetic ca o sticlă.

— Nu este suficient de sigură pentru a împiedica orice să intre, spuse ea cu atenție. Este pentru a împiedica orice să iasă.

— Ai spus că nanovirusul era letal doar pentru trupele de clone.

Urmă o pauză, genul de pauză care nu-i plăcea lui Hokan. Așteptă. Se uită fix la ea și fu dezamăgit să vadă pentru prima dată că era nervoasă. O așteptă să continue. Ar fi așteptat toată ziua dacă ar fi fost nevoie.

— Așa va fi, spuse ea în cele din urmă.

— Ai spus că ar putea face ca alte organisme pur și simplu să... cum se spune... să nu se simtă bine?

— Da.

— Cât de rău, atunci, dacă te chinui atât de mult să-l reții?

— Foarte rău.

— Foarte rău?

— Posibil. În funcție de faptul dacă subiectul expus are anumite seturi de gene.

Hokan trăi un moment rar de nesiguranță. Nu din cauză că era mai aproape de un virus periculos decât presupunea. Era pentru că cineva îl mințise, iar modul său instinctiv de a face față la asta era unul violent. Faptul că avea de-a face cu o femeie era singurul lucru care îl făcea să ezite. Dar a fost doar o ezitare. Se aplecă în față, o apucă de gulerul elegant de designer și o ridică brusc de pe scaunul ei de la birou.

— Să nu mă mai minți niciodată, spuse el.

Erau ochi în ochi. Ea tremură, dar nu clipi.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Nimic. Nu era nevoie să știi detaliile proiectului.

— Asta e ultima ta șansă să-mi spui dacă mai e ceva ce ar trebui să știu.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu este. Avem unele probleme în izolarea părților din virus care vor ataca doar clonele. Sunt umane. Toate rasele umane au în comun majoritatea genelor. Chiar și voi.

El o mai ținu câteva secunde, apoi îi dădu drumul, iar ea căzu pe spate în scaun. Chiar ar fi trebuit să o împuște. Știa asta. Ar fi făcut ca personalul ei să fie mai ascultător. Dar ea era o parte semnificativă a activului. Nu se înmuiase pentru că era femeie, era sigur de asta.

— Înțelege ce-ți spun, spuse el, simțindu-se brusc foarte inconfortabil. Asta înseamnă că stăm pe o armă care ne-ar putea distruge pe noi la fel de ușor cum va distruge inamicul. Ea pune constrângeri asupra modului în care luptăm. Se întoarce la holohartă și indică cu degetul arătător diverse caracteristici ale instalației. Ești sigură că nu poate scăpa în mediul înconjurător?

Uthan se holba la fața lui, nu la hartă. Era ca și cum nu-l recunoștea. El pocni din degete și arată spre diagramă.

— Haide, doamnă doctor. Fii atentă.

— Aceea este... aceea este zona de izolare a riscului biologic. Impenetrabilă, din motive evidente. Mă gândeam că ne-am putea retrage acolo pentru moment.

— Aș prefera să vă țin pe voi și biomaterialul separat. De fapt, aș prefera, de asemenea, să vă țin separat de personalul dumneavoastră. Nu-mi place să am toate ouăle în aceeași cutie – dacă inamicul va penetra vreodată această facilitate, atunci nu va putea distruge proiectul dintr-o singură acțiune. Dacă vor elimina o parte, vom putea salva celelalte componente, fie că este vorba de personal sau de materiale.

— Aceste camere nu sunt la fel de sigure în ceea ce privește riscul biologic.

— Dar sunt relativ sigure din punct de vedere al împiedicării cuiva de a ajunge la ele. Materialele periculoase pot rămâne în camera centrală de risc biologic.

— Da, spuse ea. Recunosc asta.

— Atunci pune-ți oamenii în mișcare.

— Crezi că se va ajunge la asta? La o bătălie?

— Nu, nu aici. Dar dacă se va întâmpla, asta îmi oferă cele mai mari șanse de reușită.

— Ești pregătit să lupți în timp ce stai pe o bombă, efectiv.

— Da. Bomba ta. Și dacă stăm amândoi pe ea, ne va motiva să împiedicăm detonarea ei, nu-i așa?

— Cred că ești un om periculos și nesăbuit.

— Iar eu cred că ești o femeie norocoasă că ai o imunitate relativă datorită valorii tale pentru cauza Separatistă. Hoka se îndreaptă. Poate că ea dorea ca el să își ceară scuze, dar nu vedea niciun motiv pentru a îi oferi așa ceva. *Un savant, așteptând ca doar jumătate din faptele relevante să fie acceptabile în rezolvarea unei probleme? E ceva neglijent, neiertat de neglijent.* O să pun un droid să te ajute.

— O vom face noi înșine. Știu cât de atenți sunt cu obiectele fragile.

Hoka închise holoharta și ieși pe coridor. Afară, un droid se apropie de el.

— Căpitanul Hurati aduce un prizonier și un vizitator, spuse el. Spune că nu a

respectat ordinele în ambele cazuri.

Poate că promovarea omului nu fusese o idee prea bună. Dar Hurati era deștept. Îi prinsese în viață când ar fi trebuit să-i prindă morți, iar asta era semnificativ. Tânărul ofițer nu era insensibil. Hokan decise să-i acorde beneficiul îndoielii. Când droizii de la intrare se despărțiră ca să-l lase să treacă, Hurati îl aștepta, și mai avea încă doi cu el. Unul dintre ei era un mercenar Trandoshan. Avea la el unealta sa distinctivă, un blaster cu repetiție cu particule accelerate. Celălalt nu era deloc un străin. Era Guta-Nay, fostul său locotenent său Weequay.

— Am informații, spuse Weequayul, gudurându-se.

— Ar fi bine să ai, spuse Hokan.

* * *

Cu o pereche de umeri lipsă, Niner trebui să facă niște alegeri dificile în legătură cu echipamentul pe care îl puteau lua cu ei. Se uită la diferitele arme și grămezi de muniție așezate pe jos, uimit de ceea ce reușiseră să transporte, precum și cântărind ceea ce nu puteau lua în luptă.

— Am putea oricând să ascundem niște lucruri în apropierea țintei, spuse Fi.

— Două drumuri – dublăm riscul.

Atin luă una dintre puștile cu proiectile de șoc LJ-50. Fusese foarte insistent să le salveze.

— Ei bine, eu iau această pușcă și blasterul cu particule accelerate dacă mă duc la instalația aia.

— Nu ai încredere în achizițiile Republicii, deci? spuse Fi.

— Nu are rost să fii snob în privința echipamentului, spuse Atin.

— Să nu rămâi blocat în spații înguste.

Era un punct de vedere corect: cu un rucsac în spate, *Deece*, accesorii pentru pușcă și secțiuni de tun, nu mai rămăsese prea mult loc pentru a încărca multe altele. Niner nu voia să o spună cu voce tare, dar încercau să facă munca a două echipe. Ceva trebuia să lase în urmă.

— Haide, știi că pot căra și eu echipament, spuse Etain.

Nu arăta ca și cum ar fi putut duce nici măcar o gentuță: lovită, dezordonată și cenușie, părea pe cale să cadă.

— Întreabă-l pe Darman.

— Așa e, Dar? spuse Niner pe legătura din cască.

Darman aruncă o privire în jos din punctul său de observație din copac.

— Ca o bantha, sergent. Încărcați-o.

Ar putea împărți E-Web-ul între ei cinci. Asta însemna o piesă în plus și o rezervă decentă de celule de energie suplimentară și muniție.

— Bine, planul A, spuse Niner. Proiectă o holohartă de pe datapadul său. Cel mai apropiat punct de depozitare adecvat se află la ceva mai puțin de un kilometru de instalație, în acest copac de aici. Mergem acolo acum și desfășurăm două telecomenzi de supraveghere care să ne ofere o vedere bună atât a instalației, cât și a vilei. În funcție de situație, putem încerca să ne întoarcem pentru echipamentul de rezervă în timpul zilei. Sunt doi kilometri în fiecare direcție. Nu e mult, dar e ziuă, iar dacă Guta-Nay a făcut ce trebuie, vom avea parte de multă atenție.

— Sunt de acord, spuse Atin. O să avem nevoie de echipament.

— Continuați cu planul A, spuse Etain.

— Așa cum am convenit – trimitem o telecomandă plină cu benzile de explozibil în vilă și facem ce pagube putem, în timp ce Fi deschide focul în spatele instalației, Darman aruncă în aer ușile principale, iar eu intru cu Atin. Dacă nu reușim să ducem telecomanda în vilă, atunci trebuie să angajăm droizii cu un atac divizat – planul B.

Etain își mesteca buza inferioară.

— Asta sună aproape imposibil.

— N-am spus niciodată că avem șanse bune.

— Iar eu nu prea sunt de folos împotriva droizilor.

— Ai fi dacă ai avea una din astea, spuse Atin, și îi oferi blasterul Trandoshan. Săbiile sunt foarte bune, dar nu vrem să devenim prea intimi cu inamicul, nu-i așa? Are o rază de acțiune bună de aproape, așa că nici măcar nu trebuie să fii un țințaș expert ca să-l folosești. Făcu un gest cu mâinile. Bang. Un bang serios.

Ea luă arma și o examinează cu atenție, apoi o luă pe umeri ca o profesionistă.

— Nu am folosit niciodată una din astea. Mă voi obișnui repede cu ea.

— Așa te vreau, doamnă.

— Ar trebui să știi, de asemenea, că pot să și mut lucruri. Nu doar să le car.

— Să muți?

— Cu Forța.

— Super, spuse Fi.

Niner plesni un încărcător cu proiectile de plasmă în mâna lui Fi pentru a-i închide gura.

— S-ar putea să avem nevoie de tine pentru a o menține cooperantă pe doctorița Uthan. În cel mai rău caz, avem sedare pentru ea, dar aș prefera să meargă decât să fie o greutate de cărat.

— Există un plan C?

— Partea bună a alfabetului, doamnă, este că îți oferă o mulțime de planuri din care să alegi, spuse Fi.

— Taci din gură, Fi, spuse Niner.

— Are dreptate, spuse Etain. Se întoarce cu fața spre desigurii. Jinart?

Gurlaninul se strecură din tufișuri și se plimbă printre selecția de arme, din nou un prădător negru lucios, alegându-și drumul printre echipamente cu labe atente, adulmecând.

— Arată-mi ce trebuie să car, spuse ea.

— Poți să te descurci cu trei telecomenzi? Întrebă Atin.

— Toate bombe?

— Nu, două holo-camere și o bombă.

— Foarte bine. Poți să-mi explici ce vrei să faci cu ele când ajungem la...

— Punctul de depunere, spuse Niner.

— Îți place să nu fii înțeles, nu-i așa?

— Face parte din mistica și farmecul nostru, spuse Fi, și își legă mai multe chingi pe armură.

Urmără linia pădurii, un traseu care îi scotea din drum câțiva kilometri, dar care oferea cea mai scurtă distanță pe teren deschis. Etain – Niner încă se lupta cu familiaritatea prenumele, chiar și în comunicator – rămase aproape de Darman. Părea să-l placă. Era politicoasă și simpatcă cu ceilalți, dar cu siguranță îl plăcea pe Darman. Niner putea să vadă asta pe fața ei. Arăta îngrijorare.

Auzi frânturi de conversație.

— Cum ai reușit să cari singur toate secțiunile E-Web?

— Habar n-am. Pur și simplu am făcut-o, presupun.

Era o Jedi. Skirata spunea că erau de treabă, dar nu le păsa – și nu puteau să le pese de nimeni. Dar te apropiiai foarte repede de cineva în luptă. N-avea de gând să-l întrebe pe Darman ce joc juca. Nu încă.

Ajunseră la marginea pădurii și intrară într-o porțiune de o sută de metri de iarbă până la brâu. Fi merse înainte ca avangardă. Sprintul și lăsatul la pământ erau acum ceva necesar, dar oricum nu părea să fie nimic prin preajmă care să le repereze armura cenușie, așa că merșeră ghemuiți. Spatele lui Niner striga după o pauză. Nu conta cât de în formă erai când te forțai atât de tare: te durea.

Când ajunseră la copac, fu timpul pentru calmante. Niner își scoase placa de pe braț și desprinsă o parte din costum. Nu se deranjă să găsească o venă. Înfișe acul direct în mușchi.

— Cunosce senzația, spuse Darman. Își aruncă rucsacul și se așeză, cu picioarele întinse. A luat ceva stimuli până acum?

— Nu încă, spuse Niner. Cred că ar trebui să ne îndopăm cu toții cu o oră înainte să ne mișcăm, doar ca să fim siguri că suntem sută la sută. Aruncă o privire la Etain, întrebându-se cum ar putea să arate după o săptămână de mese normale, somn neîntrerupt și haine curate. Arăta îngrijorător de fragilă acum, chiar dacă făcea o treabă curajoasă în a ține pasul. Și tu, de asemenea. Mai ales tu. Jedii poate lua stimulente?

— Ce anume fac?

— Echivalentul a zece ore de somn bun și solid și a patru mese bune. Până când își pierde efectul.

— Ar trebui să mă bazez pe Forță pentru a-mi susține rezistența, spuse ea. Dar Forța ar avea nevoie de un pic de ajutor acum. Contează pe mine.

Se așeză și își odihni capul pe brațele încrucișate. Poate că medita. Niner trecu la comunicațiile din cască.

— Darman, nu se va prăbuși peste noi, nu? Nu mai putem căra nimic altceva.

— Dacă va cădea, va fi pentru că e moartă, zise el. Crede-mă, e mai rezistentă decât pare. Fizic, cel puțin.

— Ar fi bine să fie. Hai să desfășurăm telecomenzile.

Jinart identificase câteva puncte înalte în care să plaseze telecamerele. Unul era pe jghebul unei clădiri de fermă care dădea spre intrarea în unitate; celălalt era un copac al cărui coronament oferea o vedere bună de 270 de grade asupra vilei. Cea de-a treia telecomandă – cea încărcată cu explozibili – necesita o plasare mai atentă. Se așeză pe picioarele din spate și o pungă se formă pe stomacul ei ca un șorț de bucătar.

— În mod normal, mi-aș căra puii în asta, spuse ea. Așeză cele trei sfere în pungă, dând impresia că înghițise o pradă. Dar, dacă nu vă ajut, șansele mele de a mai crește alți pui sunt foarte mici. Așa că eu consider că este un act adecvat.

Niner era la fel de fascinat ca întotdeauna de Gurlanin. Cu cât vedea mai mult creaturile, cu atât mai puțin știa despre ele. Spera că va avea ocazia să afle mai multe într-o zi.

Peste o oră urma să fie amiază. Atin scoase pachetul de rații și gamela, o foaie plată care se plia forma potrivită. Își așeză în ea cuburile de rație rămase și o întinse.

— Câte rații mai avem?

— Mie mi-a mai rămas doar pentru jumătate de zi, spuse Fi.

— Și mie, spuse Niner.

Darman băgă mâna în rucsac și scoase o pungă de mărimea unei cărămizi învelită cu grijă.

— O zi de cuburi, kuvara uscată și carne uscată. Hai să punem la comun totul și să luăm două mese înainte să începem. Dacă reușim, vom fugi prea repede ca să luăm prânzul. Dacă nu reușim, ar fi păcat să murim flămânzi.

— Primești votul meu, spuse Atin.

Niner avu de gând să o întrebe pe Etain, dar fata stătea cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși și mâinile în poală. Darman duse un deget la buze și clătină din cap.

— Meditează, spuse el încet.

Niner spera să iasă transformată din meditație. Îi lipsea o echipă pentru a avea o forță adecvată pentru această misiune.

* * *

— Mai ai zece secunde de trăit, spuse Ghez Hokan.

Scoase sabia lui Fulier, iar lama albastră de energie bâzâi la viață. Se întrebă ce făcea ca lama să aibă o lungime constantă, finită de fiecare dată.

— Vorbește.

Guta-Nay, părând mai uimit decât și-l amintea, ignoră sabia.

— Am fost capturat de soldați. Apoi am scăpat.

— Trupele Republicii? Oameni?

— Da. M-au prins și m-au pus să car lucruri.

Hokan opri lama.

— Evident că ți-au observat talentele. Cum ai reușit să scapi?

— Dormeau. Nu le pasă. Am plecat.

— Câți soldați?

— Patru. Și o fetiță.

— Fetiță?

Guta-Nay arătă cu degetul spre sabia de lumină.

— Are una din asta.

Deci femeia care era cu ei era Jedi.

— Doar patru?

— Au o altă grupă. Își strânse buzele, luptându-se cu un cuvânt nou. Echipă.

— Foarte bine, deci avem două echipe. Opt oameni. Asta se potrivea. Hokan se întoarse spre Hurati. Și prietenul nostru Trandoshan?

— Spune că este extrem de iritat de faptul că afacerile sale sunt întrerupte, domnule, și se oferă, el și trei colegi, să vă ajute să rezolvați acest inconvenient.

— Mulțumește-i și acceptă-i oferta. Hokan se întoarse spre Guta-Nay. Vreau să te gândești foarte bine. Ți-au spus ce au de gând să facă? Unde se duceau?

— La vilă.

Cât de previzibili erau oamenii. Localnicii îți spuneau orice pentru bani, îți vindeau fiicele lor, își turnau vecinii. Hokan se așteptase pe jumătate ca șiretlicul să fie aproape prea evident.

— Te descurci bine. Spune-mi ce echipament au.

— Blastere. Explozibili. Weequayul făcu o indicație de mare lățime cu mâinile. Un pistol mare. Au armuri cu cuțite în mănuși.

— Descrie-le.

— Ca a ta.

— Ce vrei să spui, ca a mea?

Guta-Nay își indică propriul cap și făcu o formă de T cu degetele.

— Casca ta.

Era greu de asimilat. Guta-Nay era o brută nearticulată, dar nu exista nicio ambiguitate în descrierea sa.

— Vrei să spui că purtau armură Mandaloriană?

— Da. Asta e.

— Ești sigur de asta.

— Sigur.

— Altceva? Hokan se întrebă cum se aștepta ca această creatură să fie capabilă să evalueze informațiile. Altceva neobișnuit?

Guta-Nay se concentrează asupra întrebării ca și cum viața lui depindea de ea, ceea ce nu era așa; Hokan avea oricum de gând să îl ucidă.

— Toți arată la fel.

— Purtau uniforme?

— Nu, bărbații. Aceleași fețe.

Copiii puteau fi infailibil de exacti în observarea detaliilor, la fel ca și adulții proști. Guta-Nay descria ceva despre care îi spusese doctorul Uthan: soldați identici, soldați ascultători fără minte – soldați clonă. Hokan nu putea să creadă că soldații clone puteau funcționa astfel. Iar singura armă care putea funcționa împotriva lor îi era refuzată, pentru că, în starea actuală, i-ar ucide pe toți, inclusiv pe Uthan și echipa ei. Dar probabil că erau doar opt. El avea aproape o sută de droizi. Avea arme.

— Hurati? Hurati!

Tânărul căpitan veni în fugă și salută.

— Domnule?

— Cred că ne confruntăm cu un atac în două direcții. Sunt două echipe și mi se pare puțin probabil să-mi imaginez că nu vor pune o echipă să atace vila, în timp ce cealaltă va face o tentativă asupra celei mai evidente ținte. Împărțiți plutoanele de droizi între cele două locații.

— Asta veți face împotriva a două echipe, domnule? Nu vă concentrați forțele?

— Aș face-o, dacă nu aș fi sigur că obiectivele mele sunt consolidate într-un singur loc. Ei nu pot ști cine și ce se află în aceste clădiri. Și vor ataca noaptea, pentru că, deși sunt îndrăzneți, nu sunt proști. Scutură din cap, întrerupt brusc de propria-i preocupare. Cine ar fi crezut că niște clone pot duce la bun sfârșit o astfel de operațiune? Uthan a spus că nu sunt decât carne de tun.

— Comandate de Jedi, domnule. Poate că tacticianul este femeia.

Era o idee interesantă. Hokan o cântări pentru un moment, apoi își dădu seama că Guta-Nay aștepta cu nerăbdare, ciudat de drept și aparent fără teamă.

— Ei bine? spuse Hokan.

— Îți spun niște lucruri. Mă lași să trăiesc?

Hokan activă din nou sabia și o întinse în lateral, chiar deasupra nivelului umărului drept.

— Bineînțeles că nu, spuse el, și învârti lama. Ar fi rău pentru moral.

Capitolul 15

Așadar, cum justificăm ceea ce facem acum? Creștem oameni care nu au dreptul de a alege și nici libertate, pentru a lupta și a muri pentru noi? Când încetează mijloacele să mai justifice scopul? Încotro se îndreaptă societatea noastră? Unde sunt idealurile noastre și ce suntem noi fără ele? Dacă ne lăsăm pradă convenienței în acest mod, unde tragem linia de demarcație între noi și cei pe care îi considerăm inacceptabil de răi? Nu am niciun răspuns, Maeștri. Voi aveți?

Padawanul Jedi Bardan Jusik, adresându-se Consiliului Jedi

Etain tresări involuntar, ca și cum ar fi ieșit dintr-un vis. Deschise ochii și privi drept în față.

— E mort, spuse ea.

— Cine?

Darman o urmărise meditând, îngrijorat de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla în bătălia care urma să se desfășoare, temându-se atât pentru ea, cât și din cauza ei. Putea fi ori o pacoste, ori un avantaj inimaginabil.

— Ce s-a întâmplat, Etain?

Niner îi atrase atenția cu o privire care sugera că el credea că era prea familiar cu un ofițer, indiferent ce-i ordonase ea. Apoi se întoarse la verificarea datapadului său.

— Guta-Nay. Își frecă fruntea și părul înfrântă. Am simțit-o în Forță.

Fi părul pe punctul de a spune ceva, iar Atin îl reduse la tăcere cu o îngruntare. Darman le aruncă amândurora o privire de tăcere. Exista un mod de a spune lucruri neplăcute, iar Darman se gândi că ar fi mai bine să vină de la el decât de la camarazii săi.

— Hoka l-ar fi găsit mai devreme sau mai târziu, spuse el.

— Dacă Weequayul a reușit să-l inducă în eroare cu privire la adevărata noastră țintă, măcar s-a răscumpărat puțin.

— *Dar*, spuse ea. Era șocant de cunoscută porecla pe care i-o dăduse echipa. L-am omorât la fel de sigur ca și cum l-aș fi tăiat eu.

— Tu însuși ne-ai spus că era un violator, spuse Fi, părând iritat. Lumea nu-i va simți lipsa.

— Taci din gură, Fi. Darman încercă din nou. În cele din urmă, va salva vieți.

— Da, ale noastre, spuse Fi.

Darman se răsuci, furios.

— Am spus să taci, nu?

Niner interveni.

— Puteți să tăceți amândoi, spuse el. Suntem cu toții obosiți și irascibili. Păstrați asta pentru inamic.

Darman își înghiți dorința bruscă și neașteptată de a-i spune lui Fi să o lase în pace pe Etain, și asta în termeni foarte clari. Fi nu știa nimic despre ea, nimic. Darman fu surprins de fracțiunea de secundă de dorință de protecție și se simți imediat stânjenit de ea.

Se întoarse spre fată.

— Are dreptate. Este o viață în schimbul a mai multe.

— Scopul justifică mijloacele, nu? Etain se ridică din poziția ei cu picioarele încrucișate dintr-o singură mișcare. Și cum rămâne cu tine? Ce se întâmplă dacă vă trimit pe tine sau pe Fi sau pe oricare dintre voi într-o situație în care veți muri?

Era cu adevărat supărată. Putea să vadă asta pe fața ei și în felul în care ținea mâna subțire, zgâriată și osoasă, strânsă în pumn. Se ridică și el în picioare, mergând după ea în timp ce se îndrepta spre marginea pădurii.

— Cu toții am fost făcuți pentru asta, spuse Darman.

E adevărat, nu? El nu ar fi existat deloc dacă nu ar fi fost faptul că cineva avea nevoie de soldați, soldați în care să aibă absolută încredere. Dar nu se simțea așa în acel moment. Reacția ei îi spunea că se înșela și, deodată, îl văzu pe Kal Skirata, în lacrimi, cu un pahar în mână. *Săracii de voi, băieți. Ce fel de viață e asta?*

— Etain, cu toții facem ceea ce trebuie să facem. Într-o zi chiar va trebui să dai un ordin care va duce la moartea unora dintre noi.

— Noi?

— Soldații, trupele. Nu contează.

— Poate, dar în ziua în care voi accepta asta fără să fiu deranjată, nu voi mai fi potrivită pentru a fi un Jedi.

— Bine, spuse el. Înțeleg asta.

— Cum te simți când ucizi?

— Nu am avut niciodată timp să mă gândesc la asta. Pe Geonosis, mi-au ucis frații și au încercat să mă ucidă pe mine. Nu erau ca noi.

— Și ce dacă era cineva pe care-l cunoșteai?

— Dar tu nu-l cunoșteai pe Guta-Nay, iar el nu e ca tine. Sau ca mine, dacă tot veni vorba. Darman nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Ea era nouă în ale uciderii. Era inevitabil să aibă câteva probleme în a se descurca. Etain, această echipă are nevoie de tine să fii ordonată și alertă. Gândește-te la asta.

Se întoarse și se îndreptă spre locul unde stăteau Niner și ceilalți. Părea prea evident să-și pună căștile și să discute în particular dacă Comandantul le făcea figura. Oricum nu ea dădea ordine. Dar o simplă privire putea transmite multe. Darman spera ca Fi să nu înțeleagă că privirea lui fixă însemna *las-o moartă*.

Se pare că înțeluse. Fi făcu o mișcare rapidă cu palmele în jos ca și cum s-ar fi supus. Subiectul era abandonat.

Niner avea dreptate. Cu toții erau frânți de ultimele câteva zile, devenind irascibili. Se apucară să verifice și să reverifice armele.

Nu am mai luptat niciodată ca o echipă.

Probabil că se gândeau cu toții la același lucru. Darman demontă berbeculele hidraulic și îl reasamblă, apoi verifică presiunea pompei manuale. Venea cu un sortiment de gheare și, cel puțin, având planurile și specificațiile originale ale ambelor clădiri, știa ce trebuiau să lase în urmă. Putea să exercite o forță de opt tone, așa că, dacă încărcăturile nu îi făceau să treacă de ușă, o făcea berbecule. Dispozitivul acționat manual era mai ușor de transportat, dar avea mai puțin de jumătate din putere. I-ar fi plăcut și echipamentul de tăiere, dar deschisese uși de oțel pe Geonosis cu încărcături de bandă termică, iar versiunea actuală era și mai puternică. Explozia se deplasa cu opt mii de metri pe secundă, suficient pentru a tăia prin oțel: intrarea nu putea fi mai rapidă de atât. Asta nu era o treabă silențioasă. Era o aplicare a forței împotriva unui inamic care știa că veneau.

— Uau, recepție, spuse Niner.

Își împinse casca înapoi pe cap în grabă. Darman putu auzi bubuitul alarmei din locul în care stătea. Jinart pusese camerele de luat vederi de la distanță la locul lor. Se uita la ceva ce numai el putea vedea și, judecând după mișcările rapide ale capului, era interesant. Darman și ceilalți îi urmară exemplul.

— Ce fac? Un pluton de tinichele mărșăluia pe pista dinspre vilă și intra în clădire. Părea să existe o anumită urgență în ritmul lor. Se pare că se întorc la laborator.

Telecomanda privea în jos, la împrăștierea de mici structuri din jurul fostei ferme. Nu avea o vedere completă asupra tuturor abordărilor clădirii, dar privea atât calea din față, cât și terenul din lateral. Nu avea nicio vedere asupra pantei din spate a acoperișului sau asupra terenului din spate.

Era un bărbat în armură foarte asemănătoare cu a lor, care stătea în picioare cu o cască familiară sub un braț. Era de vârstă mijlocie, iar fața sa dură și atitudinea încrezătoare spuneau clar că era Mandalorian. Trebuia să fie Ghez Hokan.

Darman auzi cum își țineau cu toții respirația în comunicatorul din cască. Hokan vorbea cu un mercenar Trandoshan, făcând gesturi scurte de înjunghiere cu degetul îndreptat spre nimic anume. Era agitat, dar stăpân pe sine. Își distribuia trupele.

— Da, cred că asta e exact ceea ce fac. Se pare că face niște schimbări de ultim moment.

— De ce ar face asta? spuse Darman, dar avu un sentiment neplăcut că știa.

— Pentru că am fost prea deștepți, spuse Niner. La naiba. Guta-Nay și-a făcut treaba. Prea bine. Ce-ai face dacă ai crede că te-ai confrunta cu adevărat cu două echipe?

— Aș presupune că sunt cu adevărat posibile două atacuri separate.

Atin făcu un zgomot care semăna cu o expirație controlată.

— Oh, bine. Urma să ne întâlnim cu toată familia tinichelelor mai devreme sau mai târziu. Planul C, cineva?

Așteptară, stând în picioare într-un grup ciudat. În jumătate de oră aveau să afle dacă Jinart reușise să ducă ultima telecomandă în apropierea vilei Neimoidiene.

Darman simți o lovitură puternică pe placa din spate și se smuci să o vadă pe Etain stând în picioare, cu mâinile în șolduri, părând neliniștită.

— Ce i-a supărat pe toți? întrebă ea. Haide, am simțit-o. Ce s-a întâmplat?

Darman își dădu jos casca.

— Guta-Nay a făcut o treabă destul de bună în a-l convinge pe Hokan că țintim vila. Dar am exagerat lăsând să se înțeleagă că mai avem o altă echipă.

— De ce?

— Se pare că Hokan crede că fiecare echipă va merge după câte o țintă. Așa că șansele noastre de a prinde majoritatea droizilor într-o singură locație au luat-o puțin la vale.

Etain își trecu degetele prin păr și închise ochii.

— E timpul pentru o regândire, deci.

Darman își puse casca la loc pentru a urmări transmisia de la telecomandă. Apoi, a doua cameră se conectă. Era o imagine tremurată, dar clară, a vilei Neimoidiene și a anexelor sale, văzută de pe crengile unui copac care se legăna. O cărare largă se întindea din fața casei, ieșind din cadru. Cel puțin acum puteau vedea dimensiunea problemei cu care se confruntau. Dacă Hokan încerca să o mute

pe Uthan, aveau mari șanse să o zărească. Dar, indiferent de telecomanda pe care trecea Darman, existau o mulțime de droizi.

— Bine, spuse Niner. Fi, tu vei fi primul de veghe la telecomenzi. Eu mă duc să văd dacă putem face rost de întăriri. *Majestic* ar trebui să fie aici deja.

— Ni s-a ordonat să păstrăm tăcerea în comunicații până când avem nevoie de extracție, spuse Darman, uitându-se la Etain.

— Comandante? spuse Niner. Am distrus stația de comunicații. Nu ne pot intercepta semnalul.

Etain nici măcar nu făcu o pauză.

— Sergent, mergi și apelează *Majestic*, spuse ea. Cere orice ajutor crezi că avem nevoie.

Fi ridică o mână.

— Hei, s-ar putea să avem o chestie aici. Priviți telecomanda de la vilă.

Darman schimbă canalele cu o clipire dublă. Afișajul îi arată o imagine cu un băiat tânăr într-un rând de haine neglijente care se îndrepta spre o ușă laterală a vilei, cu un coș plin de fructe strâns în ambele brațe. Bătu, iar ușa fu deschisă de un droid. Tânărul intră. Era ceva familiar la el, chiar dacă Darman nu-l mai văzuse niciodată. Avea un mers foarte caracteristic.

— Tinichelele nu ar fi trimis după fructe, nu-i așa? spuse Fi.

Mersul puștiului îi aminti lui Darman de bătrâna pe care o trântise recent de peretele unui hambar.

— Trebuie să-i recunoaștem meritele lui Jinart, zise el. Cu siguranță are curaj.

— Să sperăm că va reuși să ducă fructele alea în pivnițe.

— Să sperăm că se va întoarce, spuse Etain.

* * *

Doctorița Uthan părea să fi uitat că Hokan o trăsese de guler peste birou, cel puțin pentru moment. Stătea într-unul dintre scaunele de brocart bej care chiar nu se potriveau cu biroul ei utilitar, ascultându-l cu o răbdare aparentă.

— Aceasta este o oportunitate fără precedent, spuse ea în cele din urmă.

Hokan fu într-un totu de acord.

— Îmi dau seama că nu ați reușit încă să creați un sistem de livrare pentru nanovirus, dar cred că am putea fi în măsură să vă ajutăm cu asta. Inhalarea va funcționa, da? Am putea să-l introducem într-o cameră sigilată? Avea idei pentru ambuscade și capcane. Se poate face asta?

— Este unul dintre mai mulți vectori, spuse ea. Și contactul cu pielea, de asemenea. Dar nu la asta mă gândeam.

— Atunci la ce?

— Un subiect viu. Aș vrea să prindeți una dintre clone în viață.

— Nu era chiar ceea ce aveam în minte. Am tendința de a avea probleme cu partea *vie*. Nu e punctul meu forte.

— Nu poți pulveriza pur și simplu acest agent, domnule Maior. Ți-am spus că nu am pus la punct specificitatea genomului.

— Am trupe de droizi. În timp ce rugina ar putea fi o problemă de sănătate pentru ei, bănuiesc că virușii nu sunt.

— Dacă am avea un subiect viu pentru teste, asta ne-ar permite aproape sigur să ajungem mai repede la transformarea în armă.

— Dacă îmi permiți să am acces la nanovirus, voi face tot ce pot pentru a salva unul pentru tine.

Uthan clătină din cap. Părul ei viu, cu dungi roșii și negre, era strâns într-un coc în vârful capului, ceea ce îi dădea un aspect și mai sever. Nicio șuviță de păr nu scăpase din coc.

— Nu pot să fac asta. Deși poate că ești un expert în luptă, nu ești microbiolog și nici obișnuit să manipulezi substanțe periculoase. Acesta este un agent patogen mult prea periculos pentru a fi folosit în acest stadiu al dezvoltării sale. De asemenea, nu sunt pregătită să irolesc mostrele limitate pe care le avem pentru un contraatac riscant.

Hokan știa că ar fi putut să le ia cu forța. Dar ar fi fost fără rost. Avea dreptate; dacă virusul nu era într-o stare în care să poată fi transformat în armă, era o șansă mică în comparație cu armele dovedite pe care le avea la dispoziție.

— Păcat, spuse el. Mă voi strădui să aflu mai multe despre această tehnologie după ce vom rezolva dificultatea actuală.

— Și ce se întâmplă acum?

— Stați liniștită. Rămâneți în aceste camere cu personalul dumneavoastră până la noi ordine.

— Ce facem dacă încep împușcăturile?

— La fel.

— Și dacă trec de apărarea voastră?

— Nu o vor face, dar dacă vă simțiți mai în siguranță, vă voi oferi arme de mână pentru protecția dumneavoastră personală.

Uthan făcu o mișcare regală din cap și întinse mâna spre un teanc de notițe. Apoi continuă să citească, oprindu-se din când în când pentru a scrie ceva pe marginile hârtiilor. În ciuda scurtei confruntări de mai devreme, nu părea deloc speriată de el: poate că lucrul zilnic cu organisme mortale îi dădea o altă perspectivă asupra amenințărilor.

— Ceva extrem de eficient, te rog, spuse ea în timp ce el se întorcea să plece.

* * *

— Aici ofițerul Comandant de pe *Majestic*, spuse vocea. A fost rapid. Poziția?

Niner nu putu obține o imagine video pe afișaj, dar sunetul era foarte clar.

— Pentru moment, *Majestic*, avem negativ pentru extracție. Solicit sprijinul artileriei.

— Mai spune o dată?

— Vom avea nevoie de sprijin de artilerie. S-ar putea să fie cam dur aici jos. Sunt o sută de droizi.

Urmă o secundă sau două de tăcere.

— Echipă Omega, fiți avizați că s-ar putea să fie la fel și aici sus. Avem o navă a Uniunii Tehnologice care se află în stânga noastră.

— Este o afirmație negativă, *Majestic*?

— Nu. Dacă vom înceta să tragem, totuși, s-ar putea să fie pentru că respingem noi înșine un atac.

— Am înțeles. Coordonatele se încarcă acum. La primirea codului *Greenwood*, îndreptați tunul spre *această* locație. La primirea codului *Boffin*, spre *această* locație.

Inamicul nu mai are comunicații în afară de rețelele de droizi, repet comunicațiile sunt dezactivate. Faceți-vă de cap.

— Receptionat. Doamne, ați fost ocupați, băieți. Așteptăm, Omega.

Niner închise ochii și simți ușurarea inundându-i stomacul. Nu știa exact cum aveau de gând să folosească puterea de foc masivă a lui *Majestic*, dar cel puțin aveau pe ce să se bazeze.

— Invenezi pe parcurs, sergent? întrebă Fi.

— Ai o idee mai bună?

— Mă refeream la numele de cod.

— Da.

— Elegant.

— Și am vorbit serios în legătură cu *ideea mai bună*.

Fi bătea cu degetele pe platoul coapsei armurii sale.

— Mi-aș dori ca Skirata să fie prin preajmă. Ce spunea el mereu? *Întoarce problema cu susul în jos. Priviți-o din perspectiva inamicului.*

Etain aruncă o privire în sus, acum un semn sigur că se apropia Jinart. Păreau să împărtășească un fel de radar. Gurlaninul se strecură până la ei și își roti capul. Darman și Fi o aplaudară în surdină și îi arătară degetul mare în sus.

— Bună treabă, doamnă, spuse Darman. O înșelăciune uimitoare.

— Vă mulțumesc, domnilor, spuse ea. Uthan nu este cu siguranță în vilă. Iar dispozitivul tău se află acum în pivnițele de vinuri ale lui Ankkit, între o ladă de vin Naboo de epocă și o ladă de detonatoare termice. Când vei fi gata, îi poți da Qiilurei propria sa centură de asteroizi.

— Asta o să le facă ochii să lăcrimeze, spuse Fi.

— Și nouă dacă suntem prea aproape, spuse Niner.

— Și acum ce facem?

— Să facem ce ne-a învățat Skirata. Să întoarcem problema cu susul în jos.

Planurile holohărții instalației apărură din nou suspendate în aer, în timp ce echipa, Etain și Jinart stăteau în jur, căutând inspirație.

— Așa plănuți voi operațiunile? întrebă Etain.

— Nu e menit să fie așa. Aduni informații, apoi planifici și execuți. Asta este ceea ce Skirata numea o *greșeală care se ajustează singură*. Atunci când problema oferă de fapt soluția unei alte probleme. Este acolo. Tot ce trebuie să facem este să o rezolvăm.

Pe Niner nu-l deranja să recunoască faptul că era mai multă presupunere decât ar fi trebuit să-și permită. Dar, pe de altă parte, fusese în două misiuni adevărate până acum, și ambele fuseseră la fel. Nu știuseră în ce se băgaseră până nu fusese prea târziu. *Informații*. Totul era să ai informații de încredere.

— Sunt trei lucruri pe care nu trebuie să le crezi niciodată – prognozele meteo, meniul de la cantină și informațiile.

Skirata spusese că soldații se plâneau mereu. Lui Niner nu-i era dat să se plângă, dar cu siguranță nu era mulțumit de situație. Nu pentru asta erau concepute cel mai bine forțele speciale. Ar fi trebuit să fie acolo pentru a aduna ei înșiși informații, să identifice ținta, să solicite lovituri aeriene și poate să recupereze ostatici sau date. Ar putea chiar să efectueze asasinări. Nu erau meniți să fie și artilerie și infanterie. Dacă Republica nu ar fi vrut-o pe Uthan în viață, nu ar fi trebuit să fie aici. *Majestic* ar fi putut ținti instalația de pe orbită și toată lumea ar fi fost acasă la timp pentru cină. Nimeni nu ar fi avut nevoie să fie împușcat în fund

sau să petreacă zile întregi transportând rucsacuri de patruzeci și cinci de kilograme pe terenuri agricole.

— Mă bucur că nu accepți așa ceva, spuse Etain.

Fi ridică din umeri.

— Dacă nu poți accepta o glumă, nu ar fi trebuit să te înscrii.

— Eu nu m-am înscris, spuse Atin.

Cel puțin reușiră să râdă cu toții. Era prima dată când cineva găsea umor în situația respectivă, în afară de Fi, desigur, care găsea tot timpul.

— Ce facem de obicei? spuse Darman brusc. Cum luăm în mod normal o țintă? O desfacem.

Niner se concentrează.

— Izolăm o țintă, intrăm și o neutralizăm.

— Bine, să zicem că *nu* luptăm pentru a intra.

— Nu cu tine.

— Se așteaptă de la noi să reușim o intrare rapidă și să luptăm pentru a *intra*. Ce se întâmplă dacă luptăm pentru a *ieși*? Darman își înfipse degetul în hologramă. Putem intra pe sub instalație în această cameră centrală?

— Acest plan arată doar canalizări. Forajul este prea îngust pentru a trimite un om acolo, iar asta nu este o treabă pentru Jinart.

Gurlaninul tresări vizibil.

— Nu mă ofeream, dar dacă e ceva ce aș putea face...

— Ați făcut deja mai mult decât suficient. Darman își înclină capul înapoi și înapoi, studiind planurile. Camera principală de scurgere are aproape o sută de centimetri lățime aici, totuși. Se îngustează doar la treizeci de centimetri la perete. Există vreo altă cale de a ajunge în acea conductă principală?

— În afară de a merge până la zid și a săpa pe sub el ca un gdan, în văzul droizilor, nu.

Jinart se ridică în poziție verticală.

— Vizuinele de gdani.

— Fac tuneluri, nu-i așa?

— Peste tot. Cauzează chiar și tasări.

— Sunt tuneluri pe acolo? Am putea să le localizăm? Ar fi suficient de largi?

— Da, există, pentru că a fost cândva un loc de fermă, iar gdanilor le place să mănânce merlii. Tunelurile pot fi destul de largi. Și cu siguranță le pot localiza pentru voi. De fapt, vă voi conduce prin galerii. S-ar putea să trebuiască să excavați o parte din drum, totuși.

— Procedura de bază a geniștilor, spuse Darman. Doar că nu avem echipament adecvat, așa că vom săpa cu astea. Luă de la centură o lopată pliabilă cu margini ascuțite. Unealtă de săpătură. Folosită și pentru bude. Sunt bune.

— Ce este între tine și gdani? întrebă Etain. De ce te evită pe tine și mirosul tău?

— Oh, le mâncăm, spuse Jinart cu nonșalanță. Dar numai dacă încearcă să se apropie de puii noștri.

— Asta e, atunci, spuse Darman. Fă-mă să intru de jos în camera centrală, iar eu îmi voi croi drum prin instalație.

— Ia-l pe Atin cu tine, spuse Niner. Nu voia să spună *în caz că ești ucis*, dar voia un alt om cu spirit tehnic acolo, care să pună explozibili și să arunce ușile în aer. Fi și cu mine putem ataca din față și să ne ocupăm de orice droizi pe care îi

vedem. Când o aduci pe Uthan afară, Etain ne poate ajuta să o transportăm și arunci în aer totul. Apoi vom fugi spre punctul de extracție.

— Primești votul meu, spuse Atin. Sunteți de acord cu asta, doamnă?

Etain aprobă din cap cu reticență.

— Dacă asta e Planul C, sună la fel de imposibil ca și planurile A și B. Mângâie pe brațul lui Darman, fără să se concentreze prea mult, ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri despre ceva. Dar nu am o sugestie mai bună.

— Bine, spuse Niner. Toată lumea să ia un stimulent acum. Fiți gata să plecați la căderea nopții. Avem patru ore să ne pregătim pentru asta. Eu voi anunța *Majestic*.

— Și dacă toată treaba asta nu reușește? întrebă Etain.

— Vor trimite o altă echipă.

— Și să pierdem mai mulți oameni? Ea clătină din cap. Dacă va fi după mine, voi da cu plăcere ordin ca *Majestic* să facă praf instalația, cu Uthan înăuntru sau nu.

— Crezi că vom eșua?

Etain zâmbi. Era ceva ușor neliniștitor în felul în care zâmbea.

— Nu, nu cred asta. O să reușiți, crede-mă.

Niner își ținu respirația. Dacă ar fi dat cea mai mică urmă de îndoială, ei ar fi sesizat-o. Era o nebunie. Dar, așa cum spunea Skirata, ei mergeau acolo unde alții nu voiau și făceau ceea ce nimeni altcineva nu putea face.

Și lupta pentru a ieși din inima unei instalații placate cu aliaj, puternic păzită și concepută pentru a fi impenetrabilă pentru orice formă de viață, cu siguranță era la înălțimea acestei laude. Dintr-un motiv oarecare, se simțea bine în legătură cu toate astea.

O să reușiți, crede-mă.

Se întrebă dacă gândurile lui chiar erau ale lui. Dacă Etain nu-i influența cumva mintea pentru a-i îmbunătăți încrederea – ceea ce era în regulă pentru el. Ofițerii ar trebui să te inspire. În acel moment nu-i prea păsa cum o făcea.

Capitolul 16

Ce părere am despre asta? Nu știu, serios. Nimeni nu mi-a mai cerut părerea până acum.

Soldatul Clonă RC-5093, pensionat, la Centrul pentru Veterani de pe Coruscant. Vârsta cronologică: 23 de ani. Vârsta biologică: șaizeci de ani

O ceață de toamnă se așezase peste peisaj. Nu era suficient de densă pentru a oferi acoperire, dar îi dădea lui Darman un sentiment de protecție. Venea în spatele lui Atin, în timp ce Jinart deschidea drumul.

Era o fabrică ambulantă de bombe. De ce își făcea griji că va fi reperat? Berbecel și accesoriile sale se ciocneau de armura lui și le ajustă, temându-se să nu fie descoperit. Atin mergea înainte, cu *Deece*-ul ținut în ambele mâini, cu degetul pe trăgaci și cu o expresie mică, dar semnificativă a nivelului său de anxietate.

— Armură neagră mată, spuse Darman. Primul lucru pe care ar trebui să îl punem la bătaie când ne întoarcem. Mă simt ca o baliză de urmărire.

— Are vreo importanță?

— Pentru mine are.

— Darman, una e ca inamicul să ne vadă venind. E cu totul altceva ca ei să facă ceva în privința asta, totuși. Atin continua să verifice în jurul lui. Am fost doborât de un proiectil, însă nu a penetrat plăcile.

Atin avea dreptate. Poate că armura era vizibilă, dar funcționa. Darman primise și el o lovitură directă. Poate că în viitor, doar vederea armurii va descuraja inamicii, fiind ceea ce Skirata numea *relații publice convingătoare*.

Mitul, spunea el, *câștigă aproape la fel de multe angajamente ca și realitatea*.

Darman era de acord cu un mic ajutor din partea departamentului de mituri.

Se aflau la patru sute de metri sud-est de instalație. Jinart se opri în fața unei pante ușoare și își vârî capul printr-o spărtură în frunziș. Adulmecarea ei era audibilă.

— Intrăm pe aici, spuse ea.

Nici măcar nu părea să existe o gaură.

— De unde știi ce e acolo?

— Pot detecta suprafețe solide, mișcări, totul. Nu am nevoie să văd. Ea adulmecă din nou, sau cel puțin Darman presupuse că adulmecă; îi trecu prin cap că ar fi putut să facă ecolocație. Vrei să stai aici și să fii o țintă toată noaptea?

— Nu, doamnă, spuse Darman și se puse în patru labe.

Poate că Jinart nu avea nevoie să vadă, dar el avea. Ar fi putut să se bazeze pe vizorul de vedere pe timp de noapte, dar simțea nevoia unei lumini reale, sincere. Își aprinse lanterna tactică, dar o stinse din nou, repede.

— Uh...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Atin.

— Nimic, spuse Darman.

E firesc să nu-mi placă spațiile închise, își spuse lui însuși. Cu lumina proiectată în față, putu vedea cât de sufocant de mic era spațiul în care se afla. Cu

sistemul de vedere pe timp de noapte în funcțiune, nu făcea decât să privească într-un câmp vizual îngust, în siguranță în interiorul armurii sale, izolat de lume într-un mod cu care nu numai că era obișnuit, dar de care chiar *avea nevoie*.

Revino-ți.

Auzi un zgomot de fugă mai departe, dar se îndepărta de el. Rucsacul lui se prindea de acoperișul tunelului, răzuind din când în când pământul și desprinzând pietrele. Vizuina fusese săpată de mii de labe mici, având secțiuni circulară, pentru că, în mod evident, gdanii nu aveau nevoie de atât de mult spațiu ca un mascul uman înalt. Darman aproape că simțea că mâinile și genunchii îi erau lipite de părțile laterale ale tunelului din cauza curburii podelei, ca și cum ar fi negociat un coș de fum. În unele momente simțea că își pierde orientarea și trebui să închidă ochii și să scuture puternic din cap pentru a-și recăpăta propria percepție.

— Ești bine, Dar? întrebă Atin.

Darman auzise în cască respirația chinuită și crezuse că este a lui, dar era a lui Atin.

— Puțin dezorientat.

— Lasă-ți capul în jos și uită-te la podea. Presiunea pe ceafă te va face să te simți amețit oricum.

— Și tu, nu-i așa?

— Da, e ciudat. Orice am moștenit de la Jango, nu a fost dragostea pentru speologie.

Darman își lăsă capul să atârne în față și se concentrează să pună o mână în fața celeilalte. Trecu la proiecția vocii.

— Jinart, de ce sapă animale atât de mici tuneluri atât de mari?

— Ai încercat să aduci acasă la cină o merlie sau un vhek întreg? Gdanii lucrează ca o echipă. Asta le permite să prindă prăzi care sunt de multe ori mai mari decât ei. Un punct de vedere, cred, care nu ar fi scăpat unor oameni ca voi.

— Pe de altă parte, zise Atin cu prudență, se poate spune că numărul copleșește puterea.

— Mulțumesc pentru acest punct de vedere pozitiv, soldat Atin. Îți sugerez să alegi interpretarea care te inspiră cel mai mult.

Nu mai vorbiră prea mult după aceea. Pe măsură ce Darman înainta, transpirat din cauza efortului, fu conștient de un miros anume. Era din ce în ce mai puternic. La început era bolnăvicios, ca de carne în putrefacție, apoi mai amar și sulfuros. Îi amintea de Geonosis. Câmpurile de luptă miroseau îngrozitor. Masca de filtrare era activă împotriva armelor chimice și biologice, dar nu făcea nimic pentru a opri mirosurile. Trupurile și intestinele sfărâmate aveau o duhoare aparte și terifiantă. Le putea mirosi acum și se luptă cu greață.

— La naiba, spuse Atin. Asta îmi face mâncarea să-mi vină în gât.

— Suntem în apropierea instalației, spuse Jinart.

— Cât de aproape? spuse Darman.

— Acel miros este o scurgere din sistemul de drenaj. Țevile sunt din argilă nearsă locală.

— Asta e tot ce putem mirosi? spuse Darman.

— Oh, îmi imaginez că e vorba și de gdani. Sau, mai bine zis, uciderile lor recente – au camere în care își adună surplusul. Da, este o duhoare neplăcută dacă nu ești obișnuit cu ea. Se opri pe neașteptate, iar Darman se lovi de fundul ei. Se

simțea surprinzător de grea pentru mărimea ei. Asta e o veste bună, pentru că înseamnă că suntem în apropierea unei camere mult mai mari.

Darman aproape că se simțea ușurat că era doar carne putrezită, deși era destul de rău. Nu era carnea *lui*. Se târî mai departe, încurajat de promisiunea unui spațiu mai mare în față, iar apoi mănuașa lui se înfipse în ceva moale.

Nu fu nevoie să întrebe despre ce era vorba. Privi în jos fără să vrea. Ca toți oamenii expuși la declanșatori de memorie, se întoarse imediat la antrenamente, târându-se prin șanțul plin de măruntaie de nerf, cu Skirata alergând alături și strigându-i să continue, pentru că asta nu era nimic – *absolut nimic în comparație cu ceea ce va trebui să faci pe bune, fiule*. Exercițiului i se spunea *Îmbolnăvitorul*. Nu s-au înșelat.

Oboseala făcu greața să fie inevitabilă. Fu cât pe ce să vomite, iar asta nu era ceva ce voia să facă într-un costum etanș. Se luptă cu ea, gâfâind, cu ochii închiși. Își mușcă interiorul buzei cât de tare putu și simți gust de sânge.

— Sunt bine, spuse el. Sunt bine.

Respirația lui Atin era neregulată. Trebuia să simtă și el. Erau identici din punct de vedere fiziologic.

— Puteți să vă ridicați acum, spuse Jinart.

Darman aprinse lanterna și se trezi într-o cameră care nu era doar mai mare, ci suficient de mare pentru a sta în picioare. Pereții erau căptușiți cu ceea ce păreau a fi niște terase mici care urcau în spirală de la podea, în jurul camerei. Din ele plecau zeci de tuneluri de douăzeci de centimetri.

— Aici se retrag gdanii în cazul în care ploaia inundă tunelurile, spuse Jinart. Nu sunt proști.

— O să le mulțumesc într-o zi, spuse Atin. Cât de aproape suntem de scurgere? Poți să o localizezi?

Jinart puse o labă pe peretele unde nu existau micile tuneluri.

— Gdanii știu că există o structură solidă în spatele acestui loc. Făcu o pauză. Da, este apă care se scurge acolo. Solul pare să aibă un metru grosime, poate puțin mai mult.

Darman ar fi vrut să-și scoată casca, dar se răzgândi și se mulțumi să-și lase rucsacul să cadă de pe umeri. Își scoase unealta de săpat și dădu o lovitură de explorare în peretele camerei. Avea consistența cretei.

— Bine, fac eu cinci minute, apoi faci tu cinci, îi spuse el lui Atin.

— Și eu, spuse Jinart, dar Darman ridică mâna pentru a o opri.

— Nu, doamnă. Mai bine v-ați întoarce la Niner. Suntem pe cont propriu acum, iar dacă totul merge prost, el va avea și mai multă nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Jinart ezită o clipă, apoi se repezi în tunel fără să se uite înapoi. Darman se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să spună *la revedere*, dar părea prea definitiv. Plănuia să iasă pe ușa aceea din față cu Atin și Uthan.

Cu vârful uneltei, trasă un cerc de ghidare și săpă în solul tare. I se părea că merge încet și fu surprins când Atin îl bătut pe umăr și preluă munca. O gaură de mărimea unui om începu să iasă la iveală.

— Ar trebui să o susținem? spuse Darman, întrebându-se ce ar putea fi nevoit să sacrifice ca sprijin pentru gaură.

— Ar trebui să trecem o singură dată prin ea. Dacă se prăbușește după aceea, e păcat.

— Dacă va trebui să intrăm în forță, s-ar putea prăbuși. O ieșire alternativă?

— Vrei să fii urmărit prin acele tuneluri? Ne-ar prăji. O rafală de aruncător de flăcări și am fi cărbuni.

Atin încetinește. Darman luă cealaltă parte a deschiderii și lucra împreună, îndepărtând din ce în ce mai mult pământ, tot mai umed și mai întunecat, aplatizând laturile săpăturii astfel încât să aibă acces pentru a forța fără a fi nevoiți să se aplece printr-un tunel scurt. Integritatea peretelui de pământ slăbea: Darman voia ca acesta să reziste măcar până când terminau.

Poate că ar fi trebuit să o aducă pe Etain. Ea ar fi putut să țină peretele cu puterea ei Jedi. Dintr-o dată își dădu seama că îi era dor de ea. Era uimitor cât de repede puteai să formezi o legătură cu cineva atunci când erai în luptă.

Unealta lui Atin lovi ceva care produse un zgomot distinctiv de *chink*.

— Scurgere, spuse el. E timpul să forăm.

Câteva proiectile rapide din *Deece* ar fi făcut o gaură de dimensiuni bune în cea mai groasă țevă de lut. De asemenea, ar fi dărâmat acoperișul camerei, bănuia Darman, și ar fi chemat o mulțime de droizi. Era timpul pentru ceva lent și liniștit. Burghiul de mână făcea parte din trusa lor de bază de intrare rapidă și fiecare dintre ei luă câte o jumătate din cerc, găurind la intervale de cinci centimetri în jurul circumferinței, începând de sus. Abia când ajunseră în partea de jos începură să apară picături din găuri. Le luă o oră să sape și să foreze. Darman nu mai putu suporta sudoarea care i se scurgea pe față și își scoase casca. Duhoarea era într-adevăr mai rea ca niciodată, dar își închise mintea în fața ei.

Atin luă o înghițitură din sticla de apă și i-o întinse lui Darman.

— Hidratare, spuse el. Cinci procente de pierdere de lichide te împiedică să gândești limpede.

— Da, știu. Și peste cincisprezece procente te omoară. Darman bău jumătate din sticlă, își șterse sudoarea și se scărpină energic pe scalp. Încă un lucru pe care să li-l spun tociștilor de la Rothana când vom vorbi despre temperatura de climatizare din aceste costume.

Ridică berbecelul și luă o poziție laterală față de discul de țevă de lut vizibil prin pământ. Apucă cu putere, cu degetele strânse în jurul fiecărui mâner. Trebuia să se balanseze cu grijă de data asta, altfel risca să prăbușească țeava.

— Gata?

— Gata.

Unu, doi...

— *Trei*, mormăi Darman.

Berbecelul lovi cu o forță de câteva tone metrice, iar secțiunea perforată căzu înăuntru, în timp ce o cascadă de noroi întunecat și împuțit ieși și stropi picioarele și cizmele lui Darman.

— Oh, asta e minunat, oftă el. Data viitoare, neapărat negru mat, bine?

Atin își scoase casca și Darman își dădu seama că se străduia să nu râdă. Acum, că scurgerea era deschisă la aer, era canalul perfect pentru transmiterea sunetului către clădirea de deasupra, Atin își duse mâna la gură, se aplecă ușor și păru că mușcă tare din placa de articulații. De fapt, tremura. Când se îndreptă, lacrimile îi curgeau pe față. Le șterse și înghiți în sec, apoi se aplecă din nou.

Darman nici măcar nu-l văzuse vreodată zâmbind. Acum era isteric pentru că Darman era împroșcat cu deșeurile unor persoane total străine. Nu era amuzant.

Ba da, era, de fapt. Era de tot râsul. Darman simți cum stomacul începe să îi tremure într-un reflex complet involuntar. Apoi, nu fu sigur că *era* amuzant, dar tot nu se putea opri. Se scutură într-un râs dureros de tăcut până când îl durură mușchii abdominali. În cele din urmă, se liniști și se îndreptă de spate, inexplicabil de epuizat.

— Să-l anunț pe Niner că am terminat? spuse el, și amândoi reușiră să rămână complet calmi pentru trei secunde, înainte ca isteria să-i cuprindă din nou.

Odată ce știai ce este cu adevărat râsul și ce reflex primitiv îl declanșează, nu mai era deloc amuzant. Era ușurarea unui pericol de care trecuseră. Era un semnal primitiv că totul era în regulă. Și asta nu era deloc realitatea situației lor. Adevăratul pericol abia acum începea.

Darman, redevenit brusc el însuși, își puse casca la loc și porni comunicatorul.

— Sergent, aici Darman, spuse el încet. Suntem în canalul de scurgere. Suntem gata când sunteți și voi.

* * *

Niner și Fi instalară blasterul cu repetiție E-Web la o jumătate de kilometru de partea din față a instalației. Erau destul de aproape. Dacă cineva îi reperase, nu reacționase.

— Am înțeles, Dar. Niner verifică cronometrul de pe antebrațul mânușii stângi. Poți vedea capacul de drenaj?

Comunicatorul pocni. Niner fu din nou ușor mulțumit de el însuși că se hotărâse să facă acea călătorie la Teklet. Nu ar fi avut nicio șansă să reușească acest lucru în lipsa comunicațiilor. Existau prea multe necunoscute pentru a o face prin ordin operațional și sincronizare pe ceas.

— Am urmărit dâra de mizerie și am găsit-o, spuse Darman. Vrei să o vezi?

Afișajul lui Niner arată o imagine verde și granulată a unor tuburi uriașe care picurau și care puteau avea o lățime de un kilometru sau doar un centimetru.

Dacă ne gândim bine, ar fi putut fi o vedere endoscopică a intestinelor cuiva.

În orice caz, nu părea distractiv.

— Ce este deasupra ta?

— O placă pătrată murdară și nu este scurgerea. Apa vine aici de la alte țevi. Imaginea tresări când capul lui Darman coborî să se uite la datapadul său. Acesta emitea imagini fantomatice sinistre ale clădirii. Dacă s-au ținut de planuri, atunci acesta este un filtru pentru materiale periculoase, iar camerele de izolare maximă se află deasupra. Se auzi un zgomet de răzuire. Da, numerele de serie se potrivesc cu schema. Dacă ar fi trebuit să dea cu furtunul după un accident acolo, aici ar fi ieșit apa filtrată sau solventul.

— O să ai nevoie să o arunci în aer?

— Ei bine, se pare că nu o pot deșuruba cu un ac de păr. Este fixată pe loc. Presupun că nu este genul de lucru pe care să vrei să-l slăbești.

— Ar fi bună o sincronizare cu explozia de la vilă, atunci. Să le sincronizăm.

— Bine. Lasă-mă două minute pentru a pune explozibili.

Două minute fu o perioadă lungă de timp. Niner numără secunde. Era conștient de faptul că Etain se plimba în sus și în jos în spatele lui – dar nu-i spuneai unui Comandant să se liniștească și să nu se mai agite. Se concentrează asupra

lui Fi, care stătea în genunchi în spatele trepiedului E-Web-ului, verificând obiectivele, complet relaxat. Niner îl invidia pentru acea abilitate. Propriul lui stomac se agita. Întotdeauna o făcea la exerciții: acum era mult mai rău. Pulsul îi bătea în urechi și îi distrăgea atenția.

Darman răspunse cu unsprezece secunde întârziere.

— Totul este gata. O să număr. Acum plecăm din nou de la scurgere. Dacă facem camera exterioară să cadă, atunci s-ar putea să ne ia puțin timp să ne întoarcem înăuntru.

— Ce înseamnă *puțin timp* după tine?

— Poate pentru totdeauna. S-ar putea să ne omoare.

— Să evităm asta, da?

— Să-o evităm.

Etain plutea lângă umărul lui Niner. El îi aruncă o privire, sperând că va înțelege aluzia.

— Nu ați mai lucrat niciodată ca o echipă completă, nu-i așa? spuse ea fără să fie de ajutor.

— Nu, șuieră Niner, și opri cuvântul *doamnă*.

— O să vă descurcați bine, spuse ea. Sunteți cele mai bine antrenate și mai competente trupe din galaxie și sunteți încrezători în succesul vostru.

Niner fu cât pe ce să-i răspundă cu câteva cuvinte în Huttă, dar brusc înțelese ce voia să spună. Stomacul lui se așază din nou într-un echilibru liniștit. Îl putea auzi clar pe Darman. Pulsul lui ca de tobă se stinsese. Era perfect mulțumit să nu se gândească cum reușise ea să obțină această liniște.

— În zece, spuse Darman.

Încă avea camera de pe casca sa conectată la afișajul lui Niner. Acum se furișa prin tunel. Niner avu senzația că se grăbea pe un canal și se aștepta pe jumătate să se arunce într-o piscină adâncă la celălalt capăt.

— Cinci... Se întunecă. Darman avea capul băgat în piept. Trei... Niner luă detonatorul de la distanță. Doi... *acum, acum, acum*.

Niner apăsă telecomanda. Pentru o fracțiune de secundă, peisajul fu cuprins de o lumină strălucitoare, aurie și tăcută. Vizorul anti-explozie al lui Niner se activă. Apoi, pământul se zgudui și chiar și la doi kilometri distanță, vuietul fu asurzitor. Păru să dureze câteva secunde. Apoi își dădu seama că auzea două explozii – una la vilă și una sub instalație. Pe măsură ce focul se aprindea și norii de fum chihlimbării se ridicau în aer, droizii care vegheau în afara instalației începură să reacționeze.

— Stai, Fi. Niner înghiți în sec pentru a-și egala presiunea în urechi. Atin, Dar, răspundeți.

— Am fost noi sau tu?

— Amândoi. Sunteți bine, Dar?

— Dinții sunt un pic slăbiți, dar suntem bine.

— Bună treabă cu muniția personalizată. Cred că vila are o nouă piscină interioară.

— Camera rezistă aici... aproximativ. Intrăm.

Liniștea se așternuse peste zonă. Era ca și cum toată lumea aștepta următoarea mișcare. Fi mută pachetul de cinci celule energetice puțin mai aproape de el. Niner își îndreptă *Deece*-ul pentru a observa mai bine partea din față a vilei și văzu droizi care se agitau și un ofițer Umbaran cu binoclul care scruta câmpurile de

la stânga la dreapta.

— Gata, sergent.

— Așteaptă.

Câțiva droizi ieșiră pe ușa fermei. Dacă Niner nu ar fi văzut planurile, nu ar fi crezut niciodată ce se ascundea înăuntru și sub peretele din lemn, convingător de ponosit. Etain stătea într-o parte a sa.

— Doamnă, ar fi bine să vă feriți și să vă adăpostiți.

— Sunt bine, spuse ea. Se uită cu nostalgie la pușca Trandoshană cu proiectile de șoc. Anunță-mă când e nevoie de mine.

Vocea lui Darman îi întrerupse prin comunicator.

— Suntem pe cale să intrăm prin capacul de scurgere, spuse el. E timpul pentru distragerea atenției, sergent.

— Am înțeles. Îngenunche lângă Fi și îl atinse pe umăr. Trage câteva salve puțin înainte de hambar. Doar ca să îi salutăm. Apoi, trage în voie.

Fi abia dacă se mișcă. *Sunetul* caracteristic al celulei energetice fu urmat de o minge de foc și de o fântână de lemn sfărâmat. Hambarul ploua înapoi pe pământ, arzând în timp ce cădea.

— Oops, spuse Fi.

Asta atrase în mod clar atenția droizilor. Șase dintre ei formară o linie și începură să mărșăluiască pe teren. Fi se dezlănțui. Niner simțea zgomotul în pieptul său, în timp ce șrapnelul droizilor ploua peste ei și focurile de armă trecură pe deasupra capetelor lor. O bucată mare de metal zbură într-un arc de cerc: Niner o auzi fâsâind prin aer și răcindu-se în timp ce cădea. Nu văzu unde aterizase, dar era aproape. Vizorul său de noapte văzu stropii de șrapnel sub forma unor picături de ploaie neregulate de un alb strălucitor. Câteva tinichele reușiseră să scape, iar Niner doborî două cu grenadele.

Următorul rând de droizi avansă. Fi trăgea în rafale scurte; Niner elimina tot ce mai rămânea în picioare. Șrapnelul metalic fierbinte continua să plouă peste ei. În ritmul de foc al E-Web-ului, avea să rămână fără proiectile dacă pur și simplu le risipea, iar ei erau la doar câteva minute de luptă. Doborâră în jur de douăzeci de droizi. Asta însemna că mai erau cel puțin 20 în interiorul instalației. Apoi, tinichelele încetară să mai vină. Câmpul era tăcut, dar în urechile lui Niner răsună la fel de tare ca și cacofonia bătăliei.

— Nu-mi place când își dau seama ce se întâmplă, spuse Fi. Gâfâia din cauza efortului. Vor sta liniștiți.

— Dacă sunt doar vreo douăzeci, eu zic să intrăm acum.

— Să ne asigurăm că nu vor sosi oaspeți. Niner deschise comunicatorul de lungă distanță. *Majestic*, aici Omega, terminat. *Majestic*...

— Te auzim, Omega. A fost un adevărat foc de artificii. Ai ceva pentru noi?

— *Majestic*, o țintă în plus pentru tine. Aveți contact vizual între țintele *Greenwood* și *Boffin*?

— Dacă ai o telecomandă la care să ne conectezi...

Niner își desprinsе rucsacul și scoase o telecomandă, eliberând-o în aer.

— Droizi, forță estimată nu mai mult de cincizeci. Dacă se îndreaptă spre noi, fă-mi o favoare și strică-le ziua, bine?

— Recepționat, Omega. Care este situația?

— Am pătruns în instalație și mai avem 20 sau 30 de droizi și un număr

necunoscut de persoane ascunse acolo.

— Mai spune o dată?

— Doi din echipa noastră sunt înăuntru. Au intrat prin sistemul de drenaj.

— Băieți, nu mai aveți repulsoare?

— Gândul ne-a trecut prin minte.

— Bine, niște artificii vin spre tine, Omega. Vă informăm că avem încă o navă a Uniunii Tehnologice în apropiere și ne așteptăm la un răspuns când vom porni laserele.

— Aveți grijă unde trageți, spuse Niner. Omega, terminat.

În afară de ticăitul metalului care se răcea, era liniște. Chiar și pălăvrăgeala și fluierăturile speciilor nocturne de pe Qiilura se opriseră. Fumul plutea pe câmp din hambarul distrus.

— Sunteți bine, doamnă? spuse Fi.

Niner aruncă o privire în jur și se aștepta să o vadă pe Etain în vreo stare de suferință, dar nu era așa. Era îngenuncheată în iarbă, alertă, ca și cum ar fi ascultat ceva. Apoi, o altă explozie uriașă zgudui pământul la nord de ei. Etain închise ochii.

— Doamnă?

Ea scutură scurt din cap ca și cum și-ar fi slăbit mușchii înțepeniți ai gâtului.

— Sunt bine, zise ea. Doar că m-a solicitat mai mult decât mi-am imaginat.

— Ce anume?

— Devierea tuturor acestor resturi. Droizii fac o mizerie teribilă când explodează.

Niner habar n-avea despre ce vorbea. Abia când se întoarse văzu foaia de metal zimțată de un metru lungime chiar în spatele lui. Aproape că îi dăduse o tunsoare nedorită. Etain reuși să schițeze un zâmbet.

— Știți să deschideți și ușile, doamnă? întrebă Niner.

* * *

Darman și Atin priviră prin camera căptușită cu plastoizi și deciseră să nu-și scoată căștile.

— Asta este o modalitate de a afla dacă poate trece vreun nanovirus de filtrele măștilor noastre, spuse Atin.

Darman verifică dulapurile, căutând capcane și alte surprize.

— Nu mă simt încă mort. Oricum, ei nu lasă lucrurile astea să zacă pe aici. Probabil că vor fi sigilate în ceva.

Verifică camera. Era exact ca o stație medicală de pe Kamino, cu excepția faptului că era construită complet din plastoid ceramic. Unele dintre dulapuri aveau fațade transparente; putea vedea rafturi de fiole în ele. În mijlocul încăperii se afla o cabină sigilată separată, de la podea până la tavan, cu o cutie de mânuși în ea. Aceasta era goală. Exista, de asemenea, un dulap frigorific plin de flacoane și cutii mici. Nu avea nicio idee despre ce ar putea fi virus viu și ce ar putea fi prânzul tehnicianului de laborator, și nu avea de gând să deschidă totul pentru a afla. Acesta era un alt caz de utilizare a lui A pentru *abundență*.

— Având în vedere că nu sunt suficient de buni pentru a eticheta aceste lucruri cu un craniu și oase încrucișate, voi pune un dispozitiv de implozie în fiecare cameră, pentru a fi în siguranță. Își trecu mâinile peste pereți, testând dacă există

semne de substructuri metalice care ar putea să-i blocheze semnalul. Afișajul căștii arată zero de la senzorii mânușilor sale. Verifică în comunicator pentru a se asigura că poate primi un semnal de afară. Aici Darman. Recepționează cineva, terminat?

— Aici Fi.

— Camera interioară este liberă. Pun încărcăturile și apoi ne vom deplasa în restul clădirii.

— Ne apropiem de front. S-a făcut liniște aici și credem că mai aveți până la treizeci de tinichele ca și companie.

— Tu ești cel care scutură pământul?

— *Majestic.*

— E bine de știut că nava este aici.

— Plecăm de pe canalul de comunicație al căștii, apropo. Asigură-te că ne lași semnalul vizual.

— Vă vom anunța dacă ne va strica ceva concentrarea. Darman, terminat.

Îi arată lui Atin un deget mare în sus și scoase încărcăturile de implozie din rucsac. Putea improviza majoritatea dispozitivelor, dar acestea erau speciale, garantate să creeze o minge de foc și o undă de șoc la o temperatură atât de ridicată încât ar fi distrus nu numai tot ce se afla pe o rază de o jumătate de kilometru, ci și orice microorganism și virus, de asemenea. Erau dezamăgitor de mici pentru o asemenea putere distructivă masivă, puțin mai mici decât o telecomandă obișnuită.

Darman mai avea încă două. Era exagerat, dar exagerarea îl făcea să se simtă mai în siguranță. Luă cutiile cu capac din frigider și testă greutatea fiecăreia – cu mare atenție – înainte să găsească una mai ușoară, care sugera că era pe jumătate goală. O așeză pe masă, își ținu respirația și scoase ușor capacul. Conținea câteva tuburi metalice cu capace sigilate și suficient spațiu pentru unul dintre dispozitive. Așeză cu grijă explozibilul înăuntru și puse la loc recipientul.

— Ai grijă, spuse Atin, indicând cutiile.

— Voi avea. Găsi o altă cutie ușoară și aruncă o privire înăuntru. Gata. Și dacă se apucă să caute, s-ar putea să se oprească după ce găsec unul dintre dispozitive.

Închise ușa frigiderului.

— Asta nu va reduce cu nimic explozia, nu-i așa? întrebă Atin.

— Nu pentru ca tu să observi, crede-mă.

— E timpul pentru turul clădirii, atunci.

În dreapta ușii se aflau panouri de stare, setate să avertizeze sistemul de monitorizare în cazul în care camera era deschisă, iar un buton de mărirea unei mâini era marcat cu *ÎNCHIDERE DE URGENȚĂ*, o măsură de precauție inteligentă în cazul în care se manipulau viruși mortali. Deschiderea ușii ar fi anunțat faptul că au intrat în clădire. Atin veni aproape și desfăcu cu grijă placa de control, apoi scoase un dispozitiv disruptiv de mărirea unui stilou și îl ținu la distanță de circuitele expuse. Era cam aceeași tehnologie ca un mini impuls electromagnetic, doar că avea un impuls mai puțin puternic. Nimeni nu dorea ca un impuls de putere maximă să se declanșeze la câțiva centimetri de afișajul căștii, fie că era sigilată casca sau nu.

— Următorul big bang, spuse Atin. Atunci ar putea să creadă că tocmai au primit o lovitură.

Pământul se zgudui din nou, iar Atin atinse dispozitivul de panoul de control. Luminile de stare se stinseră; ușa scoase un suspin când își pierdu sigiliul de vid de siguranță. Un gol vertical subțire se deschise în ceramica netedă. Sunetul pătrundea

acum din exterior: explozii, strigăte ale ofițerilor, răspunsurile ocazionale monotone ale tinichelelor. Se dădu înapoi și îi făcu un gest lui Darman.

Spațiul era suficient de mare pentru a admite un endoscop plat, precum și ghearele berbecelui. Acesta strecură cu grijă sonda și verifică imaginea pe care o primea. Luminile coridorului pâlpâiau. Nu exista nicio mișcare.

— Eu forțez ușile, iar tu rămâi în așteptare. Voi fi gata să arunc o grenadă cu impuls electromagnetic și una paralizantă.

— Ambele? spuse Atin.

— Da, nici eu nu vreau să irolesc, dar avem pe aici niște ființe și câteva tinichele.

Darman înfipse ghearele berbecelui în deschizătură și le blocă la locul lor. Era mai incomod să-l configureze ca un desfăcător decât ca un simplu berbec, dar nu voia să o arunce în aer. Pompă cu furie mânerul dispozitivului. O forță de opt tone metrice împinse încet ușile în exterior. Atin verifică din nou afară cu endoscopul, apoi ieși prin deschizătură cu *Deece*-ul ridicat.

— Liber.

Darman demontă berbecelul și îl agăță în grabă înapoi în chingile sale.

— Cameră cu cameră, atunci. E timpul pentru *Casa Uciderii*.

Era ceva ce făcuseră de foarte multe ori înainte. De fiecare dată când intrau în *Casa Uciderii* de pe Kamino pentru exerciții, pereții și ușile erau reconfigurate. Uneori știaau ce urmau să găsească, iar alteori era ca o adevărată *curățare a casei*, o succesiune de surprize neplăcute pe care trebuiau să le ia așa cum veneau.

Dar miza era mult mai mare acum decât viețile lor individuale.

Atin făcu un gest spre stânga. Coridorul interior era un inel cu uși care ieșeau din el și un singur pasaj spre intrarea din față. Cel puțin nu existau scări sau turbolifturi de parcurs. Se deplasară aproape spate în spate, oprindu-se la un colț pentru a trece sonda endoscopică suficient pentru a verifica.

— Oh, Doamne, spuse Atin, chiar în momentul în care primul droid se întoarce și explodează.

Darman auzi zgomotul picioarelor de metal exact din direcția opusă și, pentru o clipă înghețată, se trezi uitându-se prin lunetă la un ofițer Umbaran foarte surprins. Darman trase. La fel și Atin. Amândoi continuară să tragă fiecare în capătul său de coridor.

— Bine, planul D, spuse Atin. Niner, suntem blocați aici, terminat.

— Ne concentrăm focul pe front.

Vocea lui Niner se întrerupse pe un fundal de explozii atât apropiate, cât și îndepărtate. Acesta era motivul pentru care lui Darman nu-i plăcea să aibă un comunicator deschis pe patru căi în timpul unui angajament. Zgomotul și pălăvrăgeala erau copleșitoare.

— S-au retras înăuntru. Dar nu iese nimeni.

— Încă nu am localizat-o pe Uthan.

— Puteți să mențineți poziția?

— Vezi unde suntem? Coridorul din partea de vest, în stânga intrării.

Atin goli un încărcător în doi droizi care apărură de după colț. Apoi nu mai fu niciun zgomot, cu excepția găfâielilor lor.

— Dar?

— Tot aici, Niner.

Întors cu spatele la Atin, așteaptă și privi holul lustruit aflat la douăzeci de

metri în față. Erau două uși pe dreapta, niște uși cu balamale neconvenționale. Aruncă o privire spre tavan pentru a localiza pereții de urgență: unul era de cealaltă parte a lui Atin, iar următorul era între ei și camera interioară. Dacă ar fi fost activați, ar fi fost izolați pe ambele părți, încuiați și așteptând să fie luați la țintă. Și atunci oricine ar fi putut intra cu ușurință în camera de biohazard și ar fi putut dezamorsa dispozitivele de implozie. Se pare că cineva avusese aceeași idee în același timp, pentru că se auzi un zgomot și apoi vuietul liniștit al unui motor mic.

Pereții de compartimentare coborâră din carcasele lor.

— Atin, camera! strigă Darman, deși nu era nevoie, și amândoi sprintară înapoi spre cameră.

Peretele era până la nivelul taliei când ajunseră și alunecară în genunchi pe sub el. Se închise cu zgomot în spatele lor. Dintr-o dată fu atât de multă liniște încât Darman știa că un alt perete se închisese undeva de-a lungul inelului, blocându-i înăuntru. Se auzi sunetul unei uși care se deschidea manual, un zgomot real de *clunk-click*, apoi nimic.

— O puăm de la început, suspină Darman. Să vedem ce e pe acolo.

Atin înaintă și scoase luneta. Făcu o pauză, apoi se dădu înapoi pe călcâie și clătină din cap.

— Arată-mi, zise Darman și își schimbă afișajul pe vizualizarea de perspectivă, așteptându-se la un dezastru.

— Cred că se numește ironie.

Darman veni până la el și legă endoscopul la propria sa cască.

Da, *ironie* era un cuvânt bun. Aproape că răsese. Între colț și următorul perete despărțitor, putu vedea două uși, una închisă și una parțial deschisă. Cineva – cineva umanoid – se uita pe după margine.

— Femeile nu arată nici pe jumătate diferit, nu-i așa? spuse Atin. Este cel mai uimitor păr pe care l-am văzut vreodată.

Darman fu de acord. Nu văzuseră multe femei în viața lor, dar aceasta ar fi fost memorabilă chiar dacă ar fi văzut milioane. Părul ei negru-albastru era brăzdat de dungi roșii strălucitoare. Erau prinși în capcană cu doctorița Ovolot Qail Uthan.

Și femeia ținea în mână un pistol Verpin.

Capitolul 17

Nava Uniunii Tehnologice se află în derivă. Evaluarea pagubelor este incompletă, dar nu mai răspunde la foc. Crucișătorul Răzbunarea așteaptă să trimită o echipă de abordaj. Vom continua să oferim sprijin cu tunurile turbolaser pentru echipa Omega.

Comandantul navei de asalt *Majestic* către Comandamentul Coruscant

— Cine a activat sistemele de urgență? Care *di'kut* a apăsător butonul? Spune-mi! se trezi Ghez Hokan strigând. Își abandonase demnitatea. Deschideți peretele ăsta *di'kutla* de compartimentare!

Vocea Căpitanului Hurati era încordată. Se aflau amândoi de partea greșită a primului perete de siguranță, în singurul coridor care ducea neiertător spre intrare, iar ușile principale erau blocate. Era o clădire foarte sigură: și, așa cum spusese Uthan, fusese proiectată să împiedice orice să iasă afară dacă lucrurile mergeau prost. Se descurca bine în acest sens.

— Am fost infiltrați, domnule.

— Mi-am dat seama și singur, *di'kut*. Fu întrerupt de o grenadă care explodează în peretele din față. Cum, în numele lui...

— Nu știu încă, domnule, dar pereții etanși s-au activat pentru că ușile camerei de izolare nu au fost înregistrate în sistem ca fiind închise și au declanșat sistemele de urgență.

— Au rămas deschise, cu alte cuvinte.

— Da.

Hokan se întoarse spre cel mai apropiat droid.

— A văzut cineva la suprafață semne de intrare?

Urmă o pauză.

— Negativ.

Oh, cât de mult își dorea să aibă din nou comunicații decente. După intensitatea și direcția unora dintre explozii, putu ghici că zona era sub tirul tunurilor turbolaser, ceea ce însemna că nava de asalt a Republicii își arătase în sfârșit colții. S-ar putea chiar să fi debarcat mai multe trupe. Dar nu asta era preocuparea lui imediată. Vestea proastă era că cineva reușise deja să intre, și nu pe ușa din față. Nu puteau să intre prin canalizare. *Nu ar fi trebuit să poată intra pe acolo.* Dar se trăgea, iar droizii raportau victime. Erau trupe de comando Republicane în interiorul clădirii.

Hokan nu se crezuse niciodată infailibil, dar cel puțin își imaginase că era excepțional de competent. Închisese instalația și ei tot găsiseră o cale de intrare. Primul său gând fu că Uthan își dorise atât de mult un subiect viu încât fusese pregătită să îi ademenească și să prindă unul, dar asta era ridicol: nu avea mijloacele sau posibilitatea de a ocoli securitatea.

Nanovirusul era în afara razei de acțiune a lui Hokan, în spatele unor pereți etanși care nu cedau. Droizii trăgeau cu răbdare cu blasterele în aliaj. Dar, la fel ca în testul anterior, nu făceau nicio impresie în afară de a încălzi coridorul sigilat la temperaturi tropicale.

— Știm dacă toți pereții etanși sunt coborâți? îl întrebă el pe droid. Legătura de comunicare cu colegii săi îl făcea dintr-o dată mult mai util decât Hurati. Toate?

Hokan încerca să își dea seama dacă avea vreo modalitate de a ajunge la Uthan sau la nanovirus. Panoul de control din biroul din afara coridorului principal arăta roșu pe tot parcursul, dar nu știa dacă să creadă sau nu.

— Toate. Droizi prinși în secțiunile patru, cinci, șapte și doisprezece.

Se simți ca și cum aș fi fost în mijlocul unei încăierări și apoi se trezise tras de lângă adversar. Inamicul nu putea ajunge la el, dar acum nici el nu putea ajunge la ei. Și dacă ușile camerei de risc biologic erau deschise, atunci atât nanovirusul, cât și Uthan se aflau de partea cu trupele de comando a barierei. Dacă reușiseră să intre în instalație, probabil că puteau ieși în același mod.

Peretele din față tresări. Chiar dacă vreun droid ar fi supraviețuit asaltului asupra vilei, cum l-ar fi ajutat acum întăririle?

Hokan se întoarse spre Hurati.

— Poți să intri în sistem și să anulezi controalele de siguranță?

— Voi face tot ce pot, domnule.

Fața lui Hurati spunea că se îndoia de asta, dar că va muri încercând. Se retrase în birou împreună cu Hokan și scotociră prin dulapuri și sertare în căutarea unor instrucțiuni de operare, unelte, orice ar putea fi folosit pentru a deschide pereții etanși. Într-un dulap, Hokan găsi o rangă. Dar marginile ei erau prea groase pentru a putea fi prinse în spațiul subțire dintre cele două secțiuni ale ușii din față sau în marginea inferioară a peretelui etanș. O aruncă pe podea cu frustrare, iar aceasta zdrăngăni pe gresie. Ușile aveau nevoie de o explozie de o anumită amploare. Iar el nu avea artileria necesară.

Hurati îndepărtă capacul de la panoul de alarmă și începu să înfigă experimental vârful cuțitului în labirintul de circuite și întrerupătoare. Hokan scoase sabia de lumină și aplică o lovitură peretelui de compartimentare, mai mult din frustrare decât cu așteptări de succes. *Vzzzmmm*. Aerul căpătă un miros ciudat de ozon, aproape iritant prin intensitatea lui. Se uită fix la suprafața până atunci netedă a peretelui de compartimentare. Exista o adâncitură clară. Mai făcu o trecere cu lama, de data asta mai încet și mai controlat. Își lipi fața de metalul răcit de la o margine și privi cu ochii întredeschiși pe suprafața plană, cu un ochi închis. Da, cu siguranță deforma aliajul. Dar în ritmul ăsta îi va lua ore întregi să treacă. Bănuia că timpul era un lux pe care nu și-l putea permite.

* * *

Ceva se izbi de peretele coridorului.

Darman nici măcar nu auzi focul de armă. Proiectilul Verpin nu fusese niciodată în pericolul de a lovi pe cineva, dar bănuia că ar fi știut dacă ar fi făcut-o.

— Uau, asta da lovitură, spuse Atin. Nu cred că doctorița va veni fără gălăgie, totuși.

— Niner, vezi asta? spuse Darman. Am găsit-o. Așa, pur și simplu.

Se auzi un sunet slab de mișcare în cască. Opri transmisia video. Niner părea aproape relaxat.

— Este primul noroc pe care l-am avut.

— Da, dar are o armă Verpină cu ea.

— Sunt arme fragile și sunt ușor de stricat. Dă-i o sperietură.

— Am pregătit câteva *sperietori*.

— Dacă aveți nevoie de ajutor, vom avea probleme să intrăm. Cred că *toate* ușile de urgență s-au închis ermetic.

— E liniște acolo?

— În afară de faptul că *Majestic* lovește prea aproape de țintă pentru a fi confortabil, da. Nu vrem să distrugem întreaga clădire cu voi înăuntru.

— Poți să te întorci după celălalt berbec și să încerci să forțezi ușile din față?

— Aveți nevoie de noi?

— Vom încerca să o scoatem pe Uthan prin canalizare. Dacă nu reușim, vom trece la planul D.

— Înveselește-te, încă mai ai planuri de la E la Z, spuse vocea lui Fi.

— Într-o zi, Fi, o să-ți dau o palmă zdravănă, spuse Darman.

Atin ridică mâna pentru tăcere. Darman auzi murmurul slab al unei conversații în șoaptă, apoi ușa se trânti și încuietorea pocni. Deci nu era o ușă cu siguranță automată. Uthan avea companie.

— Ea chiar nu mă cunoaște, nu-i așa? spuse Darman și desprinsese câțiva centimetri de bandă termică. Verifică după colț cu sonda, nedorind să își testeze armura împotriva unui arme Verpine. Va fi nevoie de mai mult decât o încuietore pentru a mă ține afară, dragă.

Se lipi de perete. Era aproape de ușă când aceasta se deschise și se trezi față în față cu doi Trandoshani care părură destul de surprinși să-l vadă. Poate că era din cauza armurii. Părea să aibă acest efect. Nu aveau unde să fugă.

Existau momente în care puteai să scoți pușca și momente în care nu, iar *Deece*-urile nu erau prea bune în lupta de aproape dacă nu le foloseai ca pe o bătă. Darman ținti un pumn instinctiv înainte să gândească la ce avea să facă cu explozibilul din mână. Chiar și cu o mânășă blindată, era ca și cum ar fi lovit un bloc de piatră. Trandosianul se dădu înapoi doi pași. Apoi tovarășul său veni spre Darman cu o lamă. Există o secundă sau două de nedumerire înghețată, în timp ce Trandosianul se uita la cuțitul său, apoi la armura lui Darman.

— Atin, vrei să mă ajuți? spuse Darman încet, făcând un pas înapoi cu vibrolama întinsă.

— Ce... Oh.

— Da. *Oh*.

Lucrul bun la o vibrolamă era că nimeni nu ți-o putea smulge din mână, doar dacă nu-ți smulgea brațul cu ea. Trandoshanul păru să se gândească la asta ca la o opțiune înaintea unei fandări lungi, lama armei sale alunecând de pe placa brațului lui Darman. Darman se repezi la Trandoshan cu capul înainte și intră în el, aruncându-l de perete și ținându-l acolo în timp ce încerca să înfigă vibrolama în țesuturile moi. Încercă să ajungă la gât – vase de sânge mari, efect rapid – dar Trandoshanul îi ținu încheietura mâinii strânsă. Darman avu nevoie de toată puterea sa pentru a ține lama inamicului departe de propriul gât. Părea un impas.

Combinezonul e rezistent la înjunghiere. Nu? Nu-l putea vedea pe Atin. Trebui să se concentreze asupra propriei situații dificile și nu ajungea nicăieri cu Trandoshanul. Era timpul pentru una dintre acele tactici *de luptă în bar* pe care Skirata se asigurase că le învățase. Darman își zgârie cizma de-a lungul tibiei Trandoshanului și o coborî cu putere pe laba piciorului. Asta îi oferă fracțiunea de secundă de care avea nevoie pentru a slăbi strânsoarea pe încheietura mâinii sale și înfipse vibrolama până la mâner, iar și iar, fără să fie sigur de ceea ce lovea, dar

observând că Trandoshanul țipa și că țipetele deveneau treptat tot mai slabe.

Skirata avea dreptate. Să înjunghii pe cineva era un mod lent de a ucide. Își apăsă antebrațul pe gâtul Trandoshanului și îl ținu prins în timp ce aluneca pe perete. Darman îl urmă până jos și, în cele din urmă, îngenunche pe pieptul lui pentru a se asigura că nu se mișcă în timp ce îi înfigea lama sub maxilar și peste trahee. Așteptă să se oprească din mișcat, apoi se ridică în picioare și îl văzu pe Atin stând deasupra celui alt Trandoshan, încă înjurând. Era mult sânge, și nu părea să fie al lui Atin.

— M-aș fi putut lipsi de această întrerupere, spuse Darman.

— Îți strică concentrarea, spuse Atin. Unde am rămas?

— Eram pe cale să folosesc cheia mea universală.

Darman recuperează panglica de explozibil de pe podea, o șterse pe mânecă și o așeză împreună cu detonatorul pe încuietoare. Se mută rapid pe partea balamalei, iar Atin scoase blasterul Trandoshan cu particule accelerate pe care nu voise să îl abandoneze.

— Atin, trebuie *capturată în viață*, îți amintești?

— Are companie.

— Atunci, asigură-te că trebuie să îl folosești. Dacă ar fi vrut să o dezintegreze, ar fi spus. Darman scoase grenada paralizantă și mini pulsul electromagnetic: s-ar putea să aibă și droizi acolo. Jonglă cu ambele sfere într-o singură mână.

— Bine, arunc în aer încuietoarea și arunc astea. Sunt la pământ pentru cinci secunde. Eu o iau pe Uthan și tu împuști orice altceva mai mișcă.

— Am înțeles.

— *Acoperă-mă*.

Ușa explodează, aruncând o ploaie de așchii de kuvara, iar Darman se aplecă în față și aruncă *surprizele*. O lumină albă orbitoare de trei sute de mii de lumeni și 160 de decibeli de zgomot dur inundară încăperea timp de două secunde, iar Darman intră înainte să-și dea seama, ținându-l pe Uthan lipit de podea în timp ce Atin pompa blasterul cu particule accelerate prin cameră.

Praful și fumul se așezară. Darman o încătușase pe Uthan. De fapt, nu-și amintea că o făcuse, dar asta era din cauza adrenalinei. Dintr-un motiv oarecare, se așteptase la o luptă, dar ea scotea pur și simplu un geamăt ciudat și incoerent. Se obișnuise cu reziliența lui Etain. Uthan era un om obișnuit, neantrenat, nepriceput și – în afară de intelectul ei – deloc specială.

Darman luă arma Verpină și o ținti spre un perete. Acesta făcu un foarte slab zgomot, apoi se bloacă. Niner avea dreptate. Armele Verpine erau ușor de stricat, sau poate că mini impulsul electromagnetic îi prăjise temporar componentele electronice.

— Aici Darman. O avem pe Uthan, repet, o avem pe Uthan.

Chiuitul lui Fi îl făcu să îl doară urechile. Niner interveni.

— Am terminat aici?

— Să verificăm dacă nu ne-a scăpat nimic. Atin?

Aruncă o privire peste umăr. Atin ținea în brațe blasterul cu particule accelerate, privind la cele patru cadavre de pe podea. Totul era un pic *dezordonat*, cum ar fi spus Fi. Trei dintre morți erau Trandoshani, iar al patrulea era o tânără roșcată care nu mai era nici frumoasă, nici măcar recunoscutibilă. Darman se întrebă dacă fata era fiica lui Uthan. Apoi avu un alt gând.

— Câți angajați aveți aici, doamnă? Își dădu casca jos și o întoarse pe femeie astfel încât să fie față în față. Câți?

Uthan păru că-și recapătă calmul.

— Mi-ai ucis asistenta.

— Avea un blaster, spuse Atin, aproape pentru sine.

Darman o scutură.

— Doamnă, voi detona foarte curând o mulțime de muniție sub această clădire, iar personalul dumneavoastră, dacă aveți vreunul, va fi oricum mort.

Ea se holbă la fața lui, părând total distrasă de el.

— Ești cu adevărat o clonă?

— Mi-ar plăcea să spun că sunt singurul și unicul, dar știi că nu sunt.

— Uimitor, spuse ea.

— Personalul?

— Încă patru. Sunt doar savanți. Sunt civili.

Darman deschise gura, iar vorbele lui Kal Skirata apărură din nou fără să fie solicitate.

— Nu toți soldații poartă uniforme, doamnă. E timpul ca și acei savanți să-și asume responsabilitatea pentru rolul lor în efortul de război.

Da, era ceva personal. Războiul nu poate fi mai personal decât un virus care te vizează în mod special pe tine și pe frații tăi.

— Aici Darman. Sergent, membrii personalului lui Uthan sunt și ei undeva în clădire. Ce vrei să faci? Îi recuperăm și pe ei?

— O să verific cu *Majestic*. Așteptați o clipă. Legătura lui Niner se întrerupse pentru câteva momente, apoi reveni la viață. Nu, nu este necesar. Scoateți-o pe Uthan și anunțați-ne când aveți de gând să detonați.

— Nu făceau decât să execute ordinele, spuse Uthan.

— La fel și eu, spuse Darman, și o legă, îi puse căluș și cagulă cu o frânghie recuperată de la parașută și o secțiune de prelată.

Își puse casca la loc și o ridică pe umăr. Avea să fie o treabă grea să o ducă prin acele tuneluri. Atin îl urmă.

Alunecară din nou în canal. Darman speră că vor putea găsi drumul înapoi la suprafață fără Jinart ca ghid.

* * *

Hokan simțea cum sudoarea îi înțepă ochii. Își retrase sabia și examinează adâncitura substanțială din peretele de protecție. Nu era suficient de adânc sau de rapid, și știa asta. Era o activitate grea. Nu-i era de prea mare ajutor lui Hurati, așa că își descărcă frustrarea pe aliaj și tot ce păru să reușească era să facă atmosfera stătută și mai fierbinte și mai sufocantă. Apoi auzi un șuierat de aer și se întrebă dacă nu cumva era vorba de o spărtură, dar nu era așa. Era Hurati.

Hokan alergă cei câțiva pași de-a lungul coridorului până la birou. Se temu că tânărul căpitan se electrocutase și, fie că voia să recunoască sau nu, chiar îi păsa ce se întâmpla cu el. Dar Hurati era intact. Era aplecat peste birou, cu ambele mâini sprijinite pe suprafață, cu capul plecat, cu umerii tremurând. Apoi își ridică privirea, iar fața lui era un zâmbet mare și transpirat. O picătură de transpirație îi curse pe nas și rămase acolo o clipă, înainte să o îndepărteze cu degetul.

— Verificați tabloul de bord, domnule.

Hokan se întoarse și verifică. Modelul neschimbat de lumini roșii devenise

acum un model de roșu și verde.

— Pereții 2, 6 și 9, domnule, spuse el. Acum pot să deschid și restul. A trebuit să încerc fiecare secvență. Sunt o mulțime de permutări. Clătină din cap și se întoarce la a împunge cu grijă o bucată de placă de circuite cu vârful cuțitului său. Totuși, vor fi doar întredeschise.

— Mai bine decât să fie închise ermetic.

În timp ce Hokan privea, luminile se schimbă de la roșu la verde, una câte una, iar un curent de aer rece îi lovi fața. Ușile din față se deschiseseră.

Hokan se așteptă ca o rafală de rachete sau de blastere să le străpungă, dar tot ce intra fu aerul tăcut, răcoritor și cu miros de foc al nopții.

— Hurati, spuse Hokan. În acest moment, nu aș putea să te iubesc mai mult nici dacă ai fi propriul meu fiu. Amintește-mi că am spus asta într-o zi.

Își scoase blasterul și o luă la fugă pe coridor, trecând pe lângă droizi, împiedicându-se de plăcile de metal sfărâmat și de cadavrul unui Umbaran, și intra în camera în care o lăsase pe Uthan cu gărziile ei Trandoshane. Se așteptase pe jumătate să o vadă zăcând moartă pe podea cu ei. Într-un fel, sperase asta, pentru că ar fi însemnat că Republica nu-i furase expertiza. Dar ea dispăruse. Luă arma Verpină și testă încărcătura: arma scoase un șuierat slab și apoi ticăi. Fie că Uthan nu reușise să tragă niciun foc de armă, fie că folosiseră o grenadă cu impuls electromagnetic. Hokan merse pe coridorul care ducea spre camera de risc biologic, oprindu-se pe drum pentru a verifica interiorul camerelor de pregătire și al dulapurilor de depozitare, având grijă la capcane. În timp ce deschidea o ușă, auzi scâncete în întuneric. Aprinse lumina.

Ceilalți patru membri ai echipei de cercetare a lui Uthan – trei bărbați tineri și o femeie mai în vârstă – erau înghesuiți într-un colț. Unul dintre bărbați ținea un blaster, dar țeava acestuia era îndreptată spre podea. Clipiră la Hokan, încremeniți.

— Rămâneți aici, spuse el. S-ar putea să fiți tot ce a mai rămas din programul conceperii virusului. Nu vă mișcați.

Păreau să existe puține șanse ca ei să o facă.

Când Hokan ajunse în camera centrală, singurul semn că se întâmplase ceva neplăcut era că scurgerea din centrul podelei era acum un spațiu gol, carbonizat. Se uită pe pereți, pe rafturi și pe dulapuri. *O greșeală.* Făcuse o greșeală, o neglijență teribilă. Nu-și făcuse timp să verifice cum arătau containerele cu viruși sau câte erau. Putea să vadă golurile de pe rafturi prin ușile transparente; trase de mânere, dar acestea erau încă blocate. Fugi înapoi pe coridor și îl luă pe unul dintre tinerii din echipa lui Uthan.

— Știi cum arată nanovirusul?

Băiatul clipi.

— Are o structură bazată pe...

— Idiotule. Hokan îl trase cu ferocitate spre el. Cum arată *containerul*? Câte sunt? Haide. Gândește.

Îl ridică în picioare și îl târî pe coridor până în camera de risc biologic.

— Arată-mi.

Băiatul arată cu degetul spre un dulap simplu.

— Paisprezece fiole de aliaj acolo, în propria lor cutie sigilată în vid.

— Deschide-o și verifică.

— Nu pot. Uthan are toate codurile de securitate și cheile.

— Este posibil ca inamicul să o fi deschis și să o fi închis din nou?

— În mod normal, aş spune că este imposibil, dar îmi amintesc că am crezut că este imposibil să pătrundă cineva în această clădire.

Gaura în care fusese scurgerea era acum o urmă zimţată de gresie pârjolită, spartă şi de ramă metalică răsucită. Hokan se uită în gol şi văzu resturile.

Pentru o clipă se întrebă dacă avea de-a face cu fiinţe umane şi nu cu o formă de viaţă bizară, necunoscută. Ştia unde plecaseră. Acum trebuia să-i vâneze şi să-i împiedice să o ia pe Uthan de pe planetă cu tot ce mai rămăsese din proiectul nanovirusului. Dacă o mână de soldaţi clone reuşise asta, aproape că îi era frică să se gândească la ce ar putea face milioane de oameni.

Capitolul 18

Niciodată nu aveți cunoștințe perfecte în luptă, domnilor. Este ceea ce noi numim ceața războiului. Poți să stai să te îngrijești cu privire la ceea ce este real și ceea ce nu este, sau poți realiza că nici inamicul nu are habar și trage câteva focuri de armă cu efect psihologic. O armată cu adevărat măreață este cea care trebuie doar să zornăie sabia pentru a câștiga un război.

Sergentul Kal Skirata

— Omega către *Majestic*. *Recepție, recepție, recepție*. Încetați focul.

Niner așteaptă câteva secunde înainte să se miște. În nord-vestul instalației fuseseră copaci care nu mai erau acolo. Nu-ți puteai pune viața în joc pe precizia sprijinului de artilerie. Se lăsă pe burtă și se sprijini pe coate pentru a verifica zona, mai întâi cu vizorul binocular și apoi prin luneta armei sale DC-17. Nimic nu se mișca, deși oricum nimeni cu bun simț nu s-ar fi prezentat într-o ușa puternic luminată.

Instalația era acum complet dezbrăcată de carcasa sa de fermă din lemn, iar ușile din aliaj erau larg deschise. Pentru câteva secunde, Niner aproape că se așteptă să-i vadă pe Darman și pe Atin ieșind în curte, iar Kal Skirata să strige *sfârșitul exercițiului*. Dar nu mai erau exerciții, iar noaptea nu se terminase, nici pe departe.

În spatele lui, Fi trecu la *Deece* și îndreptă luneta atașată spre intrare, așteptând să elimine orice persoană suficient de nebună ca să iasă. Niner nu fu sigur că Fi ar sta pe gânduri dacă ar ieși cineva, chiar și cu mâinile ridicate.

— Dar, Atin, puteți confirma poziția?

Niner așteaptă.

— Într-un loc negru ca smoala și urât mirositor și târând după mine o femeie semiconștientă, spuse Atin.

— Sună ca o distracție în club, spuse Niner, deși nu avea nicio idee despre cum era cu adevărat un club de noapte și probabil că nu avea să știe niciodată. Comentariul sări în subconștientul său. Uthan este rănită?

— S-a săturat Dar de ea că se tot zbătea și a sedat-o.

— Cât timp mai e până la detonare?

Zgomote înăbușite umplură casca lui Niner. Se părea că Atin discuta cu Darman fără comunicator. Poate că-și scosese casca pentru a bea niște apă. O femeie scotea zgomote incoerente, iar Niner auzi clar vocea lui Darman:

— Taci din gură, da?

Nu avea nevoie de un medic pentru a verifica nivelul de stres al lui Dar.

Atin reveni pe legătură.

— În ritmul ăsta, o jumătate de oră.

— Fi, cât de repede ai putea să acoperi un kilometru chiar acum?

— Fără încărcătură și motivat corespunzător? Cam trei minute.

Acum, timpul era cel care le dădea bătăi de cap. Trebuiau să-i țină pe cei care se aflau în clădire acolo unde erau până când Darman era în poziția de a detona dispozitivul de implozie. Niner se întrebă cât de mult putea aștepta *Majestic* și cât

timp avea să treacă până să aibă și mai multă companie. Se hotărî să întrebe.

— Aici Omega, *Majestic*. Ce face nava de război a Uniunii?

— Stă în stînga noastră și fumegă puțin, Omega.

— Ați fost ocupați.

— Dacă vom și fi mai ocupați, vă vom anunța. Trimitem nava de luptă acum.

Vă va aștepta când veți ajunge la punctul de extracție.

Niner se târî înapoi spre poziția lui Fi și îl împunse.

— Ai putea la fel de bine să pornești spre punctul de extracție chiar acum cu Etain. Eu pot să mențin această poziție.

— Nu.

— Pot să-ți dau un ordin?

— S-ar putea să-ți spun *sergent*, dar în acest moment te ignor.

Etain apăru de cealaltă parte a lui Fi, împreună cu Jinart.

— Ce se întâmplă?

— Nava de luptă e pe drum. Sugerez ca tu și Fi să mergeți să o întâmpinați.

— Unde e Darman?

— La aproximativ cincizeci de metri în tunel. E greu de parcurs.

— Este în continuare cea mai rapidă cale de a trece prin vizuină, spuse Jinart.

În afară de a-i dezgropa.

— Să sapi prin cinci metri de pământ fără unelte electrice sau explozibili va dura mult timp. Niner se întoarse spre Etain. Puteți face ceva, doamnă?

Etain își împinse părul încâlcit de pe față.

— Dacă Jinart poate găsi punctul cel mai puțin adânc al tunelului, pot încerca să despart pământul. Dacă îmi explici ce trebuie să se întâmple, îmi pot imagina asta. Cu cât îmi pot imagina cu mai multă acuratețe, cu atât mai mari sunt șansele de a pune Forța în acțiune. Trebuie să *văd* în mintea mea ceea ce se întâmplă.

— Pot să le găsesc poziția, spuse Jinart.

— Vă rog să vă aduceți și sabia, doamnă, spuse Fi. Dar folosiți-o doar dacă ratați cu asta.

Îi înmână blasterul său, iar Etain îl puse la centură.

— M-ai convins.

Jinart era rapidă. Lui Etain îi fu greu să țină pasul cu ea când alerga în patru labe, cu botul în pământ. Adulmecările ritmice ale Gurlaninului erau în contrapunct cu respirația găfâită a lui Etain. Se mișcau într-un tipar de căutare pătrat pe câmpul de la est de instalație, încercând să localizeze exact secțiunea de tunel pe care o luaseră Darman și Atin. Etain îl putea simți pe Darman acum. Erau aproape.

— Urmărești mirosul? găfâi Etain.

— Nu, ascult ecouri.

— Cu nasul?

— Este treaba mea unde îmi țin urechile. Jinart se opri și își înfipse botul în pământ cu câteva sforăituri scurte și puternice. Poftim. Sapă aici.

— Sper că știu că suntem chiar deasupra lor.

— Nu suntem. Sunt la vreo zece metri în spate. Dacă ai excava unde sunt, i-ai putea îngropa complet.

Etain nu era sigură dacă Jinart făcea o remarcă generală despre procedura de salvare sau dacă făcea un comentariu despre competența ei. Nu-i păsa. Darman era acolo jos și avea nevoie de ajutorul ei. Și Atin era acolo, dar gândul la Darman o concentra pentru că... pentru că era un *prieten*. Aproape că și-l putu imagina

sfātuind-o că sentimentalismul era un lux pe care Comandantul nu și-l putea permite niciodată.

— Încep, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru Jinart.

Etain îngenunche de o parte și de alta a liniei tunelului și își așeză mâinile pe sol. Când închise ochii, vizualiză tunelul, văzându-i pereții denivelați, cu rădăcinile copacilor ieșind din ei ca niște frânghii înnodate. Văzu pietrele mici și urmele de lut chihlimbariu. Apoi concentrarea ei deveni mai intensă. Văzu rădăcini mai mici, apoi grăunțe individuale de minerale și nervuri de material organic. Își simți respirația încetinindu-se, schimbându-se, ca și cum plămânii nu se mișcau în interiorul ei, ci mai degrabă aerul din afara corpului ei apăsa și se relaxa, apăsa și se relaxa, încet și ritmic. Și văzu în sfârșit spațiul din jurul fiecărui grăunțe microscopic. Nu era gol. Era invizibil, dar nu era vid. Etain îl simți. Îl controla la un nivel fundamental, subatomic. Putea simți presiunea în tot corpul ei. Acum tot ce trebuia să facă era să îi dea formă.

În părțile laterale ale tunelului, își imaginează că spațiul se subțiază și se reduce, compactând pereții și întărindu-i împotriva prăbușirii. Deasupra capului – și acum se simțea ca și cum ar fi fost întinsă pe spate, privind bolta de deasupra ei – văzu cum spațiul se extinde. Grăunțele microscopice se depărtară tot mai mult. Spațiul se strânse pentru a le deplasa. Spațiul curgea apoi în sus pentru a le ridica. Și brusc, spațiul deveni brusc liber. Etain fu conștientă de ceva rece și ușor umed pe dosul mâinilor și deschise ochii. Era îngenuncheată într-un sol fin și sfărâmicios. Arăta de parcă un grădinar răbdător l-ar fi cernut pentru a-l pregăti pentru plantarea semințelor.

Se uita în jos, într-un șanț deschis. Era o linie domoală de pământ de-a lungul ambelor laturi, la fel de curată și regulată ca și cum un excavator ar fi făcut treaba.

— Asta, spuse vocea lui Jinart de lângă ea, a fost cu totul extraordinar. Tonul Gurlaninului era aproape reverențios. *Foarte* extraordinar.

Etain se lăsă pe călcâie. În loc de epuizarea pe care o simțea în mod normal după ce folosea Forța pentru a muta obiecte, se simțea revigorată. Jinart se strecură în șanț și dispăru. Câteva clipe mai târziu, un vizor familiar în formă de T, luminat în albastru, apăru din întunericul de dedesubt și nu o alarmă deloc.

— Întotdeauna va exista o carieră pentru tine în industria construcțiilor, Comandante, spuse Darman.

Ieși din șanț, iar Etain își aruncă brațele în jurul lui fără să stea pe gânduri. Arma ei se lovi de armura lui. Era ciudat să îmbrățișeze ceva ce părea a fi un droid, dar fu copleșită de ușurarea că el reușise. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, brusc stânjenită.

— Da, am fost într-o canalizare, spuse el, plin de vinovăție. Îmi pare rău.

Vocea lui Atin se auzi din tranșee.

— Dar, ai de gând să stai acolo toată noaptea pozând pentru Comandant, sau mă ajuți să ridic asta?

— De parcă aș putea uita, spuse Darman.

După câteva mormăieli și înjurături, cei doi reușiră să ridice un corp bine legat pe marginea șanțului. Etain îi dădu jos cagula și privi fix în ochii pe jumătate închiși ai doctorului Uthan. Ea plutea în derivă, intrând și ieșind din conștiință.

— Cât i-ai dat? întrebă Etain.

— Suficient pentru a o face să tacă, spuse Darman.

Etain speră ca femeia să nu vomite și să nu moară sufocată. Întotdeauna era

un risc în cazul sedativelor puternice. Nu ajunseseră atât de departe pentru a o pierde tocmai acum. Atin se aplecă înainte, iar Darman i-o ridică pe Uthan pe spate.

— Schimburi de zece minute, spuse Atin. Și eu voi număra.

— Sper că merită efortul, spuse Etain.

— Și eu la fel, spuse Jinart. Trebuie să vă croiți propriul drum acum. Eu am făcut tot ce am putut. Amintește-ți de noi, Jedi. Amintiți-vă ce am făcut pentru voi și că așteptăm ajutorul vostru pentru a ne recupera lumea. Onorați acea promisiune.

Jinart o privi pe Etain de sus în jos, ca și cum ar fi măsurat-o. Apoi Gurlaninul își pierdu conturul și redeveni fluid negru, dispărând în tufișuri.

— Când te gândești că aproape am împușcat-o, zise Darman, clătinând din cap.

Se îndreptară spre punctul de extracție, traversând zona remarcabil de lipsită de gdani.

* * *

Ghez Hokan îi alinie pe tinerii cercetători de cealaltă parte a ușii, apoi îi făcu un semn lui Hurati.

— La semnalul meu, spuse el. Stingeți luminile.

— Domnule, dacă speederele au fost distruse, ce vom face?

Lui Hokan i se păru o întrebare neobișnuit de stupidă pentru un ofițer atât de bun, dar poate că se gândea la cât de departe ar putea ajunge civilii neantrenați pe jos înainte să cadă în mâinile inamicului.

— Fugiți, spuse el. Doar fugiți.

Se întoarse spre cei patru biologi, sperând că teroarea îi va grăbi, așa cum se întâmpla adesea.

— Cum te numești? o întrebă pe femeie.

— Cheva, spuse ea.

— Ei bine, Cheva, când se stinge lumina, ține-te de mine și fugi ca o nebună, ai înțeles?

— Da.

— Și dacă eu sau căpitanul strigăm *culcat*, te lași la pământ. Ați înțeles?

— Pot să vă asigur că da.

— Hurati, tu rămâi ultimul. Să nu pierzi pe niciunul dintre ei.

Hokan se așteptase la mai multe bombardamente cu turbolaserele. Era liniște afară, dar simțea că vor începe din nou de îndată ce vor ieși. Nu putea să apere o unitate cu ușile blocate. Exista cel puțin o echipă de comandouri inamice acolo. Ultima lui șansă era să fugă cu rămășițele echipei lui Uthan și să îi ascundă undeva. Apoi avea să o caute pe Uthan. Într-un fel sau altul, va salva tot ce va putea din programul nanovirusului. În afară de asta, nu-și făcea planuri.

— Gata, Hurati?

— Gata, domnule.

Hokan își puse casca Mandaloriană, atât pentru confort, cât și pentru protecție.

— Luminile!

Capitolul 19

Așteptăm să preluăm nava de luptă de la Qiilura. Vă înștiințăm că am detectat două nave de război ale Federației Comerțului care se apropie dinspre Brațul Tingel pentru a întări Qiilura. Crucişătorul Răzbunarea se deplasează pentru a ne proteja flancul.

Comandantul navei de asalt *Majestic* către Comandamentul Coruscant

— Aproape am ajuns la un kilometru, spuse Darman. Gata când ești și tu.

Niner își lipi mânușa de partea stângă a căștii. Se temu că devine un tic nervos.

— Bine. Ne vedem la punctul de extracție.

— Lasă-mă câteva minute.

Fi făcu un gest dezinvolt cu degetul mare în sus și își ajustă placa de umăr. Câteva minute i se păreau o veșnicie în acel moment.

— Uau, ce se întâmplă aici? spuse Niner. Darman, stai pe loc. Așteaptă.

Lumina de la ușile din față se stinse, iar vizorul său pe timp de noapte își făcu efectul. I se păru că îl vedea pe Darman sau pe Atin, o altă amintire ciudată acum că efectul stimulentei dispăruse, dar apoi își dădu seama că vizorul cu fantă T care ieșea pe ușă era al lui Hokan. Deschise focul. Ezitarea îl costase o jumătate de secundă, o eternitate, și nu văzu pe nimeni căzând.

Fi lansă o rafală de proiectile cu plasmă și așteptară. Nimic. Apoi urmă o altă rafală de mișcare și cineva strigă *Culcat!* dar cele trei forme nu se aruncară la sol, cel puțin nu până când proiectilele de plasmă nu le loviră.

Fu din nou liniște. Niner făcu o pauză. În timp ce el și Fi începură să înainteze pentru a verifica, cineva se ridică de pe solul crăpat de explozie și sprintă în jurul părții îndepărtate a clădirii. Niner și Fi pulverizară mai multe proiectile și se opriră din nou. Dar nu mai era nicio mișcare.

— Dacă sunt mai mulți în interiorul aceluia hol, sergent, pot să trimit un antiblindat acolo? Nu-mi place să alerg cu droizii pe urmele noastre.

Grenadele standard nu ar declanșa detonatorul termic.

— Dă-i drumul, spuse el. Și apoi setează E-Web-ul să se autodistrugă.

Fi alinie blasterul, lăsându-l puțin mai ușor pe trepidul său. Niner auzi un zgomot ascuțit, ca și cum ar fi pornit un repulsor, dar apoi fu înecat de zgomotul primelor trei grenade lansate și explodate.

Ușa instalației scuipe fum și flăcări negre, rostogolite.

— Asta da *terminarea exercițiului*, spuse Niner, și fugiră.

Alergară pe câmpuri cu gropi, se izbiră de două garduri și intrară în copaci înainte ca Niner să reușească să deschidă comunicatorul și să spună pe nerăsuflăte comanda *dă-i drumul* către Darman.

Strălucirea albă iluminează zona din fața lor cu o secundă sau două înainte ca unda de șoc să-l lovească puternic pe Niner în spate, aruncându-l în față. Gura i se izbi de interiorul vizorului și simți gust de sânge. Când întoarse capul și încercă să se ridice, văzu că Fi era și el întins pe piept, cu brațele în față, cu capul întors spre el.

— Nu, sergent, spuse Fi, care încă părea total mulțumit de viață. *Asta a fost terminarea exercițiului.*

* * *

Ghez Hokan se trezi la pământ, cu motocicleta speeder răsturnată, cu motorul încă în funcțiune. Explozia încă îi răsună în urechi. Îngheță, cu capul acoperit, așteptând focul de tun care se apropia. Dar urmă doar tăcerea.

Se ridică cu greu în picioare și reuși să ridice din nou speederul în poziție verticală. O paletă de direcție era ușor îndoită, dar era în stare de funcționare. Se șterse de praf și apoi se întoarse pe scaunul pilotului.

Își putea vedea mâinile apucând ghidoanele. Mănușa maro de pe mâna stângă părea neagră; era încă umedă. Cheva se agățase de el. Fugise, așa cum îi spusese el. Sângele ei îl împrăștiase când fusese lovită. Avu cea mai apropiată senzație de milă pe care o simțise în mulți ani.

Ajunge cu asta. Te înmoi, omule. Concentrează-te.

— Domnule. Era greu de identificat vocea dintr-un singur strigăt. Hokan se întoarse să verifice, dar nu era cu adevărat decât un singur om care s-ar fi străduit să rămână cu el. Domnule!

Hurati veni din spate și își opri speederul la același nivel cu al lui. Nu avea un al doilea călăreț. Hokan nu fu nevoie să întrebe.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Hurati. Au înghețat când au început să tragă în ei. Nici măcar nu s-au culcat la pământ.

— Civili au tendința de a face asta, spuse Hokan obosit.

— Acea explozie a fost instalația. Judecând după culoare, a fost o implozie la temperaturi înalte. Nu un tun turbolaser.

— Are vreo importanță?

— Nimic nu ar fi putut supraviețui, nici măcar într-un container antiexplozie. Dacă au existat mostre de nanovirus, acum au dispărut.

Așadar, acum nu mai exista niciun nanovirus în mâinile Separatiștilor și nici savanți cu un anumit grad de expertiză în program. Asta făcea imperios necesară recuperarea lui Uthan. Având în vedere raza unui dispozitiv de implozie, se folosiseră de detonatoare de la distanță. Hokan fu ușurat că avea câteva grenade cu impuls electromagnetic în compartimentul de marfă.

— Găsește-i, spuse Hokan.

Nici măcar nu mai putea să le urmărească traseul din sistemul de drenaj. De unde să înceapă? Inamicul trebuia să părăsească Qiilura. Trebuia să aibă o navă pe undeva. Dacă informațiile de pe Geonosis erau un ghid, ar fi avut nave de luptă pentru a extrage și a evacua răniții. Era o planetă liniștită, înapoiată, rurală. Puteai auzi motoarele de la kilometri întregi, mai ales noaptea.

Hokan opri motorul speederului și așteptă, ascultând.

* * *

Etain o simți cu mult înainte să o vadă sau să o audă. Nu reușise să detecteze droizi, sau cel puțin așa credea ea, dar putea simți ceva *mare* care tulbura Forța, și se apropia. Nu era sigură dacă era mecanic sau organic. Și nu transmitea niciun sentiment de amenințare, în afară de o ușoară anxietate.

Apoi, auzi aerul care curgea și zumzetul constant al motorului de propulsie al unei nave. Se opri și își întoarse gâtul. Atin și Darman se opriră și ei.

— Oh, îmi place sunetul ăsta, spuse Darman.

— Ce este?

— Sunetul cu care noi ieșim întregi din haznaua asta. O navă de luptă.

Sunetul era practic chiar deasupra capului. În timp ce Etain scruta cerul nopții, distinse o siluetă printre stele. Nava nu avea lumini de navigație. Se scufunda ușor, motorul său schimbându-și tonul, iar Darman reacționează ca și cum cineva i-ar fi vorbit. Gesticulă și aprobă din cap. Apoi făcu semn cu mâna. Nava de luptă prinse viteză și se ridică mai sus înainte să se îndepărteze.

— Ne-au urmărit după transponderul nostru din comunicator, spuse Darman. Bătrânul și bunul Niner. Binecuvântat să fie pentru că a distrus Teklet.

Atin trase din umeri ca să o ridice pe Uthan puțin mai sus pe spate.

— Trăsura ta, prințesă, îi spuse el, mult mai vesel decât și-l imaginase Etain capabil să fie. Prezența lui se simțea aproape vindecată, dar nu în întregime. Vrei să stai în față?

Uthan își revenise din sedare suficient cât să se strâmbe. Etain își dădu seama că savanta era singura persoană pe care o văzuse vreodată care putea transmite o asemenea furie doar prin contorsionare. Nu-l invidia pe soldatul care trebuia să o dezlege.

— E rândul tău, Dar, spuse Atin.

— Bine.

Părea exaltat, dar și nervos. Etain putea simți asta. Era aproape de sfârșit: reușiseră. Voia să-l întrebe ce avea de gând să facă atunci când se va întoarce la bază, dar putea ghici că asta presupunea mult somn, un duș fierbinte și mâncare. Visele lui erau modeste. Credea că era un exemplu bun de urmat, chiar și pentru un Padawan. Spera doar că va putea deveni un ofițer competent. Își dorea respectul lui Darman.

— Haide, Dar, spuse Atin iritat. Uthan începe să cântărească o tonă. E rândul tău.

— Încearcă asta, spuse Etain și o ridică cu Forța.

Atin se întoarse pe jumătate pentru a verifica ce îi ușura greutatea de pe spate. Darman aproape că îl ajunsese din urmă.

Crack. Atin se aruncă în față. Etain crezu că se împiedicase pur și simplu, dar Darman era acum la pământ, iar ea îi urmă exemplul. Era întins peste Atin, cu pușca ridicată. Atin nu țipa, dar scotea un zgomot ritmic *ah-ah-ah-ah* ca și cum ar fi încercat să înghită aer. Uthan zăcea grămadă pe iarbă.

— Om la pământ, spuse Darman, nefiresc de calm. Etain îl auzi clar: încă avea unitatea vocală deschisă. Sergent, Atin a fost rănit.

Indiferent care a fost răspunsul lui Niner, Etain nu îl auzi. Darman trase rapid și ea văzu proiectilele strălucitoare zburând pe deasupra capului ei.

De ce nu simțise pe nimeni în spatele ei? Pentru că fusese distrasă. *Asta era din vina ei.* Dacă Atin murea, îl va avea pe conștiință pentru tot restul vieții.

Focurile de armă încetară. Se termină în treizeci de secunde. Lumea revenise cumva la cum fusese înainte, cu excepția lui Atin. Era evident că Darman putuse vedea ceva prin vizorul puștii sale, ce Etain nu putea vedea. Îl văzu cum se ridică, aleargă înainte și țintește un obiect de pe sol și își aprinde lampa de pe cască.

— Unul dintre ofițerii lui Hoka, spuse Darman. Un căpitan.

— E mort?

Urmă o singură lovitură.

— Acum este, spuse Darman.

De data asta, Etain nu mai fu la fel de îngrozită ca atunci când Darman îl eliminase pe Umbaranul rănit. Era cuprinsă de grija pentru Atin. Perspectiva ei se schimbase radical.

Atin era acum îngrijorător de tăcut. Când Darman îl întoarse cu grijă pe o parte, avea o gaură spartă în placa de armură, la aproximativ douăzeci de centimetri sub axila dreaptă, din care curgea sânge. Darman luă un recipient mic, alungit, de culoare gri și cu margini rotunjite de la centură și goli conținutul pe jos. Îndesă ceea ce părea a fi un pansament de campanie în gaura deschisă și îl lipi de armură.

— Plecați, spuse Atin. Vocea îi tremura. Mergeți mai departe. Lăsați-mă.

— Nu face pe eroul cu mine sau îți dau o palmă.

— Vorbesc serios. Scoate-o pe Uthan de aici.

— Atin, vrei să taci din gură? Nu las pe nimeni în urmă.

Darman lucra cu toată precizia cuiva care fusese instruit în repetate rânduri în domeniul primului ajutor în luptă. Îi făcu semn din cap lui Etain. Ea apucă mâna lui Atin și o strânse cu putere.

— Iată ce poate face un proiectil Verpin asupra armurii Katarn... Ușor, frate. Am grijă.

Îndepărtă una dintre plăcile coapsei lui Atin, desprinsese secțiunea de combinezon și expuse pielea. Ținea în mână două seringi scurte de unică folosință.

— O să doară puțin, bine? Ușurel.

Darman înfipse ambele ace în coapsa lui Atin într-o succesiune rapidă. Apoi mâzgăli ceva pe casca lui Atin cu un marker și repuse placa de pe coapsă.

Etain se holbă la literele A și Z scrise acum pe fruntea căștii.

— A de la *analgezic*, spuse Darman. Îl întinse pe Atin pe spate. Și Z pentru *agent de control al pierderilor de sânge*. E pentru medici, în caz că nu-l scanează, ca să știe cu ce l-am dozat. Acum, asta ar putea să pară foarte ciudat, dar crede-mă...

Atin era întins pe spate, respirând greu. Darman alunecă peste el, spate la piept, apoi își strecură brațele prin chingile lui Atin și se rostogoliră amândoi, astfel încât el să fie întins dedesubt. Ridicându-se pe brațe, își trase picioarele într-o poziție de ingenunchere și apoi se ridică în picioare, cu Atin fixat pe spatele lui. Se clătină ușor, dar nu căzu.

— Cel mai ușor mod de a ridica și de a căra un om greu, spuse Darman, vocea lui părând un pic încordată.

— Aș fi putut face asta în locul tău, spuse Etain.

— Da, dar e fratele meu. În plus, tu o vei căra pe Uthan.

Etain se simți momentan vinovată că nu verificase ce făcea, dar savanta zăcea în continuare înfășurată, destul de tăcută și, fără îndoială, dezorientată. Etain se aplecă peste ea.

— Haideți, doamnă Doctor, spuse ea.

O apucă să o ridice, dar mâinile ei atinseră ceva rece și umed. Era o așchie zimțată de aliaj de plastoid de culoare gri pal care îi ieșea chiar de sub coaste. Era un șrapnel de la armura lui Atin. Doctorița sângera abundent.

— Oh, nu. Nu asta. Nu asta. Darman, *uite*.

— *La naiba*, după toată această...

— Nu, e în viață.

— Du-o la punctul de extracție. Ar fi bine să aibă un medic la bord.

Dezamăgirea fu bruscă și zdrobitoare. Etain o simți. Aproape că o făcu să se oprească în loc, prea copleșită de nedreptatea lucrurilor ca să se mai miște, dar asta nu îl opri pe Darman, așa că era hotărâtă să meargă și ea mai departe. Disciplina lui absolută era tangibilă. În câteva zile învățase de la el mai multe decât reușise vreodată să învețe de la Fulier. Faptul că fusese la câteva secunde de moarte de atâtea ori o făcuse să înțeleagă lecțiile cu atât mai bine. Etain știa, de asemenea, că fusese creată o legătură care îi va provoca o durere enormă în anii următori. Era mai rău decât să se îndrăgostească. Era un cu totul alt nivel de atașament: era o traumă comună. Maestrul Fulier spunea că poți să te desparți de dragoste, dar Etain știa că nu se putea despărți niciodată de *asta*, pentru că istoria nu se putea schimba niciodată.

O ridică pe Uthan pe spate de propriul braț și o smuci în față până când ajunse confortabil pe umerii ei.

— Hai să ne mișcăm, Darman, spuse ea, și abia dacă își recunosc vocea.

Pentru o clipă, nu mai părea deloc o Padawană Jedi.

* * *

Hokan era încă liber. Niner știa asta. Îl văzuse – sau cel puțin văzuse pe cineva în armura lui – ieșind din clădire. Ofițerul pe care îl împușcase Darman fusese doar un tânăr căpitan. Iar Hokan făcea probabil ceea ce părea să fi făcut și căpitanul mort și îi urmărea după nava de luptă. Salvarea lor s-ar putea dovedi a fi și pieirea lor.

— Încă un kilometru, spuse Fi. Vreo veste despre Atin?

— Nu ți-ai schimbat raza de acțiune a comunicațiilor pe distanțe mari?

— Nu. Este încă o *distracție* pe care nu o pot înfrunța acum.

Niner începu să înțeleagă cum se descurca Fi: omul pur și simplu se deconecta, uneori la propriu. Se întrebă cine sau ce îl învățase să facă asta, pentru că nu era Skirata. Kal Skirata *simțea*, mult prea vizibil uneori.

— Sper că vom avea o desfășurare urbană după asta, spuse Niner. *Rămâi pozitiv. Privește înainte.* Un oraș drăguț, zgomotos, confuz, cu locuri unde să te ascunzi și cu multă apă curentă. Supraveghere. Extracție de date. Ceva ușor.

— Nu, în junglă.

— Ești bolnav.

— Jungla este ca un oraș. Se întâmplă o mulțime de lucruri.

— Ești îngrijorat pentru Atin.

— Taci din gură, sergent. Sunt doar îngrijorat pentru mine, bine?

— Bineînțeles că da.

— De ce nu am lovit toată regiunea asta din spațiu?

— Nu aveam informații. Virusul ar fi putut fi în mai multe locații. S-ar fi putut să nu le fi lovit pe toate și nu am fi știut până nu ar fi fost prea târziu.

— Tocmai când făceam o echipă bună.

— E încă în viață, Fi. Niner începu să meargă cu spatele, jucând rolul de coadă. E încă în viață. Jedii pot vindeca. Darman a făcut tot ce trebuia pentru primul ajutor...

Lui Niner nu îi plăcuse niciodată să fie urmărit în patrule, mai ales noaptea. Îi plăcea și mai puțin când omul din spatele lui strigă *Jos!*. Se lăsă la pământ în iarbă și se uită unde ținea Fi cu *Deece*-ul.

— Speeder, spuse Fi. Ghici cine. Traversează din dreapta spre stânga în față. Trebuie să fie Hokan.

— Poți să-l iei tu?

— Lovitură clară când trece de copaci.

— Atunci nu mai sta degeaba.

Niner numără secunde, urmărind motocicleta speeder cu luneta. Mișcarea speederului în spatele pădurii de kuvara crea un efect stroboscopic. O explozie de energie îi lumină vederea nocturnă și motociclistul fu aruncat de pe vehicul într-un nor de vapori.

— Așa se face, spuse Niner.

Așteptară cele câteva secunde obligatorii pentru a verifica dacă Hokan era cu adevărat la pământ. Nu era nicio mișcare. Niner putea vedea strălucirea ochilor gdanilor din iarbă, semn că cel puțin cineva credea că lupta se terminase și că era sigur să iasă din nou afară. Niner era în picioare, iar Fi era în genunchi când Hokan se ridică din iarbă ca un spectru. Se clătină câțiva pași și își ridică arma.

Niner nu îl auzi trăgând, dar auzi un proiectil fluierând pe lângă el și lovind ceva cu o *pocnitură* puternică. Armele de sfârâmat Verpine erau silențioase și precise. Dacă Hokan nu ar fi fost *lovit* de Fi, atunci Niner ar fi avut aceeași gaură în el ca și Atin.

— Sergent, când îl omor, îmi dai armura lui? întrebă Fi.

— Trebuie să i-o iei personal.

— Chiar aveam nevoie de această motivație. Mulțumesc.

— Încă îl mai vezi?

— Nu...

Un proiectil de blaster lovi iarba la un metru în fața lui Fi și trimise scânteii învârtindu-se. Dușmanul lor nu era o tinichea fără minte sau un Weequay prost. Era un Mandalorian, un luptător înăscut, periculos chiar și atunci când era rănit.

Semăna foarte mult cu ei.

— Crezi că nava aia de luptă ne va aștepta? întrebă Fi.

— Nu după ce o au pe Uthan.

— La naiba. Fi puse atașamentul aruncătorului de grenade și ținti. Poate că nu ar fi trebuit să renunțăm la E-Web.

Noaptea se luminează odată cu explozia. Fi își ridică puțin capul și focul de blaster curse înapoi, la un metru mai departe de țintă decât înainte.

— Tu du-te prin dreapta lui, în timp ce eu îl țin ocupat.

Niner înaintă pe coate și genunchi, cu *Deece*-ul în brațe. Se deplasase cam zece metri când aerul de deasupra lui scoase un zgomot de prăjire și un proiectil de blaster luă capetele cu semințe de pe iarba de deasupra lui. Dacă nu ar fi fost arma Verpină, lucrurile ar fi fost mult mai simple.

Majestic nu va mai aștepta mult timp. Stimulentele își pierduseră complet efectul acum, iar Niner simțea impactul zilelor de tabieturi grele, somn puțin și prea mult zgomot. Își făcu o promisiune chiar atunci. Dacă el și Fi nu plecau de pe Qiilura, atunci nici Ghez Hokan nu o va face. Dar, Mandalorian sau nu, Hokan era doar un singur om, iar în fața lui se aflau doi oameni care erau cel puțin pe măsura lui. Niner nu-l subestima, dar rezultatul final era aproape sigur: mai devreme sau mai târziu avea să epuizeze celulele de energie. Totuși, timpul nu era de partea lor în acel moment.

— Nu e bine deloc, spuse Niner. Darman, sunt Niner. Care este poziția ta?

Darman părea că nu mai are aer.

— Merge încet, sergent. Cam la zece minute de punctul de extracție.

— Întreabă-i dacă vor să mai stea o vreme, da? Îmi iau rămas bun de la Ghez Hokan.

— Îl las pe Atin și...

— Negativ, Dar. Ne putem descurca după ce-i spargem armura. Așteptați.

Fi se avânta în față în căutarea unei lovituri clare. Niner, care nu mai avea răbdare, se uită în jur căutând o acoperire pe care să o folosească pentru a se poziționa în lateralul lui Hokan. Sclipirea unei descărcări de armă îi atrase atenția, dar nu auzi nimic în afară de faptul că Fi începuse să spună ceva prin comunicator și urmă o descărcare foarte scurtă de zgomot ascuțit. Apoi totul deveni tăcut și negru.

Pentru o clipă, Niner crezu că fusese lovit. Nu îl putea auzi pe Fi și nu putea vedea datele din afișaj. În vizorul său pentru timp de noapte nu mai exista nicio imagine verde a câmpului și a copacilor din spatele lui. Dar își simțea coatele bine înfipite în pământ și își simțea *Deece*-ul încă în mâini. Nu simțea durere – dar dacă erai rănit destul de rău, uneori nu simțeau nimic. Îi trebuiră câteva secunde lente pentru a-și da seama că sistemele din casca lui erau complet moarte. Fața îi era fierbinte. Nu primea aer. Își scoase casca și privi prin luneta DC-17-ului său. Luneta cu vedere pe timp de noapte îi surprinse imaginea; Fi își scosese și el casca și avea mâna în interiorul acesteia, apăsând frenetic comenzile.

Grenadă cu impuls electromagnetic, gândi Niner. *Hokan ne-a lovit ca pe droizi.*

Foloseai încărcături cu impuls electromagnetic împotriva droizilor. Dar erau la fel de eficiente și împotriva electronicii delicate atașate la cei vii. Căștile îmbunătățite Katarn, de trei ori mai scumpe decât versiunea unui soldat obișnuit, erau pline de prototipuri de sisteme sofisticate, *vulnerabile*.

Niner se târî încet și cu grijă spre Fi. Câteva lovituri de blaster trecură pe lângă el. Se întinse la pământ, față în față cu el.

— Ne-a prăjit căștile, șopti Fi. Nu au testat cum trebuie chestiile astea?

— Pun pariu că vreun civil a crezut că nimeni nu va folosi așa ceva împotriva celor vii.

— Da, s-ar putea să-l caut când ne întoarcem.

— Ar trebui să se reseteze.

— În cât timp?

— Habar n-am. *Deece*-ul încă lucrează, totuși.

— Atâta timp cât își ridică capul.

— Mi-ar prinde bine una dintre grenadele lui Dar.

— Oricum nu se potrivea cu *Deece*-ul.

— Îl poți vedea?

— Nu... nu, așteaptă. Uite-l.

Niner fu nevoit să urmărească înainte și înapoi de câteva ori înainte să-l zărească pe Hokan prin lunetă.

— Ai vreun dispozitiv exploziv improvizat la îndemână?

— Șase.

— Cât de departe poți arunca?

— Destul de departe.

— Cât de larg poți. Împrăștie-le peste el.

Niner trase focuri de acoperire în timp ce Fi sărea în sus și în jos, lansând micile bombe improvizate și căzând din nou la pământ. Niner preluă controlul

detonatorului.

— Când detonez, o iei pe partea aia și încerci să te duci în lateral față de el.

Fi se rostogoli ușor într-o parte, sprijinindu-se pe brațul drept pentru o pornire rapidă. Niner lovi detonatorul, iar Fi se ridică. Nu se întâmplă nimic. Un proiectil de blaster arse iarba dintre ei, iar Fi se aruncă din nou la pământ.

— Trebuie neapărat să discutăm cu cei de la achiziții despre întărirea echipamentelor electronice, spuse Fi cu blândețe.

— Mi-e teamă că s-ar putea să ne întoarcem la luptele de modă veche.

— Am rămas fără baionete.

— Sergentul Kal ar avea o idee.

— Ai numărul lui la tine?

— Am să țip.

— Ce?

— Nu râde. Omul ăsta e nebun. Dacă va crede că sunt la pământ și grav rănit, nu se va putea abține să nu vină la mine și să-mi taie gâtul.

— Și apoi îi fac o petrecere surpriză?

— Orice care să rezolve *repede* treaba.

— Bine. Dă-i drumul.

Niner își dădu brusc seama că nu știa de fapt cum să țipe. Dar auzise destui oameni teribil de răniți ca să se descurce. Își dădu capul pe spate și slobozi un strigăt.

Capitolul 20

Nu mai știu cine sunt băieții buni. Dar știu cine e inamicul. Este compromiterea principiilor. Pierzi războiul atunci când îți pierzi principiile. Și primul principiu este să ai întotdeauna grijă de camarazii tăi.

Kal Skirata

Nava de luptă era cea mai frumoasă navă pe care o văzuse Darman vreodată.

Apăru la vedere în timp ce el se clătină prin linia de tufișuri și intra în câmpul proaspăt arat. Bulele cabinei de pilotaj străluceau ca un holo despre Orașul Norilor, iar turelele de tunuri aveau simetria celei mai bune arhitecturi Naboo. Îi plăceau chiar și rugina și loviturile de pe aripi.

— Uită-te la asta, Atin, spuse el. Artă pură... Atin?

— ...da.

— Aproape am ajuns.

— ...uh.

Câteva armuri albe de soldat veniră în fugă spre el, cu un Gran în uniformă de medic chiar în spatele lor. Greutatea lui Atin se ridică de pe spatele lui și se luptă să-și elibereze brațele din chingi. Apoi urmă targa, încercând să vorbească cu medicul.

— Proiectil de armă Verpină, în partea dreaptă a pieptului, spuse el. Analgezic, cinci centimetri cubi de...

— Pot să văd, spuse Granul. Bună treabă, soldat. Acum urcă în navă.

Când se uită în jur, trupele o luaseră pe Uthan de la Etain și ea mergea spre nava de luptă, oprindu-se să se uite peste umăr la fiecare câțiva pași. Generalul Arligan Zey coborî din cabina trupelor și își înclină foarte ușor capul în direcția ei. Ea încetini și se opri pentru a-i întoarce salutul. Lui Darman i se păru un salut remarcabil de formal, având în vedere circumstanțele. În spatele acestui tablou de etichetă Jedi se afla o scenă de coșmar, cu medici care lucrau atât la Atin cât și la Uthan, îndepărtând armuri, tăind haine, conectând linii de transfuzie, cerând mai multe pansamente. Era ca și cum ai fi privit două lumi paralele, fiecare dintre ele ignorând-o complet pe cealaltă.

Zey nu se uită deloc la Darman, dar soldatul ARC care sărise jos lângă General își scoase casca și pur și simplu îl privi în tăcere. Ceva negru se mișca în umbra navei și apoi ieși încet pentru a adulmeca aerul cu un bot lung și lucios. Era Valačil. Se întorsese acasă. Darman nu prea putea spune că îl recunoscuse pe Gurlanin, pentru că acesta nu se deosebea de Jinart. Dar putea să ghicească.

— Văd că soldatul Atin încă mai adună cicatrici, spuse Valačil. Iar consoarta mea este nerăbdătoare și mă așteaptă. Trebuie să plec.

— Jinart? Darman ridică din umeri, stânjenit. Ne-a fost un ajutor extraordinar, domnule. Un al cincilea – un al șaselea membru al echipei, de fapt.

— Sunt sigur că îmi va povesti toate detaliile despre ceea ce a făcut-o să fie atât de entuziasmată în ultimele zile.

Și apoi dispăru, traversând câmpul și intrând în tufișuri. Darman spera ca Republica să nu-i dezamăgească pe Gurlanini. Serviseră la fel de bine ca orice soldat.

— Te-ai descurcat remarcabil de bine, Padawan, spuse Zey. Mai ales fără îndrumarea unui Maestru. Chiar excepțional, de fapt. Cred că acest lucru ar putea grăbi progresul spre *testele* tale în ceea ce privește Consiliul. Cu supravegherea unui Maestru, bineînțeles.

Darman se așteptă ca încântarea sau jena sau ceva la fel de pozitiv să îndulcească expresia lui Etain. El știa că ea crezuse că nu era potrivită pentru a fi un Cavaler Jedi, sau chiar Padawan uneori. Știa că era singurul lucru pentru care trăia. Dar aprecierea nu păru să o miște deloc. Nici măcar nu păru să fi auzit ce spusese Zey.

— Maestre, unde sunt Niner și Fi? întrebă Etain.

Zey păru nedumerit.

— Cine?

— Îmi pare rău, Maestre. Ceilalți doi din echipa Omega.

Darman simți acum și mai acut scrutările soldatului ARC. Mai văzuse soldați ARC doar de câteva ori până atunci, și fuseseră la fel de aproape de a-l speria cum nu ar fi putut să o facă nimeni care se presupunea că ar fi de partea lui. Zey clătină din cap.

— Sunteți primii care au ajuns aici.

— Vor fi aici, domnule, spuse Darman. Își deschise comunicatorul din cască. Dacă soldatul ARC asculta, era foarte rău. Sergent? Fi? E timpul să ne mișcăm.

Nu se auzi niciun sunet în urechea lui, nici măcar statică. Trecu pe frecvența alternativă și tot nu auzi nimic.

— Niner, Fi, recepționați?

Verifică modul de diagnosticare al afișajului său: casca era complet funcțională. Se putea vedea din nou în crevasele de pe Geonosis, stând în spatele E-Web-ului și încercând să-i apeleze pe Taler, Vin și Jay. Nu putea vedea datele biometrice de pe costumele lor pe afișajul său. *Nu, nu din nou. Nu din nou, te rog...*

— Doamnă, nu primesc niciun răspuns.

— Ce înseamnă asta?

Abia putu suporta să o spună.

— Căștile lor sunt deconectate. Nu cred că au reușit.

— Sunt morți? întrebă Zey.

— *Nu sunt morți*, spuse Etain cu fermitate.

— Doamnă, nu pot să îi apelez deloc.

— Nu, nu-mi pasă, sunt în viață. Știu că sunt.

— Trebuie să plecăm, spuse Zey. Dacă nu plecăm acum, putea zbura direct într-o luptă cu navele Federației Comerțului. Am atras multă atenție. Generalul se întoarse spre cei doi medici care lucrau la Uthan. Va supraviețui?

— E într-o stare foarte proastă, domnule. Trebuie să o luăm de aici.

— Ține-o în viață cum poți. Pregătiți-vă să decolați. Etain...

— Maestre, mai sunt încă doi oameni acolo.

— Sunt morți.

— Nu, îi simt. Îi cunosc, domnule, știu unde sunt. Nici măcar nu sunt răniți. *Trebuie să-i așteptăm.*

— Trebuie să o salvăm și pe Uthan și să vă scoatem pe voi doi de aici.

— Au distrus virusul. Nu asta e ceea ce contează? Nu-i puteți abandona acum.

Darman putea vedea că era în acel punct în care fie se prăbușea, fie făcea ceva extrem. Fața îi era crispată, iar pupilele îi erau dilatate. Era o expresie care îl speria.

O văzuse de câteva ori în ultimele câteva zile. Motoarele navei de luptă pulsau acum. Etain încă avea o cizmă pe platformă și cealaltă ferm pe solul Qiiluran.

Etain înghiți în sec. *Oh*, gândi Darman. *Mușcă-ți limba, doamnă. Nu reacționa.* Dar simțea ceea ce simțea ea. Toată sudoarea, teroarea și durerea aceea pentru nimic. Toate astea, când ar fi putut să bombardeze instalația și să plece acasă. Toate astea – și Atin luptând pentru viața lui, iar Niner și Fi fie morți, fie abandonați aici.

— *Nu voi pleca fără ei*, spuse Etain. Regret că nu te ascult, Maestre, dar trebuie să o fac.

Zey arată o supărare vizibilă.

— Vei face cum îți ordon, spuse el liniștit. Compromiți misiunea.

— Avem nevoie de acești oameni. Ei *nu sunt* dispensabili.

— Cu *toții* suntem dispensabili.

— Atunci, domnule, și eu sunt dispensabilă. Își coborî ușor capul, privindu-l pe Zey, mai mult provocatoare decât timidă. Datoria unui ofițer este bunăstarea oamenilor săi.

— Văd că Maestrul Fulier te-a învățat puțin despre ascultare, dar foarte mult despre sentimentalism...

Darman îndrăzni să-l întrerupă. Nu suporta să-i vadă pe Jedi certându-se. Era dureros de jenant.

— Uite, voi rămâne eu, doamnă, spuse el. Du-te cu Atin. Vezi să fie bine.

În ciuda asigurărilor frecvente ale lui Skirata că viețile lor aveau un sens, Darman acceptase eticheta de *dispensabil*: nu era doar naturală în Marea Armată, ci și necesară și inevitabilă. Viața lui era mai valoroasă decât cea a unui soldat clonă; viața soldatului ARC era mai valoroasă decât a lui. Dar loialitatea și grija pe care o etala Etain în fața lui îl făcuse să se vadă pe sine ca om. Da, Niner și Fi meritau ceva mai bun. Cu *toții* meritau.

Zey îl ignoră pe Darman.

— Trebuie să plecăm. Mai multe nave Separatiste se îndreaptă spre noi și știu cât de mult te doare asta, dar...

Etain sări în cabina trupelor dintr-o singură mișcare. Pentru o clipă, Darman crezu că se răzgândise, dar nu era deloc așa. Etain își scosese sabia și ținu lama incandescentă la o palmă de conducta de energie care trecea de-a lungul coloanei vertebrale a fuzelajului. O putea tăia cu o simplă mișcare. Zey avea maxilarul încheștat. Nimeni altcineva nu se mișcă, cu excepția medicului Gran care lucra la Atin, care părea să nu observe drama, o calitate pe care Darman bănuia că și-o perfecționase lucrând sub foc.

— Maestre, spuse Etain, fie pleacă *toată* echipa Omega de pe Qiilura, fie nu pleacă *nimeni*.

— Este un act prostesc, Etain. Tonul lui era foarte calm. Trebuie să înțelegi necesitatea acestui lucru.

— Nu, Maestre. Nu vreau.

Are de gând să facă ceva din chestiile alea Jedi pe ea, gândi Darman. *Nu, nu, te rog...* Nu putu vedea expresia soldatului ARC, dar putu ghici că era una de uimire.

— Etain, tocmai de aceea trebuie să rezisti atașamentului.

Oh, nu o cunoaște deloc, gândi Darman. *Dacă ar fi...*

Sabia ei era încă pregătită să taie conducta.

— Ca Jedi, spunem că venerăm viața. Suntem pregătiți să *trăim* această credință? Oare viețile acestor soldați valorează mai puțin decât ale noastre doar

pentru că noi i-am creat? Pentru că putem *cumpăra mai multe* dacă acestea sunt distruse?

— Sunt *soldați*, Etain. Soldații mor.

— Nu, Maestre, sunt oameni. Și au luptat bine, sunt responsabilitatea *mea* și aș prefera să mor decât să trăiesc cu conștiința că i-am abandonat.

Era atât de liniște încât timpul părea să fi înghețat. Zey și Etain erau prinși într-o ceartă fără cuvinte. Apoi Zey închise ochii.

— Simt că certitudinea ta își are rădăcinile în Forță, spuse el. În vocea lui se simțea un oftat. Cum te numești... Darman? Deci aveți nume, nu-i așa? Darman, du-te acolo unde te îndrumă ea. Ea prețuiește viețile voastre mai mult decât să devină un Cavaler Jedi.

Etain porni să îl urmeze.

— Rămâneți, doamnă. Vă rog.

— Nu, spuse ea. Nu vă voi părăsi, pe *niciunul dintre voi*. Își ținea sabia ca și cum ar fi făcut parte din ea acum, nu ca pe ceva de care se temea că o va mușca. Îmi dau seama că este o nesupunere grosolană, Maestre Zey, dar încă nu cred că sunt pregătită să devin Cavaler Jedi.

— Ai perfectă dreptate, spuse Zey cu calm. Și avem nevoie de acești oameni.

Darman o urmă, uitându-se pentru o secundă înapoi la General. Părea că zâmbește. Darman ar fi putut să jure că părea aproape mândru.

* * *

Ghez Hokan cheltuisese aproape toate proiectilele pe care le avea. Acum nu mai avea decât vibrolama, sabia de lumină și ultimele două proiectile din arma Verpină. Își apăsă cu putere mânușa pe coapsă și verifică din nou dacă rana lăsa lichid. Nu simțea nicio durere. Mănușa i se desprinsese umedă: arsura provocată de blaster trecuse adânc prin piele, nervi și carne, cauterizând vasele de sânge, dar expunând țesutul care lăcrima plasmă. Se întrebă ce fel de rană îl făcea pe soldatul din trupele de comando să țipe așa, un țipăt ascuțit, incoerent, care se întrerupea și apoi reîncepea.

Hokan nu-l putea vedea pe tovarășul lui. Știa că avea unul, pentru că fusese lovit din două poziții diferite. Poate că celălalt era mort. Mai ascultă puțin. Auzise mulți soldați murind. Indiferent de specia lor, indiferent de vârstă, aproape întotdeauna își strigau mamele. Din câte știa el, soldații clone nu aveau mame. Așa că acesta țipa după sergentul său. Sergentul se numea *Kal* sau ceva de genul ăsta. Era greu de spus.

Nu știa de ce, dar asta făcea să fie insuportabil. Pentru prima dată, Hokan nu putu disprețui slăbiciunea. Orice ar fi crezut despre Republică și despre Jedi odioși și ipocriți, acela era un războinic Mandalorian, folosit și aruncat ca dispensabil. Îl va omorî. Era un lucru decent de făcut. Un om rănit putea, de asemenea, să riposteze la foc, așa că nu se înmuia, nicidecum. Pur și simplu pune capăt luptei.

Hokan se ridică în genunchi și se uită în jur. Era liber. Chiar și așa, se strădui să se târască cu capul plecat spre direcția țipetelor. Acum erau mai liniștite, o serie de suspine înghițite.

— Sergent... nu mă părăsi... Sergent Kal! *Sergent!* Uhhh doare, doare, doare...

Cum a îndrăznit Republica să-l folosească pe Jango Fett pentru a crea această abominație. Cum a permis Fett să se întâmple asta? Hokan se apropie. Acum putea

vedea un corp în iarbă. Putea vedea o armură metalică de culoare deschisă, murdară și lovită, cu un design foarte asemănător cu al său, dar mai voluminoasă și mai complexă. Și acum era suficient de aproape pentru a vedea fața cu gura larg deschisă. Bărbatul avea brațele încrucișate strâns pe piept. Plângea.

Semăna cu Jango Fett, cu mulți ani mai tânăr. Hokan se ridică în genunchi și rămase la câțiva metri de soldatul rănit, absolut uimit.

— Îmi pare rău, frate, spuse el.

Sabia ar fi fost rapidă, dar era o rușine să folosești o armă Jedi pentru a ucide un Mandalorian. Era ca și cum ar reacționa la destinul lui Jango pe Geonosis.

Hokan își scoase în schimb vibrolama.

— Nu e vina ta. Te-au făcut așa.

Soldatul deschise ochii și se concentrează într-un punct chiar pe lângă el, așa cum văzuse Hokan că fac mulți oameni pe moarte. Toți păreau să vadă fantome în ultimul moment. Abia atunci Hokan auzi sunetul unei săbii de lumină. Și fu prea târziu.

— Ai tăiat atât de bine, spuse Niner.

Fu singura dată când Darman îl văzu șocat. Își șterse fața cu palma mânușii.

— Și unde ai fost, Fi? Mulțumesc mult. Aș fi putut fi tăiat. Tu trebuia să-l omori.

Fi căută prin jacheta decapitată a lui Hokan.

— Ah, i-am văzut pe Dar și pe Comandantul Etain în spatele lui. Știam că probabil vei fi bine. Făcu o pauză, iar zgomotul deveni mai puternic. Poftim, doamnă. Cred că ar trebui să aveți asta. Fi îi înapoie lui Etain un cilindru scurt. Era sabia Maestrului Kast Fulier. Era o chestiune de onoare să o returneze. Funcționează bine împotriva armurii Mandaloriene, nu-i așa?

Etain nu părea nici pe departe triumfătoare. Luă mânerul și îl rostogoli în mână înainte să-l pună în buzunar. Darman se întrebă cât de mult va dura până să-și oprească propria sabie. Încă o strângea într-o mână, cu lama albastră bâzâind și sclipind în timp ce tremura. Nu se concentra. Darman voia ca Fi să nu fi făcut acel comentariu că tăierea cuiva cu o sabie de lumină era *bine*, fără mizerie. Măcar de data asta, Fi își păstră umorul pentru el și parcurse pur și simplu cei câțiva pași pentru a lua adevărata cască Mandaloriană pe care hotărâse să și-o însușească.

— Vrei să oprești arma, doamnă? spuse Darman blând. Am terminat.

Niner se ridică în picioare și o salută în cel mai bun mod formal de paradă.

— Mulțumesc, Comandante. Acum nu te deranjează că-ți spun așa, nu?

Ea păru că se întoarce în prezent. Lama de lumină albastră dispăru.

— Este o onoare, spuse ea.

Darman vorbi din nou prin comunicator: Generalul Zey se ținuse de cuvânt. Nava de luptă încă aștepta. Porniră în coloană, luând viteză până ajunseră să alerge.

Nava de luptă era înconjurată de un nor de praf ondulat. Motoarele fuseseră pe ralanti atât de mult încât căldura curenților de aer uscăse stratul superior de sol.

Lui Etain nu-i păsa dacă nava ar fi decolat. Nu și-ar fi abandonat echipa. Nimic altceva nu mai conta. Și, deși știa că fusese o momeală intenționată, sunetul țipetelor lui Niner avea să o bântuie pentru totdeauna. Trebuie să fi auzit asta cu adevărat cel puțin o dată în viață pentru a imita atât de îngrozitor de bine. Se simțea rău și nu pentru că îl ucisese pe Ghez Hokan, iar asta o umplea de rușine.

Acum înțelegea pe deplin de ce atașamentul era interzis pentru Jedi.

Soldatul ARC se plimba calm, cu mâinile strânse la spate, cu capul în jos, iar

Etain nu avea să mai presupună că era pierdut în gânduri. Probabil că asculta traficul de comunicații în lumea privată a căștii sale.

Generalul Zey stătea răbdător pe platforma navei.

— Ești gata acum?

Ea îi întinse sabia Maestrului Fulier.

— Echipa Omega a recuperat-o. Am simțit că ar trebui să v-o returnez.

— Știu prin ce treci, Padawan.

— Dar asta nu-i o mângâiere, Maestre.

— O îngrijorare pentru cei aflați sub comanda ta este esențială. Dar vine cu propria sa durere dacă te identifici prea mult cu trupele tale. Da, părea de parcă Zey cunoștea acea dilemă. Întotdeauna sunt victime în război.

— Știu. Dar îi cunosc și acum, ca indivizi, nu pot schimba asta. Niciun soldat clonă, niciun soldat din trupele comando, nici măcar un soldat ARC nu va mai fi vreodată o unitate anonimă pentru mine. Mă voi întreba mereu cine e în spatele acelui vizor. Cum pot să fiu un Jedi adevărat și să nu-i respect ca ființe?

Zey își studie mâinile puțin prea atent.

— Orice Comandant bun din istorie a trebuit să se confrunte cu asta. Și la fel vei face și tu.

— Dacă sunt Comandant, atunci pot să-i însoțesc în următoarea lor misiune?

— Bănuiesc că nu ar fi bine.

— Și ce fac acum? Cum pot să mă întorc la sarcinile de zi cu zi după asta?

— Nu există îndatoriri de zi cu zi, acum că suntem în război. Eu nu voi pleca. Am venit aici să fac ceea ce pot.

— Ce puteți?

— Ce se va întâmpla cu aliații noștri – Gurlaninii – dacă îi abandonăm acum, cu forțele inamice în zonă? Sunt aici să operez cu ei și să încerc să fac Qiilura cât mai neplăcută pentru Separatiști.

— Mă bucur că ne onorăm angajamentul, Maestre.

— Cunoști acest pământ mai bine decât oricine. Ai fi un bun valoros aici.

— Și când vi se vor alătura mai multe trupe?

— Mă tem că va trebui să continuăm munca sub acoperire deocamdată. Va trebui să *dispărem*.

Noi. Etain nu se putu gândi la nimic mai rău decât să rămână pe Qiilura, cu amintirile sale groaznice și viitorul incert. Cei mai apropiați prieteni pe care îi avusese aici erau o echipă de comando care urmau să fie dislocată într-o altă misiune în câteva zile. Ea ar fi lucrat cu un Maestru pe care nu-l cunoștea. Era din nou singură și speriată.

— Etain, ai îndatoriri, spuse Zey încet. Cu toții avem. Vorbim despre datorie când este ușor, dar este greu să trăiești pentru a ți-o face.

Și nu trebuia să adauge ceea ce ea știa că gândea el – că trebuia să fie separată de obiectul atașamentului ei recent și disperat din vreme de război. Trebuia să-și lase echipa să plece. Nu era diferit de ceea ce li se cerea soldaților în fiecare zi.

— Eu... mi-ar plăcea să joc un rol util în viitorul Qiilura, Maestre.

Spera că Darman nu va crede că îi întorcea spatele și că, în cele la urmă, el nu era decât un droid glorificat pentru ea, un atu de folosit în luptă și dispensabil dacă era necesar.

— Dar tot m-aș simți liniștită într-o zi să știu cum se descurcă Echipa Omega.

— Înțeleg, spuse Zey. Totuși, alegerea este a ta. Poți merge cu Echipa Omega.

Sau poți rămâne. S-ar putea chiar să ceri ca cineva din echipă să rămână aici.

Cineva din echipă. Poate credea că era doar o fată care se atașase prea mult de un tânăr când niciunul dintre ele ei nu ar fi putut vreodată să ducă relația mai departe. O testa, provocând-o să facă alegerea pe care ar trebui să o facă un Cavaler Jedi. Da, devenise apropiată de Darman: el reprezenta realizarea ei ca Jedi. Dar ei îi păsa la un nivel inexplicabil de fundamental de toată Echipa Omega.

— Nu cred că este o slăbiciune să-ți pese de trupele tale, spuse ea. Ziua în care încetăm să ne mai pese este ziua în care întoarcem spatele Forței.

Ea își înfipse unghiile în palme. Zey avea dreptate, totuși. Și avea să doară. Stătea tăcută pe platformă lângă Zey, cu ochii închiși, liniștindu-se.

Soldatul ARC ridică brusc capul.

— Domnule General, trebuie neapărat să plecăm acum.

— Domnule General, spuse Niner și își atinse mânușa de tâmplă. Îmi pare rău că v-am reținut. Suntem gata să plecăm?

— Nu avem timp pentru un raport despre misiune, dar poate că ai dori un moment cu Comandantul tău, spuse Zey și îi făcu semn soldatului ARC să-l urmeze.

Era un gest amabil. Etain îi privi mergând spre spatele navei pentru a-i oferi puțină intimitate, aparent supraveghend descărcarea echipamentului. Se întrebă dacă reușiseră să aterizeze undeva nava de luptă a lui Zey.

Avea să-și facă griji pentru asta mai târziu. Îi făcu semn soldatului din trupele de comando.

— Ce se va întâmpla cu voi acum? spuse ea.

— O altă misiune. Ne-au repartizat cu tine?

Se întrebă dacă o minciună ar putea fi bună, apoi se uită la Darman.

— Nu tocmai, spuse ea. Eu stau aici cu Generalul Zey.

Darman și Niner își feriră amândoi privirea, uitându-se în pământ și dând din cap ca și cum ar fi fost de acord. Fi ridică din sprâncene.

— Chiar o să-mi fie dor de tine, Comandante. Tocmai când ne obișnuiam. Tipic pentru armată, nu? Bătu cu degetele pe placa din spate a lui Niner, împingându-l o fracțiune să se îndepărteze. Mișcă-te, sergent.

— Sper să vă servesc din nou, Comandante, spuse Niner și o salută. Și să nu crezi niciodată că nu ai câștigat acel rang, da?

Etain și-ar fi dorit să nu o fi lăsat singură cu Darman. Își dorea o despărțire rapidă, fără timp să gândească și să facă vreun comentariu stupid și emoționant.

— Am ales să rămân, spuse ea. Chiar mi-ar fi plăcut să fiu parte din echipă, dar nu sunt ofițerul de care aveți nevoie.

Darman nu spuse nimic. Desigur: cum ar fi putut să învețe vreodată să-și ia rămas bun de la un prieten? Toată scurta sa viață fusese petrecută între ai lui, cufundat în război real sau virtual. În acel moment deveni din nou copilul de zece ani. Rușinea și confuzia lui erau palpabile.

— Ai putea să rămâi aici cu mine și cu Generalul Zey, spuse ea. *Și aș ști că ești în siguranță.* Ai alegerea asta.

El chiar era un copil acum. Ochii îi erau ațintiți în pământ. Acționa unul dintre comutatoarele puștii lui, înainte și înapoi, iar și iar.

— Doar eu, doamnă?

Ea simțea că acum îl testa.

— Da.

Vuietul motorul navei de luptă crescuse în frecvență, un scâncet puternic: pilotul

era mai mult decât nerăbdător să plece.

— Îmi pare rău, Comandante, spuse în cele din urmă Darman. Pentru o clipă, păruse să se gândească cu adevărat la asta. Am o treabă de făcut.

— Nu mă pot preface că nu o să-mi fie dor de tine, spuse ea.

Privirea lui Darman nu ezită.

— Mi-au mai rămas vreo zece ani. Dar voi fi cu frații mei, făcând ceea ce fac cel mai bine. Este tot ceea ce am știut vreodată – ca și cum m-aș întoarce acasă, într-adevăr. Își aplecă capul și își puse casca, devenind din nou fără chip. Ai grijă de tine, Comandante

— Și tu, spuse ea, și îl privi alergând spre platformă și apucând brațul întins al lui Fi pentru a fi tras în interior.

Motorul zumzăi la o viteză tot mai mare, iar naveta se zgudui ușor.

Etain se întoarse și se îndepărtă ghemuită pentru a se stabiliza împotriva curentului descendent. Porni într-o fugă cocoșată până când găsi un copac și se așeză pe subsol, cu spatele pe trunchiul acestuia, lăsând lacrimile să-i curgă pe față.

Tot ceea ce era ea și tot ceea ce avea să fie în viitor, era pentru că un soldat clonă își pusese o asemenea încredere nemeritată în ea, încât ea chiar devenise acel Jedi pe care și-o imaginase el că este. Acum putea să folosească Forța într-un mod în care nu reușise niciodată să o facă alături de Fulier. Se gândi la acea privire de credință deplină. Se gândi la acceptarea stoică a datoriei sale și la faptul că viața lui va fi scurtă și strălucitoare, orice s-ar întâmpla. Nu mai cunoscuse niciodată un moment de autocompătimire. Învățase de la el cea mai importantă lecție dintre toate.

Își șterse ochii cu podul mâinii și speră că Zey nu o privea.

Etain nu știa dacă îl va mai vedea vreodată pe Darman sau Echipa Omega. Știa, totuși, că în viitor, fiecare soldat clonă sau comando sau ARC căruia ar fi trebuit să-i ordone să intre în luptă nu va fi nici anonim, nici lipsit de sens, nici dispensabil. Sub acea cască sumbră se afla un bărbat, cineva la fel ca ea, o ființă umană, dar fără libertatea sau durata de viață pe care o avea ea.

Etain Tur-Mukan se ridică și se întoarse în luminișul de la marginea câmpului pentru a vedea cum nava de luptă se ridică spre cerul dimineții timpurii.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor prin hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri, ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună din Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generații după generații, și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

STH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Mortii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului Senatorial și socotea că, odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatarii atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare și armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși.
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre.”*

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

